

NORMA WESTON

*Logodnicul
altei femei*

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

*Pentru Tara,
O femeie plină de grație, farmec și sensibilitate
Îți mulțumesc*

Prolog

Mugetul unui saxofon străpunse noaptea, urmat pe loc de acordurile vesele ale unei formații de dixieland. Un suierat ascuțit reverberă prin toată hărmălaia. Cântecele, dansurile, chiuiturile și râsetele o înconjurau pe Jo Marie Early, în timp ce-și croia drum cu greu pe Tulane Avenue. Atrasă de paradă, ajunsese tocmai la timp pentru a-i vedea pe purtătorii de făclii descriind un arc auriu de flăcări jucăușe de la o margine a străzii la cealaltă. Mulțimea de Mardi Gras o obliga să înainteze ca melcul.

Petrecerea din „Marșea Grasă” începuse cu două săptămâni în urmă, printr-o serie de parăzi și baluri. În această seară, sărbătoarea atingea punctul culminant, într-o frenezie de cântece, dansuri însuflețite și masca-
rade care forfoteau pe străzile viu luminate.

În acea perioadă a anului, orașul New Orleans parcă-și ieșea din minți, cuprins în întregime de festivalul care

atrăgea un milion de vizitatori. În seara aceea, dacă reușea să se desprindă din mulțime, Jo Marie se ducea la o petrecere privată, costumată în Florence Nightingale. Nu era cea mai originală costumație, însă mai mult nu putuse face, într-un timp atât de scurt. În aceeași dimineață o surprinsese un viscol în Minnesota, iar după-amiază, la sosire, aflase că prietena și colega ei de cameră, Kelly Beaumont, era internată în spital, pentru a i se extrage amigdalele. Îngrijorată, Jo Marie luase repede pe ea una dintre uniforme de soră medicală ale lui Kelly, pentru ca, după ce o vizita la spital, să se poată duce direct la petrecere.

Cu un oftat de frustrare, Jo Marie își dădu seama că era împinsă în direcția opusă spitalului.

– Vă rog, lăsați-mă să trec! strigă ea, încercând să înfrunte torentul petrecăreților.

– Încotro? întrebă un glas bărbătesc găjâit, lângă urechea ei. Vreți să mergeți încolo?

– Da... vă rog.

Glasul aparținea unui tânăr dintr-un grup de trei, care începură să-i facă loc lui Jo Marie, ajutând-o să ajungă pe o stradă lăturalnică.

Râzând, se întoarse spre ei, pentru a vedea că erau deghizați în costume de epocă. Făcură o plecăciune, ca trei gentlemani, cu o mână în șold iar cu cealaltă scoțându-și pălăriile cu pană.

– Cei Trei Muschetari, la ordinele dumneavoastră, frumoasă domniță.

– Salvarea dumneavoastră a fost binevenită, bunii mei domni! strigă Jo Marie, pentru a se face auzită peste vacarmul sărbătoresc.

– Încotro vă îndreptați?

Renunțând să-și mai forțeze coardele vocale, Jo Marie arătă spre spital.

– Atunci, îngăduiți-ne să vă însoțim, se oferi cel de-al doilea, galant.

Jo Marie nu era sigură că putea avea încredere în trei tineri îmbrăcați cu colanți roșii. Dar, la urma urmei, era Mardi Gras, iar întâmplarea avea s-o amuze pe Kelly – lucru care nu i se mai întâmplase de mult colegei ei de cameră.

Cei trei tineri formară un cerc protector în jurul lui Jo Marie, conducând-o pe o stradă mai puțin circulată.

Privind spre balcoanele de fier forjat de la marginea Cartierului Francez, Jo Marie își dădu seama că eroii ei se îndreptau spre mijlocul festivalului.

– Mergem în direcție greșită! strigă ea.

– Am luat-o pe-o scurtătură, îi explică vesel cel mai înalt. Cunoaștem mai multe persoane prin partea locului, care ar avea nevoie de îngrijiri medicale.

Nedorind să se lase prinsă în jocul lor, Jo Marie se despărți de galanții ei cavaleri, pornind cât de repede îi permitea uniforma albă, apretată. Șuvițe de păr brunet îi scăpau din cocul strâns cu grijă, încadrându-i fața mică. Și le dădu la o parte, nervoasă.

Niște pași grei în urma sa o asigurară că Cei Trei Muschetari nu se dădeau bătăuți cu una cu două.

Grăbindu-se și mai mult, Jo Marie traversă strada în fugă și deodată intră din plin într-un corp dur.

Amețită, își reveni abia după câteva clipe, pentru a-și da seama că obstacolul era cald și zvelt. Ochii ei căprui, înălțându-se cu surprindere, întâlneau ochii cenușii și intenși ai celui mai frapant bărbat pe care-l văzuse vreodată. Măinile lui o prinseră de umeri, sprijinind-o.

– Ați pățit ceva? întrebă el cu un glas profund, plin de rezonanță și de o senzualitate stranie.

Jo Marie clătină din cap.

– Dar dumneavoastră...?

Omul acela avea un aspect atât de electrizant, încât nu-și putea desprinde ochii dinspre el. Nu era înalt – având sub un metru optzeci, astfel încât Jo Marie trebuia să-și încline doar puțin capul pentru a-l privi în ochi. Părul îi era șaten, de aceeași nuanță cu buclele ei castanii. Și nu era chipeș – cel puțin, nu în sens clasic. Deși înfățișarea și hainele lui sugerau bogăție și bună creștere, Jo Marie știu intuitiv că omul acela muncea, se distra și iubea din toată inima. Avea fruntea încrêțită într-o expresie ce părea permanent încruntată, iar buzele-i erau o idee prea pline.

Multă vreme, nici unul dintre ei nu se mișcă. Jo Marie avea senzația că împietrise. Prin minte i se rostogoleau toate visurile uitate din adolescență. Îl avea în față pe corsarul care răpea fecioare, pe Rhett Butler cel îndrăgostit de Scarlett O'Hara, pe Heathcliff care o iubea pe Catherine...

– V-ați lovit?

Glasul lui îi rupse șirul gândurilor. Doi ochi cenușii ca oceanul iarna se îngustară, îngrijorați.

– Nu, îl asigură ea, clătinând din cap, în timp ce făcea un efort să privească peste umărul lui. Cei trei eroi galanți descoperiseră altă atracție feminină și-și îndreptau atenția într-acolo, renunțând s-o mai urmărească.

Necunoscutul continua s-o țină de umeri.

– Sunteți soră? întrebă el, încet.

– Florence Nightingale, îl corectă Jo Marie, cu un ușor zâmbet.

Degetul bărbatului ajunse sub bărbia ei. Ridicând ochii, Jo Marie îi observă privirea întrebătoare.

– Ne-am cunoscut undeva...?

– Nu.

Îi stătea pe limbă să-i spună că-l cunoscuse în visurile ei romantice de demult. Dar Jo Marie nu mai era o adolescentă sentimentală, ci o femeie care abandonase de mult lectura basmelor cu Feți-Frumoși și zâne.

– Îmi amintiți de o pictură pe care am văzut-o odată, murmură el, apoi clipi din ochi, parcă surprins că vorbise cu glas tare.

– Nimeni nu mi-a pictat vreodată portretul, murmură Jo Marie, încremenită de vraja ce plutea între ei.

Ochii lui se abătură fugar într-o parte, spre jucăușii muschetari.

– Fugeați de ei?

Momentul fermecat se prelungea.

– Da.

– Înseamnă că v-am salvat.

Jo Marie îi confirmă cuvintele, în timp ce pe stradă se apropia un grup mare se petrecăreți.

– Orice erou merită o răsplată, continuă străinul.

Îl privi nesigură.

– Ce vreți să spuneți?

– Asta...

Lumina vie a felinarului de stradă păru să pălească, în timp ce razele aurii îi erau blocate de capul lui care cobora. Buzele calde se depuseră peste ale ei, capturându-i-le, sărutându-le cu o poftă adâncă precum marea.

În adâncurile subconștientului, Jo Marie știa că ar fi trebuit să se desprindă. Un bărbat pe care nu-l cunoștea o săruta cu patimă, iar senzațiile pe care i le stârnea nu se comparau cu nimic din tot ceea ce simțise vreodată.

O înconjură un cor de voci vesele și, înainte de a le recunoaște sursa, sărutul se întrerupse brusc.

Cei Trei Muschetari, în capătul unui șir de dansatori, jucau o variațiune veselă a rumbei. Înainte de a apuca să protesteze, Jo Marie fu înhățată de talie și silită să se alăture dansului zglobiu.

Ochii ei negri îl mai căutară un timp pe bărbatul din vis, numai pentru a descoperi că o căuta înnebunit prin mulțime, împingând oamenii în lături. Disperată, Jo Marie încercă să se desprindă, dar nu reuși. Îl strigă, zadarnic, vocea pierzându-i-se în cântecul celorlalți. Lungul șir de cântăreți poznași dădu colțul, trăgând-o cu forța. Îl mai zări doar o clipă pe omul din vis îmbulzindu-se prin mulțime în căutarea ei, apoi fu prea târziu. Îl pierduse.

Capitolul 1

— Iar ți-a apărut expresia aia în ochi, se plânse Kelly Beaumont. Jur că de fiecare dată când vii să mă iei de la spital ți se întâmplă câte o ciudățenie.

Jo Marie se sili să zâmbească, dar efortul îi făcea buzele delicate să tremure.

— Ți se pare.

Kelly o privi cu ochii îngustați, expresia feței sale de zână negând acest lucru, dar nu spuse nimic.

Sinceră să fie, Jo Marie ar fi recunoscut că prietena ei avea dreptate. Fiecare vizită la spital îi declanșa un potop de amintiri. În lunile trecute de-atunci, căpătase convingerea că, în memoria ei, întâlnirea cu bărbatul din vis se amplificase peste măsură. Retrăise de mii de ori fiecare cuvânt, fiecare gest, memorase fiecare detaliu, până la mirosul lui masculin iute, de mosc. Jo Marie nu povestise nimănui despre acea noapte de Mardi Gras. Nu înțelegea

de ce omul acela, care trecuse atât de fugitiv prin viața ei, avea un asemenea efect. Și totuși, acele minute se prelungiseră luni de zile. Cinci minute de Mardi Gras, în care se prea putea ca Jo Marie să-l fi găsit pe bărbatul menit să-i îplinească visurile.

— ...Thanksgiving-ul e mâine, iar Crăciunul bate la ușă, îi rupse Kelly firul gândurilor.

Claxonul sonor al unui șofer nervos le făcu pe amândouă să se strâmbe. Luau autobuzul ori de câte ori puteau, dar acum preferau să ajungă mai repede, pentru a-și începe din timp pregătirile de sărbători.

— Când o mai fi trecut și anul ăsta? se întrebă Jo Marie, atentă la traficul de seară aglomerat.

— Azi l-am văzut pe Mark, spuse într-o doară Kelly.

Tonul ei o făcu pe Jo Marie să întoarcă scurt capul.

— A...

Era firesc ca fratele ei, medic rezident la Tulane, să se întâlnească ocazional cu Kelly. În fond, amândoi lucrau în același spital.

— Și? A izbucnit al treilea război mondial?

Jo Marie nu cunoscuse în viața ei doi oameni capabili să găsească mai multe motive de ceartă. După trei ani, renunțase la orice încercare de a descoperi de ce Kelly și Mark nu se înțelegeau. Nici unul dintre ei nu era irascibil din fire. Kelly era o soră medicală devotată, iar Mark, un doctor rezident conștiincios. Într-o vreme, Jo Marie

crezuse că se simțeau atrași unul de altul – dar, după lunile de ciorovăieli continue, era nevoită să creadă că nu fusese decât rodul propriei sale imaginații.

– Și Mark ce-a avut de spus?

Kelly întoarse ostentativ capul, privind pe fereastră.

– Cele obișnuite.

– Adică te-a ironizat că iar te joci de-a sora.

Era gluma favorită a lui Mark pe seama lui Kelly.

Drept răspuns, tânăra ridică din umeri.

– Uneori, cred că mă urăște, șopti ea, prefăcându-se interesată de trecătorii de pe trotuare.

Vocea ei ușor întretăiată o făcu pe Jo Marie să-i acorde mai multă atenție.

– Nu-l lua în seamă. Nu vorbește serios. Așa e el, îi place să tachineze oamenii. S-auzi numai ce spune despre meseria mea – ai crede că un agent de voiaj nu face altceva decât să împartă broșuri despre vacanțele la tropice.

Kelly dădu din cap, scurt și fără pic de convingere.

După drumul de douăzeci de minute pe autostradă, apariția casei era binevenită ca un port pe timp de furtună. Apartamentul lor se afla într-o vilă cu etaj, asemănătoare cu celebrul conac din „Pe aripile vântului”.

Imediat ce intrară pe ușă, Kelly se îndreptă ținând spre camera ei.

– Dacă nu te superi, eu mă duc să-mi fac bagajele.

– Sigur, nici o problemă.

Nepăsătoare, Jo Marie își scoase pantofii cu toc plat. Se așeză pe canapea, cu capul pe spate și ochii închiși.

Sunetul apei în cadă n-o surprinse. Kelly nu voia să piardă nici o clipă. Familia ei locuia într-o casă ultramodernă, pe Lakeshore Drive, lângă Lacul Pontchartrain. Jo Marie nu fusese decât de două ori în casa Beaumont – suficient pentru a-și da seama cât de bine mergeau afacerile cu dulciuri.

Era sigură că Charles Beaumont putuse dezaproba faptul că singura lui fiică locuia în același apartament cu o „nimeni“ ca ea, dar își schimbase gândul o dată ce aflase că era stră-strănepoata lui Jubal Anderson Early, un colonel din Armata Confederată. În timpul Războiului Civil, Colonelul Early participase la salvarea vieții unui tânăr din familia Beaumont. Chiar și acum, după o sută și ceva de ani, numele Early se bucura de un adânc respect.

Fredonând încet o colindă, Jo Marie intră în bucătărie și scoase din frigider sucul de portocale.

– Vrei un pahar? o întreabă ea pe Kelly, care tocmai ieșea din baie, într-un halat flaușat scurt, cu buclele blonde săltărețe strânse într-un prosop gros.

O singură privire spre prietena ei, și Jo Marie puse carafa cu suc pe bufet.

– Ai plâns.

Locuiau împreună de trei ani și, cu excepția serii când văzuseră împreună un film sentimental foarte trist, Jo Marie n-o văzuse niciodată pe Kelly plângând.

– Nu, mi-a intrat ceva în ochi, răspunse prietena ei, trăgându-și nasul.

– Atunci de ce ți s-a înroșit așa nasul?

– Poate am răcit... aruncă scurt Kelly și porni spre camera ei.

Fruntea netedă a lui Jo Marie se încreți. Mark era autorul. Nu se îndoia că numai din vina lui se dădea Kelly așa în spectacol.

Toată situația dintre Kelly și Mark avea ceva fals. Kelly nu era o fetișcană sudistă slabă de înger, care să leșine la prima provocare – alt comentariu cu care o tot tachina Mark. Era o doamnă, dar nu o violetă ofilită. Jo Marie o văzuse în acțiune, luptând pentru pacienți și pentru diverse cauze politice. Se hotărî ca, acționând amândouă împreună, să-i dea lui Mark o lecție.

– Vrei să-ți fac ceva de mâncare înainte de a pleca la părinții tăi? strigă ea, din bucătărie. Ce zici de-o supă și-un sandviș?

– Nu mi-e foame, răspunse Kelly.

– Opt ore ți-ai frânt spinarea la chirurgie, și zici că nu ți-e foame? Ești sigură că n-ai din nou probleme cu amigdalele?

– Mi le-am scos, ai uitat?

Încet, Jo Marie își îndreaptă umerii. Da, își amintea. Își amintea prea bine. În fața spitalului se ciocnise piept în piept cu bărbatul din vis.

După ce-și pregăti ceva de cină, în timp ce urmărea știrile de seară, Jo Marie o văzu pe Kelly apărând în ușă, gata de plecare.

– Eu m-am dus...

– Bine, răspunse ea, cu ochii spre televizor. Thanksgiving fericit; nu mânca prea mult curcan.

– Și nici tu să nu-ți faci de cap în lipsa mea.

Aceasta era o glumă a lor personală. În ultima vreme, Jo Marie rareori mai ieșea la câte o întâlnire.

– A, Kelly, să nu uit... replică ea, cu un zâmbet răutăcios. Adu niște praline, da? În fond, sunt sărbătorile, putem să ne destrăbălăm.

Cu oricare altă ocazie, Kelly ar fi răspuns că toată viața crescuse numai printre dulciuri și nu le mai suporta gustul. Pralinele erau slăbiciunea lui Jo Marie, dar mai curând putrezeau înainte ca prietena ei să se atingă de ele.

– Sigur, cu plăcere, încuviință Kelly fără entuziasm și ieși.

Revenind cu atenția la micul ecran, Jo Marie își jură să aibă o discuție cu fratele ei.

Acesta apărui la ora șapte, în timp ce Jo Marie își lăcuia cu roșu unghiile de la picioare, și se tolăni pe cealaltă latură a canapelei în unghi drept.

– Da' simte-te ca acasă, dragă... comentă sec Jo Marie.
– Cred că n-ai nimic de mâncare pe-aici, replică Mark, privind spre bucătărie cu ochii lui căprui-închis, proprii tuturor celor cinci frați Early.

– Știi, aici nu-i restaurant.
– Știu. Apropo, unde-i Miss Tezaur-Național?
– Cine? întrebă Jo Marie nedumerită, ridicând privirea spre el.

– Kelly

Lui Jo Marie nu-i plăceau aluziile la averea familiei lui Kelly, dar conchise că nu era momentul să comenteze. Fratele ei muncise din greu toată ziua, iar în ultima vreme nu prea era în apele lui.

– A plecat la părinți.

Răspunsul lui Jo Marie fu primit cu un pufnet afectat.

– Ce naiba, Mark, mai las-o și tu în pace! nu-i obișnuită cu tachinările tale. O deranjează enorm.

– Glumesc doar, se apără Mark. Și Kell știe.

– Ba n-aș prea crede că știe. Astă seară plângea și sunt convinsă că tu ești de vină.

– Kelly plângea? întrebă Mark, aplecându-se înainte, cu mâinile înlănțuite. Dar n-am făcut decât să glumesc.

– Tocmai asta-i problema. Încontinuu te iei de ea. Mereu o amărăști, într-un fel sau altul.

Mark întinse mâna să ia o revistă, dar nu înainte ca Jo Marie să fi văzut cum i se crispase gura.

– O caută cu lumânarea.

Dându-și ochii peste cap, Jo Marie continuă să-și lăcuiască unghiile. Degeaba încerca să discute cu Mark. El și Kelly ajunseseră la un acord. Dar asta nu însemna că Jo Marie nu-i putea da prietenei sale o mână de ajutor din când în când.

Ocupată cu lacul, Jo Marie nu observă cât de tăcut devenise fratele ei în ultimele câteva minute. Când ridică privirea spre el văzu că avea o expresie tulburată, chinuită.

– Azi am pierdut un copil, anunță el, crispat. Nici eu n-am putut să înțeleg. Nu din punct de vedere medical, nu asta am vrut să spun. Orice se poate întâmpla. Fetița fusese adusă săptămâna trecută, cu peritonită. Am știut de la început că viața ei atârna de un fir de păr.

Făcu o pauză, inspirând adânc.

– Știi, în adâncul sufletului, credeam că mai avea o șansă. Era unică la părinți, o iubeau ca pe ochii din cap. Dacă toată iubirea dintr-o inimă de mamă nu poate opri în loc mâna morții, la ce mai folosește știința medicală? Ce rost am eu pe lumea asta?

Mark mai abordase aceste probleme și în trecut, iar Jo Marie nu avea nici un răspuns.

– Nu știu, recunosc eu cu gravitate, atingându-l încurajator pe mână.

După ce se șterse pe fața marcată de oboseală, Mark se ridică în picioare.

– Mâine dimineată sunt de gardă, așa că probabil nu ajung la ai noștri până după-amiază. Spune-i mamei că voi încerca să sosesc la timp. Dacă nu pot, măcar păstrează-mi și mie o porție.

Cunoscându-l pe Mark, Jo Marie știa că, dacă-l lăsa în voia lui, risca să nu mănânce nimic până a doua zi dimineată.

– Să-ți pregătesc acum ceva, se oferi ea.

Mark se uită la ceas.

– N-am timp. Dar îți mulțumesc oricum.

Și, înainte ca ea să obiecteze, ajunse la ușă.

După plecarea lui, Jo Marie se întrebă dacă nu cumva intuisese bine, iar între Kelly și Mark exista totuși o afecțiune profundă. În seara aceea, Mark venise fără nici un motiv anume. Și începuse prin a întreba de Kelly. Abia mai târziu menționase moartea fetei bolnave.

– Jo Marie! strigă mama ei, din bucătărie, Vrei tu să pasezi cartofii, te rog?

Bucătăria mare a familiei forfotea de activitate. Tăblia albă a bufetului lung era plină cu boluri de servit gata să fie puse pe fața de masă albă din sufragerie. Plăcinte cu

cartofi dulci și pecan se răceau pe masa mai mică din bucătărie și în toată casa pluteau arome de mirodenii și curcan.

– Mmmm, apetisant mai miroase aici! proclamă Franklin Early, adulmecând cu plăcere, în timp ce intra în bucătărie, ca să-și cuprindă afectuos cu un braț soția pe după mijloc.

– Șterge-o, îl alungă mama lui Jo Marie cu un gest nervos. N-am chef să-ți bagi ghearele prin plăcinte și pe urmă să dai vina pe băieți. Cina e gata în zece minute.

Mark sosi și el, roșu la față și cu sufletul la gură. Își sărută mama pe obraz și, profitând de neatenția ei, șterpeli o gogonea.

– Sper că n-am întârziat.

– Aș zice că ai nimerit la fix momentul, îl tachină Jo Marie, dându-i mixerul electric. Poftim, termină de pasat cartofii ăștia până pun eu masa.

– Nici o șansă, surioară, replică el ironic, înapoiindu-i aparatul. Pun eu masa. Nimănui nu-i place piureul cu gogoloaie.

Cei trei băieți mai tineri, adolescenți cu toții, stăteau în fața televizorului, urmărind un meci de fotbal. Toată familia Early era formată din microbiști. Pentru Jo Marie, fotbalul era același lucru ca baletul pentru alte fete. Iar în copilărie nu se jucase cu păpușile, ci cu soldățeii și indienii.

După ce Mark ieși din bucătărie, mama lor se întoarse spre Jo Marie.

– Te-ai simțit bine în ultima vreme?

– Eu? Întrebă Jo Marie, luată pe nepregătite. Mă simt perfect. De ce nu m-aș simți?

Ruth Early ridică delicat din umeri, rezemându-se de bufet, gânditoare.

– Ai o expresie ciudată. Ultima dată am văzut-o în ochii mătușii Bessie, înainte de a se mărita. Ia spune-mi, Jo Marie, ești cumva îndrăgostită?

Jo Marie ezită, neștiind cum să-i explice sentimentele ei față de un bărbat pe care-l întâlnise atât de fugitiv.

– Nu, răspunse ea într-un târziu, făcându-și de lucru cu pusul lingurilor de servit în boluri.

– E căsătorit? Asta-i problema? Dacă da, nu te mai gândi la el și vei scăpa de o mulțime de neazuri. Înțelege?

– Da, murmură Jo Marie, evitând ochii mamei sale.

De unde să știe? Putea fi și căsătorit.

Jo Marie reveni acasă seara, târziu. Avusese o zi plină. După o cină copioasă în sânul familiei, jucaseră cărți până când Mark o convinsese pe Jo Marie să încerce o partidă de fotbal american, ca pe vremuri. Ea acceptase, pentru a dovedi curând că nu-și pierduse îndemânarea.

Ziua de vineri fu la fel de agitată, atât pentru ea, cât și pentru Mark și Kelly. Când coborî din autobuz, în fața casei, numai chef de musafiri nu avea.

Nici nu și-o spusese bine, când văzu mașina fratelui ei în parcare clădirii. Flămând și cu poftă de mâncare caldă, probabil. Mark știa că mama lor o trimisese pe Jo Marie acasă cu o porție zdravănă de curcan umplut, astfel că apariția lui nu constituia o surpriză.

– Salut, îi spuse ea, bătând în fereastra mașinii.

Privirea lui pierdută în gol o convinse că, după atâția ani, Mark învățase în sfârșit să doarmă cu ochii deschiși. Era atât de adâncit în gânduri, încât Jo Marie fu nevoită să mai ciocănească o dată în geam.

– Doctor Early pe pager, doctor Early pe pager! imită ea o voce ascuțită, de spital.

Mark întoarse capul, privind-o o clipă, fără expresie.

– A, bună... salută el, coborând din mașină.

– Cred că vrei să mănânci ceva, începu Jo Marie, pe un ton deloc cordial; era obosită și nervoasă.

Gura tăioasă a lui Mark se arcui într-un zâmbet spășit.

– Dacă nu e prea mare deranjul...

– Nu e, răspunse Jo Marie, pe un ton de scuză. Dar am avut o zi grea și mă dor picioarele.

– Sora mea stă toată ziua așezată la birou, își pilește unghiile, citește cărți, și pe urmă se plânge că o dor picioarele.

Jo Marie era prea obosită ca să mai primească provocarea.

– În seara asta, nici chiar limba ta ascuțită nu mă mai poate scoate din fire.

– Știu eu un lucru care te va scoate, replică Mark, fudul.

– Ha!

În virtutea obișnuinței, Jo Marie își aruncă pantofii din picioare și intră în bucătărie.

– Punem pariu?

– Nu pun pariuri, mai ales după ce ieri am jucat cărți cu tine, dar dacă vrei să mă impresionezi, n-ai decât.

Încrucișându-și brațele pe piept, Jo Marie se rezemă de ușa frigiderului, în așteptare.

– Kelly s-a logodit.

Încet, Jo Marie clătină neîncrezător din cap.

– Nu te credeam în stare să te cobori până la asemenea născociri.

În ochii lui Mark se ivi vechea lui expresie de furie jignită.

– Ăsta-i adevărul, din gura ei l-am auzit.

Jo Marie continuă să clatine din cap, pentru a-și limpezi gândurile.

– Dar... cu cine?

Kelly nu era în relații serioase cu nimeni.

– Cu nu știu ce văr. Bogat, fără discuție, spuse Mark, încălecând un scaun de bucătărie. A primit un inel cu un diamant cât o minge de baseball. Greu i-o mai fi să lucreze de-acum încolo, cu ditamai bolovanul pe deget.

– Un văr...?

Orașul New Orleans era plin de oameni numiți Beaumont, dar Kelly nu-l menționase în mod special pe nici unul dintre ei.

– Nu-mi vine să cred. Mi-ar fi spus...

– Din câte-am înțeles, a încercat să telefoneze aseară, dar noi eram încă la ai noștri. Cu atât mai bine, mormăi Mark printre dinți. N-am de gând să beau pentru logodna asta. Mai întâi, se joacă de-a sora medicală, iar acum vrea să se joace și de-a nevasta.

Jo Marie era atât de surprinsă, încât înverșunarea lui Mark nu avu nici un efect.

– Kelly s-a logodit... repetă ea.

– Nu e nevoie s-o tot spui! se răsti Mark.

– Ce să nu spună? interveni Kelly, intrând veselă pe ușa din față.

– Nu contează, răspunse Mark, ridicându-se încet. E timpul să plec, vorbim mâine.

– Și cu cina cum rămâne? întrebă Jo Marie.

– Vreau să faceți cunoștință cu cineva, anunță Kelly.

Neluând-o în seamă, Mark se întoarse spre Jo Marie.

– Mi-a pierit pofta de mâncare.

– Jo Marie, aș vrea să ți-l prezint pe logodnicul meu, Andre Beaumont.

Privirea lui Jo Marie părăsi chipul frustrat al fratelui ei, pentru a întâlni doi ochi cenușii, cu expresie intensă.

În toată lumea nu exista decât un singur om cu ochii în acea nuanță de cenușiu ca a mării iarna.

Bărbatul din vis.

Capitolul 2

Amuțită de uimire, Jo Marie făcu un efort să-și păstreze calmul. Andre Beaumont nici măcar nu părea să-și aducă aminte de ea. În adâncul ochilor lui nu se zărea nici un semn că ar fi recunoscut-o.

Cu o forțare aproape supraomenească, Jo Marie zâmbi.

– Ce surpriză! Vă felicit pe amândoi.

Kelly traversă grăbită încăperea, îmbrățișând-o strâns.

– Și pentru noi a fost o surpriză, uite!

Ridică mâna, arătându-și diamantul scânteietor. Mark nu exagerase. Nestemata în montură antică era cea mai mare piatră prețioasă pe care o văzuse Jo Marie în viața ei.

– Ce ți-am spus? îi șopti Mark la ureche.

Nedumerită, Kelly se uită de la unul la altul.

– Astă seară, Drew și cu mine sărbătorim. Ne-ar face mare plăcere să veniți. Amândoi.

– Nu putem, răspunseră Jo Marie și Mark într-un glas.

– Eu nu mai pot... se eschivă Jo Marie.

– ...de oboseală, completă Mark.

Pentru prima oară, Andrew vorbi:

– Insist.

Glasul lui profund, cu rezonanță, era întocmai așa cum și-l amintea Jo Marie. Acum, însă, în ton i se simțea o anumită aroganță, împiedicându-i pe Jo Marie și Mark să-l mai contrazică.

Fratele și sora se priviră întrebători, nici unul nedorind să participe la sărbătorire – fiecare, din motivele sale, reflectă Jo Marie.

– Ei...

Mark își dresе glasul, vizibil indimțat de impresionantul logodnic.

– ...poate altă dată.

– Ești fratele lui Jo Marie? întrebă Andrew, pe un ton ironic.

– Cum ți-ai dat seama?

Kelly îl luă de braț.

– Semănați, fraiere. Oricine vă vede, se prinde imediat că sunteți rude.

– Nu pot spune același lucru despre voi doi, replică Mark, fără a se osteni să-și ascundă disprețul. Știam că legea interzice căsătoriile între veri.

– Suntem veri de departe, explică veselă Kelly.

Îi aruncă lui Andrew o privire plină de adorație, iar Jo

Marie simți un junghi în stomac. Gelozie. Monstrul galben. Un gust de fiere îi umplu cu repeziciune gura, dându-i senzația că se îneca.

– Am avut o zi... oribil de încărcată... spuse ea, căutând înnebunită o scuză.

– Iar eu trebuie să mă duc acasă și să mă schimb, adăugă Mark, privindu-și reiații gri și cămașa sport.

– Ba nu trebuie deloc, îl contrazise Kelly, cu un zâmbet provocator. Mergem la K-Paul's.

– Sigur, și ne petrecem toată seara stând la coadă, remarcă Mark, cu un mușchi al obrazului tresărindu-i nervos.

– Nu va fi nevoie, insistă Kelly. Andrew e prieten cu Paul.

Mark o privi pe Jo Marie, apoi își dădu ochii peste cap.

– Ar fi trebuit să mă aștept... mormăi el, sarcastic.

– La ce oră ai spus că ajungem acolo, iubitele?

Jo Marie închise ochii, sub efectul durerii de a auzi termenul afectuos folosit cu atâta ușurință de Kelly. Era o nebunie. N-avea nici un drept să simtă așa ceva. Omul acela... Andrew Beaumont, era o plăsmuire exagerată a propriei ei imaginații. Ar fi trebuit să uite de mult scurtele momente petrecute împreună. Kelly era prietena ei. Cea mai bună prietenă. Și merita să fie fericită.

Ridicându-și hotărâtă bărbia, Jo Marie îi adresă colegei sale de cameră un zâmbet cald.

– Mark și cu mine vom fi onorați să vă ținem companie astă-seară.

– Vom fi...?

Mark nu părea deloc încântat. Îi aruncă lui Jo Marie o privire iritată care o contrazicea vizibil. Jo Marie ar fi vrut să-i spună că-i datora măcar atâta lucru lui Kelly, pentru cât o tachinase. Spera ca măcar din privire să-i comunice mesajul.

Apoi se întoarse spre bărbatul care stătea la doar câțiva pași de ea.

– Sunteți foarte amabil că ne-ați invitat, murmură ea, descoperind însă că-i era imposibil să susțină privirea pătrunzătoare a lui Andrew.

– Așteptați-ne un minut să ne aranjăm, și suntem gata! se repezi Kelly, cu entuziasmul ei efervescent. Vino, Jo Marie.

Cei doi bărbați rămaseră în living. Aruncând o privire peste umăr, Jo Marie observă că Mark era nervos ca un jaguar în cușcă. Ba se plimba de colo-colo, ba-și tot muta greutatea de pe un picior pe altul...

– Ce părere ai, șopti Kelly, nu-i așa că-i fantastic? Cred că sunt cea mai norocoasă fată din lume. Desigur, va trebui să așteptăm până după sărbători, ca să anunțăm oficial logodna. Dar Drew e minunat, nu găsești?

Jo Marie se sili să dea din cap apatic. Simțea în inimă un gol dureros. Andrew ar fi trebuit să fie al ei.

– E minunat... șopti ea, cu o voce găuită.

Kelly se opri din pieptănat.

– Jo, te simți bine? Parcă ți-ar veni să plângi...

– Poate că-mi vine...

Ochii o usturau, dar nu din motivul bănuțit de Kelly.

– Nu în fiecare zi îmi pierd cea mai bună prietenă.

– Dar n-ai să mă pierzi!

Degetele lui Jo Marie se încleștară pe marginea rece a lavaboului.

– Plănuiești să te măriți, nu?

– O, da, vom da anunțul oficial în ianuarie, dar data nunții încă n-am stabilit-o.

Aceste cuvinte o surprinseră pe Jo Marie. Andrew nu părea genul de om care să încurajeze o logodnă prelungită. Ar fi crezut că, o dată ce lua o hotărâre, trecea la fapte. Dar, în fond... ce știa ea despre Andrew Beaumont?

– Ești gata? o întrebă Kelly, din ușă.

Cu un zâmbet strepezit, Jo Marie își impuse să suporte vitejește calvarul care se anunța. Fondul de ten proaspăt aplicat îi ascundea paloarea feței, dar nu prea avea cum să-și disimuleze expresia tulburată din ochi. Spera doar ca nimeni să nu observe.

– Eu, una, mor de foame! anunță Kelly, revenind în living. Și, din câte-mi amintesc, o masă la K-Paul's e o experiență de neuitat!

Jo Marie nu se îndoia că fiecare detaliu al acelei seri avea să i se întipărească pentru totdeauna în memorie – dar nu din motivele presupuse de Kelly.

Mercedes-ul albastru-închis al lui Andrew era parcat lângă vechea mașină a lui Mark. Deosebirile dintre cei doi bărbați erau la fel de evidente ca între autovehiculele cu care circulau.

Vizibil jenat, Mark propuse:

- Ce-ar fi ca Jo Marie și cu mine să venim după voi?
- Prostii, îl contrazise Kelly, în mașina lui Drew e loc pentru toată lumea. Știți ce aglomerație e pe străzi – am risca să ne pierdem.

Expresia lui Mark spunea clar că ar fi dat leafa pe-o săptămână ca să se piardă pentru totdeauna în mulțime.

Iar atitudinea nu i se schimbă nici la restaurant. Paul, robustul bucătar și patron, veni personal să le ureze bun-sosit.

După ce făcură comanda, rămaseră tăcuți. Kelly încercă de vreo două ori să pornească o conversație, dar degeaba. Cei doi bărbați se priveau pe furis, parcă gata să se încaiere la cea mai mică provocare.

De mai multe ori, în timp ce-și mâncau suculenții Creveți Remoulade, Jo Marie îl observă pe Andrew. În unele privințe, era exact așa cum și-l amintea. În altele, era complet diferit. Taciturn, avea o expresie aproape mohorâtă, lucru neobișnuit pentru un om care-și sărbătorea logodna. Părea deziluzionat, ca și cum viața l-ar fi dezamăgit. Din câte aflase Jo Marie, era bogat și realizat. Avea o firmă de dezvoltări funciare, Delta

Development Inc., aflată în posesia familiei Beaumont de cinci generații. Conform lui Kelly, firma se extinsese enorm sub conducerea lui Andrew.

Față de Jo Marie se arăta politicos și atât. Îi arunca doar câte o privire din când în când și, întrucât Jo Marie nu-i pusese nici o întrebare, nu i se adresa personal.

După cină, la insistențele lui Kelly, se plimbară o oră prin Cartierul Francez, apoi reveniră la apartamentul celor două prietene.

– Eu fac niște cafele, anunță Kelly, imediat ce coborâră din mașină.

Mark se uită la ceas, ostentativ.

– Cred c-am să mă lipsesc de cicoare, remarcă el sarcastic. Măine am o zi grea.

– Haide, Mark... se bosumflă drăgălaș Kelly. De ce vrei să ne strici cheful?

Chipul lui Mark se întunecă, încruntat.

– Dacă insiști...

Jo Marie își cunoștea fratele destul de bine ca să știe că, după ce-și bea cafeaua, avea să plece imediat ce politețea i-o îngăduia.

În timp ce-și beau cafelele, într-o tăcere cam încordată, Andrew o întrebă:

– Lucrați împreună?

Surprinsă, Jo Marie ridică o mână la piept.

– Eu? Adică... noi două?

– Da. O cunoști pe Kelly de la Tulane Hospital?

– Nu, eu sunt agentă de voiaj. Mark e creierul familiei.
– Nu face pe modesta, doar nu ești bătută-n cap, interveni Kelly. Drew, știai că Jo Marie participă activ la salvarea mediului natural din lunci? Lucrează ca funcționar voluntar în organizația *Pământ Pentru Viitor*.

– Asta nu cere inteligență, numai timp, murmură încurcată Jo Marie.

Pentru prima oară în seara aceea, Andrew păru să-i acorde atenție. Zâmbi. Efectul asupra inimii ei fu nimicitor. Ca să-și ascundă reacția, ridică la buze ceașca delicată de porțelan, sorbind din cafeaua aburindă.

– Și eu, care atâția ani am crezut că-n P.P.V. activau numai băbuțe simpatice...

– Nu... abia reuși să bâiguie Jo Marie.

– Într-o vreme, Jo Marie voia să devină biolog, adăugă Kelly.

Andrew își arcui sprâncenele stufoase.

– Și ce te-a împiedicat?

– Eu, interveni Mark. Avea nevoie de studii prelungite, iar părinții noștri nu-și puteau permite să ne țină pe amândoi la universitate în același timp. Așa că Jo Marie a hotărât să se lase.

– N-a fost chiar așa.

Mark făcea ca totul să pară un nobil sacrificiu de sine.

– Dacă aș fi vrut să continuu cu învățătura, existau destule soluții.

– Și n-ai făcut-o? întrebă Andrew, în continuare atent la ea.
Jo Marie își umezi scurt buzele, înainte de a răspunde:

– Nu. Intenționez să-mi reiau studiile, într-o bună zi.
Până atunci, activez în slujba cauzelor care înseamnă cel mai mult pentru mine și pentru viitorul orașului New Orleans.

– Jo Marie e savanta cartierului, adăugă Kelly cu mândrie. În fiecare duminică dimineața, conduce un club de științe pentru copii. Are un talent pedagogic înnăscut. Îi duce mereu în excursii și expediții.

– Se vede că-ți plac copiii, comentă Andrew.

– Da... răspunse ea, coborând ochii cam jenată.

Mark se uită din nou la ceas, apoi se ridică.

– A fost o seară... interesantă. Încântat de cunoștință, Beaumont. Toate bune, ție și lui Florence Nightingale.

Lui Jo Marie i se opri cafeaua în gât, făcând-o aproape să se înece, dureros. Recunoscătoare că nimeni nu observase, își conduse fratele la ușă.

– Vorbim mâine, spuse ea în loc de rămas bun.

Mark își frecă ochii cu o mână. De mult nu mai arătase atât de obosit.

– Toată seara am ars de nerăbare să te-ntreb: logodnicul cel bogat al lui Kelly nu e tipul care-a asanat mlaștinile pentru construcțiile alea împotriva cărora ai luptat tu cu atâta înverșunare?

– Și am pierdut, gemu Jo Marie, abătută. Și tot a cumpărat și Rose's...

Rose's Hotel, din Cartierul Francez, era unul dintre obiectivele caracteristice ale statului Louisiana. Pe lângă valoarea sa istorică, era folosit la cazarea celor aflați în tranzit. Într-adevăr, avea mare nevoie de o renovare, dar Jo Marie detesta să vadă o clădire veche atât de frumoasă demolată în numele progresului.

Frecându-și tâmplele pentru a-și alunga o neașteptată durere de cap, Jo Marie spuse:

– Kelly spunea ceva despre un văr de-al ei răspunzător de soarta hotelului. Nu făcusem legătura...

– A făcut-o el, replică Mark cu dispreț. Și a scos mălaiu' pe interval. Micuța noastră Kelly a înhățat o adevărată partidă, pentru cine preferă tipii fără inimă și scrupule.

Jo Marie respinse imediat ideea. O fi realizat Andrew Beaumont câteva achiziții funciare controversate, dar nu era lipsit de inimă. Cele câteva minute petrecute cu el de Mardi Gras i-o dovediseră.

Chicotitul amuzat al lui Mark se auzi până în living.

– Iar ți-a apărut luminița aia bătaioasă în ochi. La ce te gândești?

– La nimic, răspunse ea absentă, deși gândurile îi foteau deja cu furie. Vorbim mâine.

– Am să te sun, îi promise Mark și plecă.

În living, Jo Marie îi găsi pe Kelly și Andrew conversând.

– Vă cunoașteți de mult? întrebă ea, nesigură dacă să spună ce o frământa, sau să se abțină.

– Din copilărie, răspunse Kelly.
– Iar Andrew e vărul îndepărtat despre care spuneai că a cumpărat Rose's?

Kelly oftă, încurcată.

– Speram să nu faci legătura.

– Sinceră să fiu, nu eu am făcut-o, ci Mark.

Frustrarea crispă fața fericită a lui Kelly.

– Îmi explică și mie ceva despre ce vorbiți? ceru Andrew.

– Despre Rose's, răspunseră cele două prietene la unison.

– Despre Rose's... repetă el încet, încruntându-se.

Se părea că Andrew Beaumont avea atât de multe propriități, încât un mic hotel nici nu mai conta.

– Hotelul.

Tonul lui neașteptat de tăios o făcu pe Jo Marie să se revolte.

– Poate că dumitale ți se pare o nimica toată...

– Cam greu, la cât m-a costat bucățica aia de pământ, replică el, cu glas înăsprit.

– Cred că lui Drew nu-i place să amestece afacerile cu plăcerile, o preveni Kelly, dar Jo Marie nu-i luă în seamă sfatul.

– Oamenii care locuiau la Rose's nu vor mai avea unde să se ducă.

– Erau niște vagabonzi.

Remarca lui insensibilă o umplu de tristețe.

– Rose's a fost un cămin pentru cei fără adăpost timp de douăzeci de ani. Oamenii ăia aveau și ei nevoie de un pat și o mâncare caldă...

– E o zonă de prima calitate pentru vilele de lux, ripostă cinic Andrew.

– Și cei fără mijloace de a și le oferi? Cu ei ce se va întâmpla?

– Asta nu e treaba mea, domnișoară Early.

Jo Marie simți că i se umpleau ochii de lacrimi. Și le înghiți. Andrew Beaumont nu era bărbatul pe care și-l imaginase atâtea luni. Era rece și cinic. Nu iubea decât profitul. O apăsa o greutate imensă, gata s-o strivească.

– Îmi pare foarte rău pentru dumneata, domnule Beaumont, spuse ea, ascunzându-și emoțiile turbulente. Te crezi nespus de bogat, dar nu există om mai sărac decât cel căruia îi lipsește toleranța față de slăbiciunile altora.

Kelly gemu încet.

– Știam eu c-o s-ajungem aici...

– Întotdeauna ești atât de categorică, domnișoară Early? întrebă el pe un ton înghețat.

– Nu, dar în anumite situații nu mai pot tăcea, răspunse Jo Marie, întorcându-se spre Kelly. Scuză-mă dacă ți-am stricat seara. Acum cred că mă duc la culcare. La revedere, domnule Beaumont. Vă urez ani mulți de fericire la amândoi.

Cuvintele aproape că i se opriseră în gât, dar reuși să le rostească înainte de a ieși din cameră.

– Dacă te deranjează în vreun fel, n-am s-o fac.

Jo Marie își studia atentă prietena, simțind pancarta de lemn pentru pichet nefiresc de grea în mâini. Demonstrația din fața hotelului Rose's fusese planificată cu săptămâni în urmă. Dar, pentru prima oară în viața ei, convingerile și sentimentele îi intraseră în conflict. Nu voia să demonstreze împotriva lui Andrew. Dar nu putea nici să stea cu mâinile-n sân, privind cum oamenii aceia săraci erau aruncați în stradă.

– Pichetul ăsta a fost pregătit cu mult timp înainte ca tu și Drew să vă cunoașteți, spuse Kelly.

– N-are nici o legătură. Nu vreau să-ți periclitez relația cu el.

– Nu va fi nici un pericol.

Kelly părea mult mai încrezătoare decât se simțea Jo Marie.

– De fapt, continuă ea, mă îndoiesc că Drew știe despre demonstrație. De obicei, așa ceva nu-i influențează cu nimic deciziile – ba chiar dimpotrivă, așa putea spune.

Jo Marie se așteptase, dar nu putea sta pasivă. Hotelul urma să fie închis peste o săptămână, cu doar o lună înainte de Crăciun. Nu înțelegea cum putea un om să fie atât de lipsit de suflet.

La ușă, Kelly se opri, în timp ce Jo Marie își lua pancarta și geanta.

– Înțelegi de ce nu te pot însoți și eu? întrebă ea ezitant.

– Desigur, răspunse Jo Marie.

– Să ai grijă ce faci.

Ieșiră amândouă în parcare, mergând prin frigul tăios al dimineții.

– Nu te teme, e o demonstrație pașnică. Nu risc să mă rănesc decât cu pancarta asta. E grea a naibii.

Înclinându-și capul, Kelly citi din nou inscripția. „Salvați Rose's Hotel! O pagină de istorie în New Orleans!”

– Ar trebui să-ți fac o poză, comentă ea, chicotind încet. Tare i-ar mai plăcea lui Drew.

Cuvintele ei îi reaminteau subtil că nu exista nici o șansă ca Drew să vadă pancarta. Probabil că nici măcar nu știa despre pichetul de protest.

Când Jo Marie ajunse în fața hotelului, găsi acolo un număr de activiști de la *Pământ Pentru Viitor*. Câțiva oameni ridicară mâinile în semn de salut.

– Posturile de radio și televiziune au fost anunțate? îl întrebă organizatorul pe un bărbat înalt.

– Le-am informat, dar nu prea părea să le intereseze. Mă îndoiesc că ne vor da spațiu de emisie.

Grupul se posomorî și mai mult. Ploaia care tocmai izbucnise pe neașteptate nu reuși nici ea să-i bine-dispună. Jo Marie nu-și adusese umbrela și în câteva minute fu udă-learcă.

– Proastă mică! o dojeni Mark, peste o oră, când sosi. Ai înnebunit, să umbli udă prin frigul ăsta? întrebă el, cu un amestec de exasperare și mândrie.

– Afirm o cauză, declară Jo Marie.

– Exact. Afirmi că ești cea mai mare fraieră din lume. N-ai deloc minte!

Fără să-i răspundă, Jo Marie continuă să meargă în cerc pe trotuarul din fața hotelului.

– Crezi că lui Beaumont îi pasă?

Jo Marie refuză să se lase atrasă în discuție.

– Decât să te cerți cu mine, mai bine du-te să vezi de ce întârzie cafeaua aia.

– Vei avea nevoie de mai mult ca să nu faci o pneumonie. Fii și tu rațională, măcar o dată în viață.

– Nu! insistă Jo Marie, bătând din picior. Problema asta e prea importantă.

– Și sănătatea ta nu e importantă?

– Nu acum.

Din grupul protestatarilor nu mai rămăseseră nici zece persoane.

– N-am să pătesc nimic.

Își mută coada pancartei de pe un umăr pe altul, dez-morțindu-și degetele. O durea spatele, iar pantofii plini cu apă îi clefăiau la fiecare pas.

– Încă o oră și terminăm...

– N-ar strica, altfel am să te iau pe sus de-aici! strigă Mark furios și se întoarce la mașină. În timp ce pleca, o mai amenință o dată cu degetul.

Ca un om de cuvânt ce era, Mark reveni peste o oră și o duse înapoi la apartament.

– Proastă mică... repeta el încontinuu, în timp ce o ajuta să coboare din mașină. Hai sus repede, și-n baie cu tine!

– Numai să nu-mi ții predici toată seara, răspunse Jo Marie, cu dinții clănțănindu-i.

– Jo Marie! strigă alarmată Kelly, când o văzu. Doamne ferește, ce s-a întâmplat?!

– Nu te-ai uitat pe fereastră în ultima vreme? replică Jo Marie, încercând să-și ascundă dărdăitul. Plouă cu găleata.

– Numai dumneata ești de vină, Beaumont! îl acuză dur Mark, iar Jo Marie, surprinsă, inspiră scurt, adânc. Nu-l observase pe Andrew, care stătea pe canapea.

Acesta se ridică, privindu-l pe Mark încruntat, ca pe un nebun.

– Explică-te, ceru el, repezit.

Kelly interveni, punându-i o mână pe braț:

– Jo Marie a demonstrat în pichetul despre care-ți spuneam.

– În fața hotelului Rose's, adăugă Mark, cu pumnii strâșni pe lângă trup, părând gata să sară la bătaie.

Temătoare, Jo Marie trecu lângă fratele ei. Mark era medic, nu boxer. Se observa din prima clipă că n-ar fi avut nici o șansă.

Gura lui Andrew se strâmbă cu dispreț.

– Dragă domnișoară Early, dă-mi voie să-ți spun că ești o proastă.

– Iar dumneata, dragă domnule Beaumont, replică Jo Marie, dă-mi voie să-ți spun că nu ai inimă.

– Dar are avere, interveni Mark. Iar banii contribuie mult la atracția unui bărbat. N-am dreptate, Kelly?

Kelly păli vizibil, în timp ce ochii albaștri i se umpleau cu lacrimi.

– Nu-i adevărat! țipă ea, cu voce tremurătoare.

– Îți vei prezenta scuzele pentru afirmația asta, Early, mârâi Andrew, amenințător.

Mark își strângea și-si desfăcea pumnii, spasmodic.

– N-am de ce să mă scuz că am spus adevărul. Dacă vrei să ieși, poate o rezolvăm ca între bărbați.

– Mark! exclamă într-un glas Jo Marie și Kelly, șocate. Jo Marie interveni prima:

– Pleacă de-aici până nu se-ntâmplă ceva!

Și, deschizând ușa, îl împinse brutal pe Mark afară.

– Ai auzit ce-am spus, mormăi Mark, ieșind.

– Niciodată nu l-am văzut purtându-se așa, murmură Jo Marie, cu ochii spre băltoaca formată pe mochetă. Nu pot decât să-mi cer iertare.

Făcu o pauză, inspirând adânc.

– Și, Kelly, știi doar că n-a vorbit serios. E supărat din cauza pichetului.

Apoi se scuza și trecu în baie.

– Apel pe linia trei.

Cu un gest mașinal, Jo Marie apăsă pe buton și ridică receptorul.

– Jo Marie Early, cu ce vă pot ajuta?

– Ai câștigat.

– Mark?

Rareori îi telefona la birou.

– N-ai auzit ce-am spus? Întrebă el, cu tulburare în glas.

– Bine, poftim: ce-am câștigat?

– Pe Beaumont.

Mâna lui Jo Marie se încleștă pe receptor.

– Ce vrei să spui?

– Tocmai s-a anunțat la radio. Delta Development Inc. donează Rose's Hotel municipalității, o informă Mark, râzând. Îți vine să crezi?

– Da...

Jo Marie închise ochii, copleșită de emoție. Bărbatul visurilor ei n-o dezamăgise.

– Da, îmi vine să cred.

Capitolul 3

– Dar trebuie să vii, insistă Kelly, așezată în fața lui Jo Marie. Fără tine, n-am să mă distrez deloc.

– Kell, nu știu... răspunse Jo Marie, ridicând privirea din revista pe care o răsfoia.

– E doar o petrecere de Crăciun, cu niște încuiați pe care nu-i cunosc. Știi ce incomod mă simt în compania necunoscuților. Nu pot să sufăr petrecerile.

– Atunci de ce te mai duci?

– Drew spune că trebuie neapărat. Nici lui nu-i place mai mult ca mie, dar altfel ar jigni mulți parteneri de afaceri.

– Însă invitația nu mă include și pe mine, insistă Jo Marie.

– Ba cum să nu te includă?! Și pe tine, și pe Mark. A avut grijă Drew.

Îngândurată, Jo Marie se gândi la cererea prietenei sale. Oricât ar fi obiectat, tare ar fi vrut să se ducă, fie și

numai ca să-i mulțumească lui Andrew pentru generozitatea gestului cu Rose's.

– Bine, consimți ea, dar mă îndoiesc că va veni și Mark.

Mark și Andrew nu-și mai vorbiseră, de la ultima confruntare. Atmosfera dintre ei era tensionată, iar Jo Marie se îndoia că decizia lui Andrew privitoare la hotelul Rose's schimbase atitudinea fratelui ei.

– Pe Mark lasă-l în seama mea, spuse Kelly cu convingere. Promite-mi numai că ai să vii.

– Voi avea nevoie de o rochie...

– Nici o grijă, îți împrumut eu una, se oferi Kelly, cu generozitatea ei înnăscută.

Jo Marie râse, aproape înecându-se.

– Sunt mai înaltă cu un cap decât tine.

Și mai plinuță, dar pe-asta prefera să n-o menționeze. Nu se mai îmbrăcase cu haine de-ale lui Kelly decât o singură dată – în noaptea când îl cunoscuse pe Andrew.

– Am auzit că au revenit la modă fustele mini, chicoti Kelly, veselă.

– Poate, dar mă îndoiesc că s-ar potrivi de Crăciun. Lasă, nu-ți face griji. Mă duc în după-amiaza asta să-mi aleg un material de rochie.

– Dar îți rămâne destul timp ca să ți-o coși? întrebă Kelly, cu îndoială.

– Îmi fac eu timp.

Jo Marie era o croitoreasă excelentă. Mamei sale trebuia să-i mulțumească pentru asta.

Când se întoarse acasă, găsi pe masa din bucătărie un bilet în care Kelly îi scrisese că avea să se întoarcă la ora cinei. După ce spală, uscă și călcă materialul, tocmai se apuca de lucru, când auzi soneria. Ocupată, cu vreo zece bolduri între buze, preferă să nu răspundă, dar apelurile insistente o înștiințară că nu erau copiii din vecini, care mai treceau uneori în câte o vizită neanunțată.

— Ei, fi-ți-ar...! bombăni ea, scoțându-și acele cu gămălie din gură, pentru a le înfige în pernița de la încheietura mâinii.

Traversă camera și deschise.

— Andrew!

În sinea ei, îi mulțumi lui Dumnezeu că-și pusese boldurile la loc — altfel, ar fi riscat să le înghită de surprindere.

— Kelly i-aici?

— Nu, dar intră...

Inima îi bătea nebunește. Își smulse elasticul din păr, într-o încercare jalnică de a arăta mai prezentabil.

— Mă bucur că ai venit... Voiam să-ți mulțumesc pentru Rose's... hotelul...

— Draga mea domnișoară Early, o întrerupse scurt Andrew, nu-ți face iluzii. Decizia mea...

Jo Marie ridică o mână, oprindu-l.

— Știu, spuse ea încet.

Nu avea nevoie de explicații. Își dădea seama perfect de bine că hotărârea lui Andrew nu avusese nici o legătură cu demonstrația de protest.

– Voiam totuși să-ți mulțumesc, indiferent care a fost motivul.

Ochii li se întâlneau. Trecură câteva momente, fără ca vreunul să vorbească. În aer se simțea o tensiune electrică, iar imboldul de a întinde mâna să-l atingă pe Andrew era aproape irezistibil.

În sfârșit, Jo Marie plecă privirea cea dintâi, spre mocheta de lână.

– Nu știi unde e Kelly, dar mi-a scris că vine la cină.

– Ți-a spus de petrecere?

Jo Marie dădu din cap.

– Și vei veni?

– Dacă termin la timp rochia asta. Nu vrei să iei loc? Am cafeaua gata făcută, dacă te tentează.

– Nu, mulțumesc, refuză Andrew, plimbându-și mâna peste materialul albastru întins pe masa din bucătărie, dus de gânduri. De ce nu-ți cumperi o rochie de gata?

Pe buzele lui Jo Marie apăru un zâmbet tremurător. Pentru un om cu bani, ca el, cumpărarea unei rochii elegante părea cea mai logică soluție.

– Prefer să-mi croiesc singură hainele, explică ea încet.

– Tu ai făcut-o pe asta? se interesă Andrew, atingându-i mâneca scurtă a bluzei de bumbac.

Din locul unde degetele lui intraseră în contact cu pielea brațului se răspândi imediat un val de căldură. Obrajii palizi ai lui Jo Marie se înroșiră ca focul.

– Da... recunosc ea cu voce îngroșată.

– Ai talent.

Păstrându-și privirea coborâtă, Jo Marie trase aer în piept, ca să se calmeze.

– Mulțumesc.

– În weekendul viitor dau o petrecere de Crăciun la mine acasă, pentru salariații firmei. Aș fi onorat dacă ai veni, împreună cu fratele tău.

Inima începu să-i bată nebunește. O, cât i-ar fi plăcut să-i viziteze casa!

– Nu pot răspunde în numele lui Mark, se eschivă ea, cu un sentiment de vinovăție.

– Dar tu vei veni?

– Cu plăcere. Ți mulțumesc.

– Bine, răspunse el, ursuz.

Buzele lui Jo Marie se arcuiră într-un zâmbet.

– Am să-i spun lui Kelly că ai trecut pe-aici. Vrei să-ți dea un telefon?

– Nu, o caut eu mai încolo. La revedere, Jo Marie.

Îl conduse până la ușă, pe care o ținu deschisă mai mult timp decât ar fi fost necesar.

– La revedere, Andrew, murmură ea.

Mașina de cusut era instalată pe masă, când Kelly intră în apartament, două ore mai târziu.

– Am venit! anunță ea încântată, agățându-și puloverul în debara.

– Unde-ai fost?

– La o prietenă.

Lui Jo Marie i se păru că simțea o notă ezitantă în vocea vecinei sale de apartament și o privi o clipă, întrebătoare.

Apoi o înștiință:

– A fost aici Andrew.

Pe fața de zână a lui Kelly se citi surprinderea.

– Serios? Ce voia?

– Nu mi-a spus. Și n-a lăsat nici un mesaj.

Jo Marie căuta să pară nonșalantă, dar degetele îi cam tremurau. Spera numai ca prietena ei să nu observe.

– Ți place Drew, nu-i așa?

Din cine știe ce motive, Jo Marie îl numea întotdeauna, în sinea ei, „Andrew“.

– Da...

Continuă să coasă, dar simțea ochii lui Kelly studiindu-i fața, ceea ce o făcu să roșească. În cine știe ce fel, Kelly îi depistase intensitatea sentimentelor la adresa lui Andrew.

– Mă bucur, spuse Kelly într-un târziu. Mi-ar plăcea ca voi doi să vă...

Ezită, apoi se răzgândi.

– Lasă.

În mintea lui Jo Marie, ultimele două cuvinte ale frazei neterminate continuau să se repete ca ecourile unor împușcături de-a lungul unui canion.

În după-amiaza următoare, sosind acasă, Jo Marie scoase un măr din frigider și se pregăti să-și reia lucrul. Kelly făcea ore suplimentare. Cu mărul între dinți, căra din dormitor mașina grea de cusut. Tocmai o pusese pe masă, când auzi soneria.

Cu un oftat nervos, înghiți îmbucătura de măr.

Și se pomeni cu o recipisă sub nas.

– Semnați aici, vă rog.

– Poftim? Întrebă Jo Marie, clipind din ochi nedumerită.

– V-am adus un colet, domnișoară. Vă rog să-mi semnați aici de primire.

– A...

Deci, Kelly comandase ceva fără să-i spună. Își scrisese repede numele pe linia punctată.

– Așteptați, fu următoarea instrucțiune, pe un ton repezit.

Ridicând din umeri, Jo Marie se rezemă de tocul ușii, în timp ce curierul cel grăbit se ducea la camioneta maro din parcare, pentru a reveni cu două cutii mari.

– Sărbători fericite, domnișoară Early, îi ură omul, cu un zâmbet convențional.

– Mulțumesc.

Cutia argintie era caracteristică pentru cel mai scump magazin din New Orleans. Numele patroanei, Madame Renaux Marceau, era scris pe capac cu litere aurii. Ciudat, Jo Marie nu-și amintea ca prietena ei să fi vorbit despre vreo cumpărătură de-acolo. Dar se părea că, în perspectiva petrecerii, Kelly alesese magazinul cel mai scump.

În momentul când puse cutiile pe patul lui Kelly, Jo Marie zări ordinul de livrare prins pe cutia mai mică.

I se opri inima în piept.

Destinatara nu era Kelly, ci ea însăși.

Trăgând aer în piept, întretăiat, Jo Marie se uită să vadă cine era cumpărătorul. Părinții ei nu și-ar fi permis niciodată prețurile de la Madame Renaux Marceau.

Tot aerul i se revărsă din plămâni, când descoperi numele lui Andre Beaumont.

Ridică pe băjbâite capacele, desfăcu hârtia subțire și rămase cu gura căscată.

Rochia lungă din cutie avea aceeași nuanță de bleu-marin cu a materialului pe care-l cosea. Dar cum arăta... Jo Marie nu mai văzuse niciodată așa ceva. O imagine a eleganței întruchipate. O ridică, simțind cum i se umpleau ochii de lacrimi. Pe corsaj erau așternute șiruri de perle mici, formând un V cu vârful pe talie. A doua cutie conținea o capă asortată, cu modele din aceleași perle mărunte.

Cu multă grijă, Jo Marie împături rochia și capa, punându-le la loc în cutii. Din inima frântă i se desprinsese un suspin. Nu ajunsese la mila nimănui. Ce credea Andrew – că dacă-și cosea singură hainele n-avea să arate prezentabil la petrecere?

Găsi în cartea de telefon informațiile de care avea nevoie. Urmându-și instinctul, Jo Marie își luă un pulovăr și se repezi afară. Nu se opri până în fața

clădirii mari de cărămidă, cu o placă aurie în față pe care scria că era sediul companiei Delta Development, Inc.

O listă a birourilor, afișată în hol, o înștiință unde se afla cabinetul lui Andrew. Jo Marie luă liftul până la etajul doi.

Ușa pe care era scris numele lui Andrew era închisă, dar acest lucru n-o descurajă. Secretara tocmai puneă husa peste mașina de scris, când Jo Marie intră.

– Aș dori să-l văd pe domnul Beaumont, ceru ea, cu sufletul la gură.

Femeia cea căruntă aruncă o privire spre cutiile de sub brațul ei și clătină din cap.

– Îmi pare rău, dar birourile s-au închis pe ziua de azi. Jo Marie percepă subtilitatea.

– Nu de birouri am întrebat. Am spus că vreau să-l văd pe domnul Beaumont, ridică ea tonul, nervoasă.

Ușa de legătură dintre cele două încăperi se deschise.

– E vreo problemă, doamnă Stewart?

– Îi spuneam domnișoarei...

– Jo Marie.

În glasul lui Andrew se simțea un amestec ciudat de surprindere și ostilitate, dar nu lipsit de blândete. Ochii lui îngustați reperară imediat cutiile.

– S-a întâmplat ceva?

– Da, s-a întâmplat, replică ea, străduindu-se să-și ascundă furia crescândă.

Andrew păși într-o parte, făcându-i loc să intre în cabinetul lui.

– Mai aveți nevoie de mine? întrebă secretara.

– Nu, mulțumesc, doamnă Stewart. Ne vedem mâine.

Imediat ce Andrew închise ușa, Jo Marie se răsuci spre el. Pusese deja cutiile argintii în mijlocul enormului birou de stejar.

– Cred că ar trebui să înțelegi din capul locului ceva, domnule Beaumont, începu ea cu aprindere, fără a se osteni să-și ascundă nemulțumirea. Nu sunt Cenușăreasa, și nici dumneata nu ești nașul meu din neamul zânelor...

– Mă înșel cumva dacă presupun că darul meu te nemulțumește?

Calmul lui o făcea să-i vină să urle. Își înfipse în palme unghiile lungi, încercând să se stăpânească.

– Dacă te pun într-o situație penibilă venind cu o rochie pe care mi-am croit-o singură, atunci prefer să mă lipsesc de distinsa dumitale petrecere.

Andrew păru șocat.

– Și, mai mult, nu-s ruda săracă a nimănui!

Pe fruntea lui înaltă se întipăriră trei riduri adânci, exprimând furia.

– Ce te face să sugerezi o asemenea prostie?

– Oi fi eu așa și pe dincolo, da' proastă nu-s!

– Așa și pe dincolo? replică el, rezemându-se cu palmele pe birou. Vrei să spui: mândră, încăpățânată și nerăbdătoare.

– Da! strigă Jo Marie, împungând aerul cu degetul arătător. Dar nu și proastă!

Efortul lui Andrew de a-și stăpâni furia se vedea în crisparea gurii, cu comisurile albite de încordare.

– Poate nu proastă, dar incredibil de neștiutoare.

Jo Marie știa că, dacă nu pleca repede de-acolo, avea să izbucnească în plâns.

– Să nu ne certăm pe definiții. Simplu spus, gestul de a-mi cumpăra o rochie prezentabilă nu m-a încântat deloc. Dar deloc!

– Am înțeles și eu atâta lucru, domnișoară Early. Și-acum, dacă mă scuzi, sunt așteptat la cină.

– Perfect.

Jo Marie se răsuci pe călcâie și porni ca o furtună spre ușă. Dar, spre descumpănirea ei, ușa refuză să se deschidă, spulberându-i șansele de a-și face o ieșire măreță.

– Dă-mi voie, se oferi Andrew, acru.

Afurisita de ușă! Trebuia neapărat să-i distrugă momentul!

Când ajunse în parcare, o mare parte din furie i se risipise. Ar fi putut să se comporte mai elegant. Când ajunse acasă, era amărâtă de-a binelea.

– Salut, o întâmpină Kelly, care frământa carne tocată pentru hamburgeri. A sosit rochia?

Kelly știa!

– Rochia...?

– Da. Andrew și cu mine am fost ieri la cumpărături și ți-am găsit cea mai incredibilă rochie. Ți vine perfect.

Involuntar, Jo Marie înțepeni.

– Ce te-a făcut să crezi că aveam nevoie de o rochie?
Kelly zâmbi cu umor.

– Îți coseai una, nu? Drew a spus că de fapt vii la petrecerea asta ca să-mi faci mie o favoare. Și întrucât în perioada asta a anului ești atât de ocupată, n-a vrut să-ți petreci nopțile robotind la mașina de cusut.

– Aa...

Începea să simtă un gol greșos în abdomen.

– Drew e cel mai atent om, comentă Kelly, continuând să amestece carnea. Poți înțelege cum de-l iubesc atât de mult.

Din gâtul contractat al lui Jo Marie ieși un sunet sugrumat.

– Mă mir că încă n-a sosit rochia. Drew a cerut anume să fie livrată azi, pentru cazul că mai sunt necesare unele modificări.

– Ba a sosit... anunță Jo Marie, mai nefericită decât oricând în viața ei.

– Da? exclamă Kelly, emoționată. Și de ce n-ai spus nimic? Nu-i așa că-i cea mai frumoasă rochie din lume? Ai s-arăți superb!

Dar, în momentul când se întoarse spre prietena ei, tot entuziasmul i se risipi.

– Jo, ce s-a întâmplat? Parc-ai fi gata să izbucnești în plâns...

– Păi... păi chiar sunt... bâigui Jo Marie și, acoperindu-și fața cu mâinile, se așeză pe marginea canapelei, podidită de lacrimi.

Râsul blând al lui Kelly nu reuși decât să înrăutățească și mai mult situația.

– Mă așteptam la recunoștință, dar nu la lacrimi, oftă ea, dându-i un șervetel. Nu te știam chiar atât de plângăreată.

Jo Marie își suflă nasul, zgomotos.

– Am... am crezut că vă jenați... cu mine... voi doi... că nu voi ați să... să vin la petrecere... fiindcă n-aveam... n-aveam haine potrivite... și...

– Așa ai crezut?!? o întrerupse Kelly, cu o expresie șocată. Nu-mi vine să cred că ți-a putut trece prin minte o asemenea nebunie.

– Și asta nu-i tot... Am...

Înghiți un nod.

– Am dus rochia la... la birou, la Andrew și am... efectiv i-am aruncat-o în față!

– O, Jo Marie! exclamă Kelly, așezându-se alături pe canapea. Cum ai putut?

– Nu știu. Poate pare ridicol, dar am crezut într-adevăr că ție și lui Andrew vă era rușine să apar într-o rochie pe care mi-o făcusem singură.

– Cum te-ai putut gândi la o asemenea prostie? Mai ales după ce eu te-am felicitat tot timpul pentru hainele croite de tine!

Nefericită, Jo Marie clătină din cap.

– Nu știu.

– Acuma știi c-ai făcut-o lată – da' lată rău! îmi și imaginez reacția lui Drew.

Numai gândindu-se, Kelly se albi la față.

– Și ce-ai să faci?

– Nimic. De-acum, voi avea grijă să stau ascunsă în camera mea când vine după tine...

– Dar petrecerea?

Ochii albaștri ai lui Kelly se rotunjiseră de teamă copilărească, iar Jo Marie nu putea decât să se întrebe dacă era simulată sau autentică.

– Nu mai pot veni, îți dai seama...

– Dar trebuie să vii! insistă Kelly, cu încăpățânare. Mark a spus că, dacă vii tu, vine și el, și am nevoie de amândoi. Dacă nu veniți, praful se va alege de toate.

– Vine și Mark?

Lui Jo Marie îi era greu să creadă că fratele ei acceptase planul acela cu petrecerea. Se aștepta ca Mark să facă orice pentru a evita o nouă confruntare cu Andrew.

– Da. Și nu mi-a fost ușor să-l conving.

– Îmi dau seama... comentă sec Jo Marie.

– Jo Marie, te rog. Prezența ta acolo înseamnă atât de mult pentru mine! Mai mult decât îți închipui. Fă-mi favoarea asta și n-am să-ți mai cer nici un lucru, câte zile voi avea!

Kelly era foarte serioasă. Din cine știe ce motiv, acea petrecere avea o mare importanță pentru ea, dar Jo Marie nu înțelegea de ce. Și, pentru a veni la petrecere, trebuia să-i prezinte lui Mark scuzele ei.

– Ei? insistă Kelly, privind-o cu speranță.

– Bine, am să vin, dar mai întâi trebuie să vorbesc cu Andrew, să-i explic...

Kelly oftă prelung, vizibil ușurată.

– Urmează-mi sfatul și nu-i explica nimic. Spune-i doar că-ți pare rău și gata.

Jo Marie n-o putea contrazice. Evident, Kelly îl cunoștea pe Andrew mult mai bine.

– Mâine dimineață la prima oră îl voi vizita la birou, spuse ea, fără prea multă convingere.

– N-ai să regreti – îți promit eu! o asigură Kelly, strângându-i afectuos degetele amorțite.

A doua zi, Jo Marie avea sub ochi niște cearcăne pe care nu i le puteau ascunde nici toate cosmeticele din lume. Rochia de mătase albastră, terminată, atârna într-un cârlig pe ușa debaralei. Pe lângă minunăția cumpărată de Andrew, arăta ca o zdreanță. Simplă. Vetustă.

Când Jo Marie intră în cabinetul lui Andrew, doamna Stewart, cerberita cea căruntă, era la postul ei.

– Bună dimineața.

Secretara era prea bine instruită ca să trădeze vreo surprindere.

– Ar fi posibil să vorbesc cu domnul Beaumont, numai pentru câteva minute?

– Aveți audiență? întrebă femeia, răsfoind agenda de birou.

– Nu. Mă tem că n-am...

– Domnul e plecat până după-amiază.

– Aha... murmură Jo Marie, copleșită de descurajare. Atunci, mi-aș putea programa o audiență?

Virtuoasa doamnă începu să consulte agenda.

– Mă tem că nu. Domnul Beaumont are toată săptămâna ocupată cu întâlniri programate. Dar dacă doriți, îi pot transmite un mesaj.

– Da, vă rog...

Jo Marie scrisese un bilet, spunând că trebuia să discute cu el cât de curând posibil. I-l întinse doamnei Stewart, cu un zâmbet cam amărât.

– Vă mulțumesc.

– Voi avea grijă ca domnul Beaumont să primească mesajul dumneavoastră, îi promise eficienta femeie.

Jo Marie nu avea nici o îndoială. Se îndoia însă că Andrew avea să-i răspundă.

În seara următoare, Mark sosi primul, îmbrăcat într-un costum cu dungi și cravată de mătase. Arăta extrem de atrăgător, iar Jo Marie nu ezită să i-o spună.

– Și eu aș putea spune același lucru, răspunse el. Arăți extraordinar.

Jenată, Jo Marie își netezi o cută imaginară a rochiei.

– Ești sigur?

– Bineînțeles. Și-mi place cum îți stă cu părul aranjat așa.

O mână se ridică instinctiv să pipăie pieptenele cu strasuri care ținea buclele, dându-i un aer sofisticat.

– Când vine Nea Tezaur-Național? întrebă Mark, aruncând o privire spre dormitorul lui Kelly.

– Imediat.

Așezându-se, Mark își plimbă un deget pe sub gulerul cămășii.

– Nu pot să înțeleg cum de-am acceptat să merg la petrecerea asta.

Nici Jo Marie nu reușea să înțeleagă.

– De fapt, de ce-ai făcut-o?

Fratele ei ridică din umeri, cu auto-ironie.

– Nu știu. Însemna atât de mult pentru Kelly... și, sincer să fiu, cred că i-o datoram, pentru toate ocaziile când am tachinat-o.

– Ce simți, în legătură cu Beaumont?

Ochii lui Mark se îngustară infim.

– Încerc să nu simt nimic.

Ușa se deschise și apărură Kelly, într-o creație roșie vapoasă care lui Jo Marie îi amintea de Crăciun, de Santa Claus și de piticii veseli. Intră în cameră pășind cu o grație de invidiat.

– Kelly... murmură Mark, vorbind cu oarecare greutate. Ești... ești superbă.

Kelly râse de plăcere.

– Nu mai fi așa de șocat. Nu m-ai văzut niciodată îmbrăcată pentru ocazii, asta-i tot.

Un moment, Jo Marie se întreabă dacă fratele ei o văzuse vreodată cu adevărat pe Kelly Beaumont.

Se auzi soneria și, imediat, trei perechi de ochi se îndreptară spre ușă. Jo Marie simți un junghi de teamă în stomac. De două zile aștepta cu groază acest moment. În sfârșit, Andre Beaumont sosise.

În momentul când Kelly deschise ușa și, înălțându-se pe vârfuri, îl sărută pe Andrew pe obraz, Jo Marie văzu ochii fratelui ei îngustându-se.

În clipa următoare, observă că atenția lui Andrew era îndreptată spre ea.

– Arăți absolut încântător, domnișoară Early.

– Mulțumesc. Mă tem că rochia pe care trebuia s-o port s-a întors din greșeală la magazin, răspunse ea, rugându-se ca Andrew să înțeleagă mesajul.

– Haideți să bem ceva înainte de plecare, propuse Kelly, aducând din bucătărie o mixtură de rom, suc de ananas, lapte de cocos și mirodenii.

Băutura rece destinsese parțial gâtlejul contractat al lui Jo Marie. Tăcerea din cameră nu era risipită decât de turuitul vesel al lui Kelly, care nu părea să simtă tensiunea.

Petrecerea era dată de un asociat al lui Andrew – un antreprenor. În momentul când auzi numele firmei, Jo Marie o recunoscuse.

Era compania care lucrase la proiectul cu luncile. Jo Marie avea senzația că fraterniza cu inamicul.

Se făcură prezentările, iar prin minte i se învolbură un iureș de nume și chipuri. Recunoscuse câțiva oameni importanți, cu unii schimbă câteva vorbe. Mark o însoțea îndeaproape și se vedea clar că nu se simțea deloc la largul lui.

Peste o jumătate de oră, Jo Marie o observă pe Kelly într-un fotoliu de lângă perete, părând uitată de toată

lumea. Uimită, îl văzu pe Mark aducându-i un pahar cu puncti, după care se așeză alături. Kelly se înveseli imediat și curând cei doi se adânciră în conversație.

Dintr-o dată, atmosfera din cameră păru înăbușitoare. Ușa deschisă a unui balcon părea s-o invite afară, în aerul răcoros al serii.

Rezemându-și mâinile înmănușate de balustradă, Jo Marie ridică privirea spre cerul înstelat. Noaptea era senină, iar pe cerul negru licăreau mii de stele scântietoare.

– Am primit un mesaj spunând că voiai să-mi vorbești, se auzi din spatele ei un glas răgușit.

Inima lui Jo Marie se opri în piept. Expirând prelung, ca să se destindă, răspunse:

– Într-adevăr.

Andrew i se alătură lângă balustrada din fier forjat. Degetele prelungi ale lui Jo Marie se încleștară și mai strâns pe bară.

– Îți datorez o scuză. Regret sincer că m-am repezit să trag o concluzie greșită în legătură cu rochia. N-a fost decât un gest de bunăvoință.

Păru să treacă o eternitate până când Andrew catadicsi să vorbească din nou.

– Te temeai să nu-ți cer o răsplată, Florence Nightingale?

Capitolul 4

Jo Marie încetă să mai respire.

Încet, întoarse capul spre Andrew, cu ochii dilatați de uimire.

– Deci îți amintești...

Petrecuseră un singur moment de vis împreună, cu atâtea luni în urmă. De când Kelly i-l prezentase pe Andrew ca logodnic al ei, acesta nu dăduse nici cel mai mic semn că și-ar fi adus aminte.

– Credeai că aș fi putut uita? întrebă el încet.

Închizând strâns ochii, Jo Marie se întoarse din nou spre balustradă, strângând-o între degete cu o putere pe care nu și-o cunoscuse.

– O lună întregă am revenit acolo în fiecare zi, continuă el, tulburat. Credeam că erai soră.

Lui Jo Marie i se scurse tot sângele din față, lăsând-o palidă ca moartea. Și ea îl căutase. În lunile de după Mardi Gras, nici un moment nu încetase să-l caute. De

fiecare dată când ieșea din apartament, îi căutase chipul în oceanul de fețe din jur. Deși nu-i știa numele, nu trecuse o zi fără să se gândească la el. Era bărbatul visurilor ei, străinul cu care împărtășise acele momente de vrajă.

– Era Mardi Gras, explică ea, cu voce tremurătoare. Împrumutasem uniforma lui Kelly pentru o petrecere.

Lângă ea, ochii cenușii ai lui Andrew se îngustară.

– Ar fi trebuit să te recunosc, spuse el, parcă râzându-și de sine.

– Să mă recunoști?

Jo Marie nu înțelegea. În scurtul timp dinainte de a se fi despărțit, Andrew îi spusese că-i amintea de o pictură pe care o văzuse cândva.

– Din fotografia publicată în ziar. Erai tânăra care protesta atât de categoric împotriva proiectelor de construcții din lunci.

– N-am... nu știam că era compania ta... N-aveam idee..

O șuviță rebelă de păr castaniu îi căzu în față, când își înclină capul.

– Dar nu-mi pot cere iertare pentru că am demonstrat împotriva unei acțiuni pe care o consider nocivă.

– Nu te dezminți niciodată, Jo Marie Early, spuse el fără ostilitate și, când ochii li se întâlniră, Jo Marie descoperi uimită că zâmbea.

Îi surâse și ea.

– Iar tu erai acolo în seara aceea datorită lui Kelly.

– Tocmai mă despărțisem de ea.

– Eu tocmai veneam s-o vizitez.

Dacă sosea cu câteva minute mai devreme, s-ar fi întâlnit pe coridoarele spitalului, fără să mai urmeze nimic. În unele privințe, Jo Marie își dorea să se fi întâmplat așa. Dacă nu-l cunoștea pe Andrew în seara aceea, acum s-ar fi putut bucura de apropiata căsătorie a prietenei sale. Așa cum stăteau lucrurile, era nevoită să-și înfrunte niște emoții pe care nu avea dreptul să le simtă.

– Și... și acum ai găsit-o pe Kelly, se bâlbâi ea, retrăgându-se. Vreau să vă urez amândurora o viață fericită.

Speriată de ceea ce i s-ar fi putut citi în privire, Jo Marie coborî ochii, cu genele profilându-i-se negre pe pielea palidă a obrazului.

– Ar fi cazul să mă întorc în casă.

– Jo Marie.

Îi rostise numele atât de blând încât, un moment, Jo Marie nici nu putu fi sigură că vorbise.

– Da?

Andrew își arcui sprâncenele, clătinând din cap. Degetul lui îi atinse ușor obrazul neted, urmărindu-i conturul delicat. Un moment, ochii i se întunecară, ca și cum pentru el acel gest ar fi fost o adevărată tortură.

– Nimic. Petrecere frumoasă.

Și, cu aceste cuvinte, se întoarse din nou spre balustradă.

Jo Marie intră în enorma sală de recepție, amestecându-se printre invitați. Găsi un fotoliu de catifea lângă perete și se așează. Făcând un efort să se relaxeze, începu să bată cu piciorul ritmul colindelor. Crăciunul era perioada ei favorită din an – ba nu, mai mult îi plăcea sărbătoarea de Mardi Gras. Zâmbetul îi deveni mai puțin forțat.

– Pari să te distrezi de minune, remarcă Mark nepăsător, așezându-se lângă ea.

– E o petrecere reușită.

– Deci îți place să observi stilul de viață al celor bogați și celebri.

Sarcasmul tăios din glasul lui era mai atenuat decât de obicei.

Luând o sorbitură de punci, Jo Marie dădu din cap.

– Cui nu i-ar plăcea?

– Sincer să fiu, mă mir cât de prietenoși sunt cu toții, comentă spășit Mark. Evident, nimeni nu bănuiește că noi doi suntem mai puțin privilegiați.

– Mark, îl admonestă ea. E o mojie ce spui.

Fratele ei avu bunul simț să se arate rușinat.

– La drept vorbind, Kelly m-a prezentat câtorva prieteni de-ai ei și recunosc că n-am nici un motiv să-i antipatizez.

– Surpriză, surpriză, murmură Jo Marie încet, în ritmul muzicii de Crăciun. Cred că nu mai lipsește mult și vei juca golf cu tatăl lui Kelly.

Mark pufni.

- Slabe speranțe.
- Și de fapt, ce ai împotriva familiei Beaumont? Kelly e o fată minunată.
- Kelly este excepția care confirmă regula, declară Mark, devenind bățos.
- Dar tocmai îmi spuneai că-ți plac câțiva dintre prietenii ei pe care ți i-a prezentat astă-seară.
- Da, mă rog, abia ne-am cunoscut...
- Ridicându-se în picioare, Jo Marie își puse paharul golit pe masa de alături.
- Cred că ai o problemă, iubitul meu frate.
- Privirea lui Mark se înnegură, iar fruntea i se încreți într-o expresie contrariată.
- Ai dreptate, așa se pare...
- Și, cu o mișcare nervoasă, se ridică și porni spre cealaltă parte a încăperii.
- Nu peste mult se apropie Kelly, cu ochii albaștri scânteindu-i ca două safire.
- Aici erai! exclamă ea. Drew și cu mine te căutam.
- E timpul să plecăm?
- Jo Marie era mai mult decât pregătită, conștientă că putea fi recunoscută în orice moment.
- Nu... nu, voiam doar să ne asigurăm că nu te-a răpit cine știe ce Făt-Frumos.
- Pe mine? râse neîncrezătoare Jo Marie.
- E mult mai posibil decât îți dai seama, interveni Andrew, din spate, cu glasul răsunându-i ca un scrâșnet

blând lângă urechea ei. În seara asta ești foarte frumoasă.

– Nu roși, Jo Marie, o tachină Kelly. Ești într-adevăr fermecătoare, și ți-ar spune-o oricine, dacă i-ai da măcar un moment ocazia.

Mark li se alătură, murmurându-i ceva lui Kelly. În acel moment, Andrew se întoarse spre Jo Marie și, astfel încât ceilalți doi să nu-l audă, îi spuse:

– Numai Florence Nightingale ar putea fi mai frumoasă.

Jo Marie simți un val de furnicături pe șira spinării și îl privi, surprinsă că-i spunea așa ceva cu Kelly de față. Era mai bine pentru amândoi să uite acele momente fermecate, de mult trecute.

A doua zi dimineța, pe Jo Marie o trezi soneria deșteptătorului. Se anunța o zi agitată. Spera ca, după orele de program la birou, când se ducea la sediul P.P.V., să discute cu Jim Rowden, directorul grupului ecologist, care ceruse voluntari în plus pentru perioada sărbătorilor de iarnă. Jo Marie se hotărâse să accepte. În preajma Crăciunului, majoritatea voluntarilor preferau să rămână liberi.

Cel puțin, la birou nu se putea gândi încontinuu la Andrew, Kelly sau Mark. Telefonul suna din minut în minut. După ce vorbi la Linia maritimă Costa, rezervând locuri la o croazieră de primăvară în Caraibe pentru un

cuplu de pensionari, începu să completeze formularele. N-o auzi pe Paula Shriver, cealaltă funcționară din birou, când se apropie de ea.

— Te caută domnul Beaumont, anunță Paula, adăugând mai încet, în timp ce Andrew se așeza lângă biroul lui Jo Marie: norocoaso...!

— Bună, Jo Marie.

— Andrew.

Mâna lui Jo Marie se încleștă pe pix.

— Ce pot face pentru tine?

Andrew puse picior peste picior, cu un braț peste spătarul fotoliului, complet relaxat.

— Speram să-mi sugerezi câteva soluții pentru o lună de miere ideală.

— Desigur. Cam ce te-ar interesa?

În sinea ei, îi venea să-i strige s-o cruțe, dar își impuse să zâmbească, amabilă.

— Ce mi-ai propune?

Jo Marie coborî privirea.

— Kelly a pomenit de mai multe ori despre Hawaii. Știu că e singurul loc unde s-ar simți cu adevărat fericită.

Andrew clătină ușor din cap.

— Am fost acolo de mai multe ori. Speram ceva cu mai puțini turiști.

— Atunci, o croazieră, eventual. Există câteva linii excelente, care operează în Caraibe, pe Mediterana sau poate de-a lungul litoralului canadian, spre Alaska.

– Nu, refuză el din nou. Unde ai prefera tu să-ți petreci luna de miere?

Jo Marie nu-i luă în seamă întrebarea.

– Îți pot da câteva broșuri, poate-ți vine o idee. Sunt convinsă că unul dintre aceste locuri o va încânta și pe Kelly.

În timp ce deschidea sertarul, simți că Andrew o studia atent. Încerca să-și păstreze atitudinea profesională, dar calmul o părăsea cu repeziciune.

Fără tragere de inimă, Andrew acceptă broșurile.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. S-o repet?

Încet, Jo Marie clătină din cap.

– Nu sunt sigură că aș vrea să plec undeva, explică ea simplu, când locuiesc în cel mai frumos oraș din lume. Aș vrea să-mi petrec luna de miere singură cu soțul meu, acasă. Pentru călătorii am avea timp mai târziu.

Ochii li se întâlniră un moment.

– Dar eu nu sunt Kelly, iar ea e cea la care trebuie să te gândești când planifici voiajul ăsta.

Ridicându-se, Paula întoarse plăcuța de pe ușa de sticlă, indicând că biroul se închisese. Privirea lui Andrew îi urmări mișcările.

– Ați închis.

Jo Marie dădu scurt din cap, ușurată. Prezența lui Andrew o stingherea.

– Da. Sâmbăta e deschis numai dimineța.

Andrew se ridică, punând broșurile pe colțul biroului.

- Atunci, hai să continuăm discuția la masă.
- A, nu, nu e necesar. Vom termina în câteva minute, iar pe Paula n-o deranjează să aștepte.
- Dar vreau să discut cu tine câteva idei și ar putea dura mai mult de-o oră.
- Eventual dacă ai reveni în altă zi...
- Acum mi-e cel mai convenabil, replică netulburat Andrew.

Jo Marie era hotărâtă să refuze. Cu siguranță, Andrew își dădea seama cât de greu era totul pentru ea. Deși era conștient de sentimentele ei, se încapățâna să i le ignore.

– E atât de greu să accepți ceva de la mine, Jo Marie? Întrebă el încet. Chiar și o invitație la masa de prânz?

– Bine, primi ea nervoasă. Dar numai pentru o oră. Mai am și alte treburi.

Colțul gurii lui se arcui într-un zâmbet.

– Cum dorești, spuse, în timp ce o conducea spre Mercedes.

În timpul drumului, Jo Marie stătu țeapănă, necomunicativă. Andrew opri pe o stradă îngustă, lângă Cartierul Francez, și-i deschise portiera.

– Am o masă rezervată la Chez Lorraine's.

– La Chez Lorraine's?

Jo Marie îi aruncă o privire surprinsă. Elegantul restaurant francez era unul dintre cele mai celebre din New

Orleans. Se zvonea că servea o mâncare pe cât de delicioasă, pe-atât de scumpă. Dintotdeauna visase să ia masa acolo, dar nu reușise niciodată.

– E un restaurant atât de bun pe cât spune toată lumea? Întrebă ea, neputându-și stăpâni interesul.

– Va trebui să judeci singură, îi zâmbi Andrew.

Fură conduși imediat la masă, unde li se oferiră două liste pline cu specialități franțuzești.

– Ce te-ar tenta? o întrebă Andrew.

– Nu știu. Toate par atât de apetisante...

Închizând lista, o puse alături și clătină ușor din cap.

– Cred că s-ar putea să regreti că m-ai adus aici, când vei vedea ce foame-mi este...

Sărise peste micul dejun, iar acum era lihnită.

Andrew nu ridică ochii de pe listă.

– În ceea ce te privește pe tine, nu prea am ce să regret.

Apoi, ca și cum n-ar fi făcut decât un comentariu oarecare despre vreme, continuă:

– Te-ai hotărât?

– Da... da, murmură ea, înfruntând efectul amețitor al cuvintelor lui. Cred că voi lua somonul, dar prefer să nu încerc pronunția franceză...

– Nici o grijă, comand eu în locul tău.

Chelnerul cu veston roșu apăru prompt, iar Andrew îi comandă:

– Domnișoara ar dori *mouilles a la creme de saumon fumé*, iar eu iau *canard de Rouen braisé*.

Dând din cap afirmativ, ospătarul se retrase.

Jenată, Jo Marie își întinse pe genunchi șervetul de in.

– Sunt impresionată, murmură ea, contemplând decorul francez provincial. Totul e așa cum mă așteptasem.

Mâncarea era fabuloasă. După scurt timp, Jo Marie descoperi cu uimire cât de liber îi putea vorbi lui Andrew. Era un bun ascultător și-i plăcea să-i povestească despre familia ei.

– Deci, ai fost singura fiică la părinți.

– A avut și asta anumite avantaje. Joc fotbal în stil dur, bărbătesc.

– Sper să joci și cu mine cândva. Întotdeauna mi-a plăcut fotbalul american.

Mâna lui Jo Marie se opri cu furculița în aer, pe când bătăile inimii i se accelerau.

– Nu... nu joc decât cu frații mei.

Andrew chicoti.

– Apropo de familie, mi-e greu să cred că tu și Mark sunteți rude. Se vede clar că semănați, dar Mark e atât se serios... I se întâmplă vreodată să râdă?

„În ultima vreme, cam rar“, reflectă Jo Marie, dar preferă să nu mărturisească.

– Muncește mult și greu. Nu vrea să fie grosolan.

Andrew acceptă scuza cu un zâmbet răutăcios.

– Umblă cu nasul mai sus decât copacii sequoia din California. Ce are împotriva averii și prestigiului social?

– Nu știu. Pe Kelly o tachinează încontinuu. Cred că banii ei îl fac să se simtă în nesiguranță. Și n-are nici un motiv. Kelly nu i-a făcut niciodată nimic, ca să justifice atitudinea asta. Nu pot să-l înțeleg.

Împingând la o parte farfuria golită, se uită la ceas. Niciodată nu-i plăcuse mai mult o masă, dar nu avea dreptul să savureze astfel compania lui Andrew. În fond, era logodit cu prietena ei cea mai bună.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, clătină ea din cap ușor, evitându-i ochii.

– Vrei ceva la desert?

Punându-și o mână pe stomac, Jo Marie refuză, cu un zâmbet.

– N-aș mai putea, declară ea, deși privirea îi căzu cu regret spre o masă pe care erau expuse pateuri franțuzești delicate.

După un schimb rapid de expresii în franceză, chelnerul aduse un platou cu mostre de desert.

– Andrew, oftă ea, am să mă îngraș...

– Am văzut cum te uitai la bunătățile astea. Fă-ți hatârul. Meriți.

– Dar nu mai pot...

– Îți poți permite să mai pui puțină carne pe tine, insistă el, cu glas mai scăzut, studiindu-i silueta mlădioasă.

– Insinuezi că aş fi o slăbănoagă?

– Auzi, auzi, remarcă Andrew, clătînând din cap. Tare-ţi mai place să contrazici omul. Bine, dă farfuria-ncoace. Eu am să mănânc şi tu stai şi te uiţi.

– S-o crezi tu! ripostă ea rîzînd şi înfipse furculiţa într-o plăcintă cu brînză şi ciocolată.

După ce degustă trei dintre delicioasele deserturi, Jo Marie împinse farfuria deoparte.

– Îţi mulţumesc, Andrew, murmură ea. Mi-a făcut mare plăcere masa, şi... şi compania, dar a fost prima şi ultima oară.

– Jo Marie...

– Nu, lasă-mă să termin, îl întrerupse, cu respiraţia tăiată. Ar... ar fi atât de uşor... s-o facem pe Kelly să sufere, şi nu vreau asta. Nu pot. Te rog, nu-mi îngreuna şi mai mult situaţia.

Cu fiecare cuvânt, vocea îi devenea tot mai slabă, mai tremurătoare.

– Fă-mi plăcerea, Jo Marie, o rugă el, tandru. E ziua mea de naştere şi n-am cu cine să mi-o petrec.

N-avea cu cine... Cuvintele lui îi reverberară prin minte. Jo Marie simţea că se scufunda, ca şi cum ar fi nimerit dintr-o dată pe nisipuri mişcătoare.

– La mulţi ani, şopti ea.

– Mulţumesc.

Se ridicară, iar Andrew o luă de cot, conducând-o în stradă.

– Vrei să te las acasă? Întrebă el peste câteva minute, în timp ce mergeau spre parcare.

– Nu, trebuie să mă duc la sediul P.P.V.

– *Pământ Pentru Viitor?*

Jo Marie dădu din cap.

– Au nevoie de voluntari în perioada sărbătorilor de iarnă.

Fruntea înaltă a lui Andrew se încreți.

– Din câte-mi amintesc, clădirea aia e într-un cartier cam deocheat al orașului. Vei fi în siguranță dacă...

– În deplină siguranță, îl întrerupse ea. Îți mulțumesc din nou pentru masă. Sper să ai o zi de naștere minunată, mai adăugă, înainte de a porni pe trotuarul îngust.

Sediul P.P.V. se afla în apropierea docurilor. Temerile lui Andrew fuseseră întemeiate. Era o zonă cu o rată înaltă a criminalității. Jo Marie avea întotdeauna grijă să sosească și să plece numai pe lumină.

– Vă pot ajuta cu ceva? se interesă bărbatul masiv de la birou, cu păr negru și aspru, privind-o cu sprâncenele stufoase arcuite întrebător.

– Bună ziua, salută ea, întinzând mâna. Sunt Jo Marie Early. Dumneavoastră sunteți Jim Rowden, nu-i așa?

Jim sosise recent de la Boston și preluase poziția de manager al organizației non-profit.

– Da, acum îmi amintesc, răspunse el ieșind de după biroul mare de stejar. Ați participat la pichet, nu?

- Da, am fost și eu acolo.
- Una dintre puținele persoane care au rămas în ploaie, din câte-mi amintesc.
- Fratele meu a insistat că n-o făceam din simț de răspundere, ci numai din încăpățânare, adăugă Jo Marie râzând. M-am întors fiindcă am auzit că e nevoie de voluntari în plus luna asta.
- Bateți la mașină?
- Acceptabil. Sunt agent de voiaj.
- Nici o grijă, n-am să vă supun unui test contra cronometru.

Jo Marie râse din nou.

- Nici nu știți cât de mult mă bucur să aud.

Își petrecu cea mai mare parte a după-amiezii bătând la mașină răspunsuri personale la scrisorile primite după demonstrația din fața hotelului Rose's. Încurajat de succes, grupul plănuia alte campanii. La patru și jumătate, Jo Marie puse husa peste mașina de scris și-i duse lui Jim scrisorile la semnat.

- Dacă poți veni de trei ori pe săptămână, îi spuse el, ți-am fi foarte recunoscători.

Deși se împotrivise toată după-amiaza, gândurile lui Jo Marie reveneau încontinuu spre Andrew. Era ziua lui, iar ea dorea să-i dăruiască un lucru care să-i exprime sentimentele. Intrând într-un anticariat, găsi curând cartea pe care o căuta – un volum mare, legat în piele, despre istoria orașului New Orleans. Puține localități aveau un trecut

mai romantic. Cartea conținea fotografii rare și era extrem de scumpă. În timp ce completa cecul, Jo Marie își dădu seama că până la sfârșitul lunii aveau să i se termine banii, dar nu i se părea un sacrificiu prea mare.

Când auzi soneria, o străbătu un junghi de regret. Probabil era Mark dar, pentru prima oară de când se știa, Jo Marie nu avea chef de un meci cu fratele ei mai mare. În seara aceea voia să rămână singură cu gândurile ei.

Dar nu era Mark.

– Andrew...

Coborî repede privirea, rugându-se ca Andrew să nu-i observe expresia surprinsă.

– Kelly e gata? întrebă el, intrând în vestibul. Mergem să luăm cina cu mama mea.

– Încă nu s-a întors. Dacă vrei, pot suna la spital, să întreb cât mai întârzie.

Deci, își petreceau seara împreună. Cu greu, Jo Marie reuși să-și înfrâneze gelozia.

– Nu e nevoie, am ajuns eu mai devreme. Dacă n-ai nimic împotriva, am s-o aștept.

– Ia loc, te rog, îl invită ea jenată, arătând spre canapea. Sunt sigură că o s-apară din clipă-n clipă.

Îmbrăcat impecabil într-un costum gri care-i accentua lățimea umerilor musculoși, Andrew se așează.

Cu mâinile împreunate în față, Jo Marie făcu un efort să-și stăpânească bătaile inimii.

– Vrei o cafea?

– Te rog.

Ușurată să iasă din living, Jo Marie trecu grăbită în bucătărie, unde scoase o ceașcă și o farfurioară. Îi fusese destul de greu să-și petreacă după-amiaza cu el – dar să se afle în același apartament, singuri...

– Jo Marie, se auzi încet glasul lui Andrew, din spatele ei.

Inima îi sări în gât. Îi citise gândurile și venise? Refuză să se întoarcă.

– Ce-i asta? Întrebă el încet.

Aruncând o privire peste umăr, Jo Marie văzu că ținea în mâini cartea cumpărată de ea. Turnă cafeaua, cu mișcări tremurătoare.

– O carte despre istoria orașului New Orleans. Am găsit-o într-un anticariat și...

Vocea îi tremura și mai rău decât mâna.

– Avea deasupra o dedicație pe numele meu.

Jo Marie puse pe masă cafetiera.

– Da... Știam că o să-ți placă și am vrut să ți-o dăruiesc de ziua ta... Am mai auzit la actualități și că hotelul... că hotelul Rose's este renovat, grație ție.

Se întoarse încet, ținându-și mâinile la spate.

– Îmi dau seama că nici un cadou n-ar fi pe măsura gestului tău, dar...

Gura lui Andrew se arcui într-un ușor zâmbet, în timp ce citea dedicația:

– „Lui Andrew, în semn de recunoștință pentru toate.“

Cu un gest respectuos, deschise cartea, aruncă o privire înăuntru, apoi o puse deoparte.

– Pentru toate, Jo Marie?

– Pentru generozitatea față de hotel, pentru rochia de petrecere și pentru...

– Și pentru Mardi Gras? completă el, făcând un pas înainte.

Jo Marie își simți sângele năvălind în obraji.

– Da, și pentru Mardi Gras...

Între ei nu mai exista nici o prefăcătorie, numai o foame teribilă care nu mai putea fi reprimată.

– Nu te-ai întrebat niciodată dacă cele întâmplate în seara aceea au fost cumva reale? șopti el, răsfirându-i părul cu răsuflarea.

– Ba da, de mii de ori m-am întrebat...

Nestăpânite, mâinile ei începură să-i cutreiere spatele. Degetul arătător a lui Andrew îi ajunsese sub bărbie, ridicându-i fața, astfel încât s-o privească în ochi.

– Jo Marie, murmură el chinuit, urmărindu-i cu degetul mare curba plină a gurii.

Buzele ei gingașe tremurau de nerăbdare. Încet, deliberat, Andrew își coborî capul. Ochii lui Jo Marie se închiseră, în timp ce-l cuprindea cu brațele pe după gât.

Atingerea, senzația, gustul buzelor lui îi umplură toată ființa. Nu-i mai păsa. Treptat, sărutul deveni mai blând, intensitatea se risipi, iar Andrew își îngropă fața în adâncitura delicată a gâtului ei.

– A fost adevărat, șopti el senzual. O, dulcea mea Florence Nightingale...

– Mă temeam eu, râse trist Jo Marie, cu ochii plini de lacrimi.

Viața era plină de ironii, iar faptul că-l găsisese pe Andrew era cea mai dureroasă din toate.

Tandru, Andrew ridică mâna, ștergându-i lacrimile de pe obraji.

– Nu trebuia să fac asta...

– N-a fost vina ta.

Fără tragere de inimă, se desprinseră.

– Îți mulțumesc pentru carte, spuse el, cu glas răgușit.
O voi prețui toată viața.

Zgomotul ușii de la intrare făcu ochii lui Jo Marie să se dilate. Dintr-o singură privire, Kelly avea să-și dea seama ce se întâmplase. Obrajii i se înroșiră ca focul.

– Jo Marie! răsună prin apartament vocea însuflețită a lui Kelly.

Andrew ieși din bucătărie, lăsând-o singură, pentru a-și reveni.

– O, Doamne, ai și ajuns, Drew! Iartă-mă că am întârziat. Dar am atât de multe să-ți spun...

Cu mâna la gură, pentru a-și înăbuși plânsul, Jo Marie se rezemă de bufet, simțind că i se tăiau picioarele.

Capitolul 5

— Te simți bine?

Andrew reveni în bucătărie, masându-și tâmpilele. Arăta ca un om ajuns la capătul răbdării, stând cu un picior în paradis și cu celălalt în infern. Expresia lui torturată îi spunea lui Jo Marie cât de greu se abținea s-o cuprindă în brațe și s-o liniștească.

— Mi-e bine...

Vocea ei era fragilă ca o coajă de ou.

— Tot ce-ți cer e să pleci. Te rog. Nu vreau să mă vadă Kelly.

Dintr-o singură privire la ea, cu lacrimile curgându-i pe obraji palizi, cu ochii goi și nedumeriți, Kelly și-ar fi dat seama ce se întâmplase.

— Am s-o scot de-aici imediat ce se schimbă, șopti grăbit Andrew. N-am vrut să se întâmple asta.

— Știu.

Cu un gest agitat, Jo Marie îi ceru din nou s-o lase singură.

– Te rog, pleacă și gata.

– Vorbim mâine.

– Nu.

Nu voia să-l mai vadă. Ar fi trebuit să-l evite din capul locului – dar, într-un fel, Jo Marie își dădea seama că sărutul fusese inevitabil. Acele câteva momente de vrajă, la Mardi Gras, aveau nevoie de o finalizare. Totuși, își jură ca, de-acum încolo, să-l ocolească pe Andrew. Nu avea altă apărare decât să-l evite cu desăvârșire.

– Îmi pare rău că te fac să aștepți, se auzi vocea fericită a lui Kelly, din cameră. Arăt bine?

– Fermecătoare ca întotdeauna.

Jo Marie spera ca prietena ei să nu perceapă tensiunea din glasul lui Andrew.

– În veci n-ai să ghicești cu cine am stat de vorbă acum o oră.

– Poate-mi spui în drum spre casa mamei? sugeră sec Andrew.

– Drew...?

Vocea veselă a lui Kelly părea să-și cam fi pierdut entuziasmul.

– Nu cumva te-ai îmbolnăvit? Ești foarte palid.

– N-am nimic.

– Poate-ar fi mai bine să contramandăm cina asta. Crede-mă, nu m-aș supăra.

- N-avem nici un motiv s-o dezamăgim pe maică-mea.
 - Drew...? repetă Kelly.
- Acum părea să ezite de-a binelea.
- Ești gata?
 - Dar voiam să vorbesc cu Jo Marie...
 - Îi poți da un telefon după cină, replică scurt Andrew, cu glasul îndepărtându-i-se spre ușa de la intrare.

Indescriptibil de nefericită, Jo Marie își evită colega de cameră în restul weekendului, ocupându-și timpul cu alte persoane. Dar nu-și găsea liniștea și era mereu conștientă că gândurile nu i se îndepărtau de Kelly și Andrew. Episodul cu Andrew nu trebuia să se mai repete. Era datorare să fie puternică.

Jo Marie n-o revăzu pe Kelly până luni dimineața. Se întâlneau în bucătărie, unde Jo Marie își turna suc de grapefruit într-un pahar mic.

- 'Neața.

Zâmbetul țeapăn al lui Jo Marie nu era decât puțin forțat.

- Ura, străino! Mi-ai lipsit în astea două zile.

Strângând în mână paharul cu suc, Jo Marie se rugă ca prietena ei să n-o întrebe nimic despre seara de sâmbătă. Probabil știuse că ea era în apartament, altfel Andrew n-ar fi avut cum să se afle înăuntru.

– Mi-a fost dor de tine, continuă Kelly. Mi se pare că nici nu mai avem timp să stăm de vorbă. Iar acum, când vei face muncă voluntară pentru fundație, vom sta și mai puțin împreună.

– Întotdeauna se întâmplă câte ceva în perioada asta a anului...

– Știu, de-asta aștept cu nerăbdare petrecerea din weekend, dată de compania lui Drew. Apropo, a propus ca sâmbătă să rămânem amândouă peste noapte.

– Să înnoptăm acolo? repetă Jo Marie, trăgând aer în piept, tremurător. Numai asta-i mai lipsea...

– E logic, nu găsești? Putem sta de vorbă toată noaptea, ca pe vremuri.

Expresia lui Kelly deveni visătoare, în timp ce-și ungea cu unt felia de pâine prăjită și-și turna o cafea.

Sperând să-și ascundă stânjeneala, Jo Marie își clăti paharul, cătând o scuză care să nu dea de bănuț.

– M-am gândit și eu la petrecerea lui Andrew și, sincer, simt că n-ar fi cazul să...

– Nici o vorbă! o întrerupse Kelly grăbită. Ai să vii! Fără tine, nici nu mă gândesc să mă duc. Ești cea mai bună prietenă a mea, Jo Marie Early, așa că vreau să vii cu mine. Și-n plus, știi că nu pot suferi chestiile-astea...

– Dar, ca soție a lui Drew, va trebui să participi la multe – și nu mă vei avea tot timpul pe-aproape...

Pe fața prietenei sale se ivi un zâmbet enigmatic.

– Știu, tocmai de-asta e atât de important să vii cu mine măcar acum!

– Vineri seara nu păreai să ai nevoie de mine.

Ochii rotunzi și albaștri ai lui Kelly îi aruncară o privire neîncrezătoare.

– Ai înnebunit? Fără tine, m-aș fi simțit îngrozitor de stingherită.

Lui Jo Marie i se părea că și Mark petrecuse cu Kelly aproape tot atât de mult timp ca ea. Pe Mark îl dorea Kelly cu adevărat, nu pe ea. Dar cum s-o convingă de asta? Se îndoia că prietena ei o recunoștea fie și numai față de sine.

– Am să mă gândesc, îi promise ea. Dar, sincer, nu văd la ce-ar folosi prezența mea acolo.

– Trebuie să vii, bombăni Kelly, privind în jur necăjită. N-aș suporta să mă întâlnesc și să stau de vorbă cu toți oamenii ăia de una singură.

O privi cu o expresie rugătoare.

– Promit să nu-ți mai cer niciodată nimic. Spune că ai să vii. Hai, Jo Marie, te rog, măcar atâta lucru mai fă pentru mine...!

Se lăsă o tăcere încordată, timp în care pe Jo Marie o cuprinse un sentiment de groază. Kelly părea atât de distrusă, încât n-o lăsa inima s-o mai refuze.

– Bine, bine, încuviință ea, fără tragere de inimă. Dar nu-mi face nici o plăcere.

– N-o să-ți pară rău, îți promit! insistă Kelly, cu un zâmbet răutăcios.

Cu un bombănit disprețuitor printre dinți, Jo Marie ieși din bucătărie. Oprindu-se la ușa debaralei, își luă de pe umeraș pardesiul vechi.

– Auzi, Kell, nu uita că săptămâna asta mă duc la Mazatlán.

Jo Marie era programată să conducă o vizită de familiarizare în stațiunea mexicană. Avea să zboare cu alți zece agenți de voiaj și să locuiască la Riviera Del Sol. Hotelul de lux sponsoriza vizita în speranța ca agenții să-i folosească serviciile pentru clienții lor. Voiajul fusese planificat cu luni în urmă și nici n-ar fi putut pica mai bine. Jo Marie simțea nevoia să scape de Andrew și Kelly. Se ruga ca, până la întoarcere, viața ei să fi revenit la normal.

– Săptămâna asta? întrebă Kelly, scoțând capul pe după ușa bucătăriei. Deja?

– Mă poți duce cu mașina la aeroport, nu?

– Sigur, răspunse absentă prietena ei. Dar dacă nu pot, o să te ducă Drew.

Jo Marie simți un junghi dureros în inimă.

– Nu e cazul, răspunse ea cu convingere.

– Nu-l deranjează.

„Dar mă deranjează pe mine!“ strigă o voce în mintea lui Jo Marie, în timp ce bâjbâia la nasturii pardesiului. Dacă la ora plecării spre aeroport Kelly nu era acasă, avea să-l cheme pe Mark, sau un taxi.

– Sunt sigură că pe Drew nu l-ar deranja, repetă Kelly.

– Diseară am să întârzii, răspunse Jo Marie, ignorând oferta prietenei sale.

Nu înțelegea de ce voia Kelly ca ea să-și petreacă timpul cu Andrew. Dar în ultima vreme se întâmplau atât de multe lucruri fără sens...

Când Jo Marie ajunse la serviciu, în birou mai erau încă două colegi.

— Ai un mesaj, o anunță Paula. Cred că e de la același tip care a trecut pe-aici sâmbătă dimineața. Știi, încep să cred că te ascunzi de mine. Unde-ai cunoscut unul care arată așa grozav?

— E logodit, replică Jo Marie, simulând un ton nepăsător.

— Serios?

Paula își trase scaunul pe roțile spre biroul lui Mark și-i dădu bilețelul roz.

— N-aș fi crezut. Dacă vrei să-mi știi părerea, arăta de parcă ieșise la vânatoare. Se holba la tine ca un nemâncat la o prăjitură cu frișcă.

— Paula! Încercă Jo Marie să-i respingă observația cu un râs forțat. E logodnicul colegei mele de cameră.

Ridicând din umeri, Paula se retrase cu scaunul înapoi la biroul ei.

— Dacă zici tu... murmură, cu o expresie complet neîncrezătoare.

Jo Marie citi mesajul, unde era trecut numărul de la serviciu al lui Andrew, cu rugămintea de a-l suna imediat ce avea timp. Făcu ghemotoc hârtia aruncând-o în coșul verde de gunoi de lângă birou. Chiar dacă avea să se ducă la petrecerea dată de el, o făcea cu de-a sila. Pe plan personal, era ferm hotărâtă să-l evite.

După program, Jo Marie luă cina într-o mică braserie de lângă serviciu, apoi porni pe jos spre sediul organizației *Pământ Pentru Viitor*.

Când intră, Jim Rowden, administratorul și purtătorul de cuvânt al organizației, vorbea la telefon. În timp ce scotea husa de pe mașina de scris, Jo Marie observă o mișcare dincolo de geamul mat al ușii.

Se duse să vadă cine era și găsi un bărbat brunet, cu pălărie de fetru uzată care-i stătea larg pe creștetul capului, stând ghemuit în ușa unui birou alăturat. Avea hainele ponosite și duhnea a vin prost.

Ochii li se întâlneau un moment, iar omul își strânse pe umeri pulovărul subțire.

Jo Marie ezită nehotărâtă. Dacă-i spunea să plece, vagabondul și-ar fi petrecut noaptea dârdâind în frig, sau ar fi găsit alt adăpost clandestin. Pe de altă parte, dacă-i dădea bani, era convinsă că nu i-ar fi cheltuit ca să doarmă într-un pat.

– E? insistă el.

– Du-te la capătul holului, să nu te vadă cineva, răspunse într-un târziu Jo Marie.

Cu o expresie vag surprinsă, omul se ridică și porni cu pași dezordonati în lungul coridorului. Jo Marie zâmbi mulțumită, în timp ce închidea ușa și se întorcea la birou.

Jim închise telefonul, zâmbindu-i în semn de bun-venit.

– Cum te-ar tenta să vii diseară cu mine la o conferință?

– Vin cu plăcere! se grăbi Jo Marie să răspundă.

Jim își ținu prelegerea în fața unor oameni de afaceri îngrijorați, expunându-le diverse date despre pericolele dezvoltărilor edilitare haotice. Vorbea simplu și concis, fără sentimentalisme. Răspundea sigur pe sine la întrebări, definind diferența dintre a construi pentru viitor și a menține legătura cu trecutul. Atât Jo Marie cât și ascultătorii erau profund impresionați.

– Te conduc la stația de autobuz, îi spuse Jim peste câteva ore, după întrunire. Nu vreau să te las singură la ora asta.

Perspectiva n-o încântase prea mult nici pe ea.

– Mulțumesc, ți-aș fi recunoscătoare.

Jim o luă de braț și porniră pe strada îngustă, conversând.

– Cum ai intrat în activitatea asta? se interesă Jo Marie.

– Sunt destul de nou în fundație, recunosc el, și adevărul e că nu așa ceva îmi doream de la viață, mai ales din moment ce mi-am tocit coatele pe băncile facultății ca să-mi iau diploma în biologie. Însă munca asta îmi dă posibilitatea de a acționa direct pentru salvarea unora dintre... în fine, mi-ai auzit cuvântarea.

– A fost minunată.

– Îmi fletezi amorul propriu, Jo Marie. Sper că nu ne părăsești prea curând.

Jo Marie privi în lungul străzii, întrebându-se când avea să vină autobuzul. N-ar fi vrut să întrerupă discuția. În acel moment, un Mercedes albastru opri la bordură și de la volan sări afară Andrew.

– Ce naiba t-a apucat? întrebă el răstit, cu o duritate de-a dreptul șocantă.

– Poftim? replică Jim în locul lui Jo Marie, făcând un pas înainte.

Andrew nu-l luă în seamă, privind-o cu ochi reci și sfredelitori.

– De-o oră te tot caut.

– De ce? i-o întoarse Jo Marie, sfidătoare. Cu ce te privește pe tine unde sau cu cine sunt?

– Știi eu cu ce mă privește!

– E vreo problemă, Jo Marie? se interesă Jim, făcând încă un pas.

– Nici una, răspunse ea sec, în timp ce-și încrucișa brațele pe piept.

– Kelly e-ngrozitor de îngrijorată, șuieră Andrew. Îți propun să te urci în mașină, ca să te duc acasă până nu...

Tăcu încordat câteva momente, apoi expiră scurt.

– Scuză-mă, n-aveam dreptul să te reped așa.

Închise portiera, ocolind prin fața mașinii.

– Sunt Andrew Beaumont, se prezentă el, întinzându-i mâna lui Jim.

– De la Delta Development? întrebă Jim, cu admirație. Jim Rowden. Voiam să vă cunosc, ca să vă mulțumesc personal pentru Rose's Hotel.

– Mă bucur că am putut fi de ajutor. Acum, Jo Marie a întârziat acasă, iar Kelly mi-a cerut să vin după ea. Ne îngrijora gândul că ia autobuzul la ora asta.

– Recunosc că și eu eram cam îngrijorat, spuse Jim, apropiindu-se de Jo Marie. De-asta mă aflu aici.

În timp ce Andrew deschidea portiera mașinii, Jo Marie își luă rămas bun de la Jim.

– Ne vedem vineri.

– Distracție plăcută în Mexic, răspunse el, făcându-i cu mâna, după care porni înapoi spre clădire, ridicându-și gulerul în ceața subțire a serii.

Fără o vorbă, Andrew răsuci cheia de contact, se uită în oglinda retrovizoare și porni mașina.

– Nu mi-ai dat telefon, spuse el, în timp ce oprea la un stop, întorcându-și spre Jo Marie ochii cenușii, magnetici.

– Nu, șopti ea, chinuindu-se să nu-și trădeze tulburarea.

– Nu-ți dai seama cât de important e să discutm?

– Nu.

Îi venea să strige. Cu un efort hotărât, îi evită privirea, întorcând capul spre fereastră.

– Nu vreau să discut cu tine. Nu mai avem ce să ne spunem.

– Jo Marie...

Andrew îi rostise numele atât de încet, încât nici măcar nu era sigură că vorbise.

Se întoarse din nou spre el, știind că ar fi trebuit să-i evite privirea hipnotică, dar așa ceva era imposibil.

– Vei veni la petrecere?

– Un timp, va fi greu pentru amândoi...

– Vei veni? insistă el, încet.

Încet, Jo Marie dădu din cap. Nu-și dăduse seama cât de încordată era, până acum, când expiră și-si simți trupul destinzându-se parțial.

– Da, am să... vin la petrecere.

Ezitatea ei era teribil de elocventă.

– Cu rochia primită de la mine?

Incapabilă să articuleze răspunsul, dădu din cap.

– Te-am visat venind în brațele mele, îmbrăcată cu rochia aia, adăugă el cu un tremur în glasul răgușit, apoi clătină din cap, parcă regretându-și cuvintele.

Era o tortură să stea singură cu el, în spațiul strâmt al mașinii. Și nu știa cum l-ar mai fi putut evita, când Kelly părea hotărâtă să-i împingă mereu unul spre altul. Dar trebuia s-o facă, pentru propria ei liniște sufletească... Trebuia!

Scurtul respiro al călătoriei la Mazatlán trecu repede. Sâmbătă seara, Kelly și Jo Marie ajunseră acasă la Andrew, care locuia într-o copie reușită a unui conac antebelic.

Rochia cumpărată de el fu pusă în debaraua dormitorului pe care Jo Marie urma să-l împartă cu Kelly. Prietena ei se trânti pe patul cu baldachin, scoțând un oftat de mulțumire.

– Grozavă casă, nu găsești?

Un moment, Jo Marie nu răspunse, privind spre rochia agățată în debara.

– Magnifică.

Era o construcție cu două etaje, coloane albe imense, obloane închise la culoare. Avea fațada spre fluviul Mississippi, iar în spate se întindea o grădină enormă. Mama lui Andrew manifesta un interes viu față de florile variate care creșteau acolo din abundență.

– Drew însuși a construit-o, continuă Kelly, cu mândrie. Nu vreau să spun că el a bătut fiecare cui, dar a venit aici zi de zi. Luni întregi...

– Îmi dau seama...

– Cred c-ar trebui să ne pregătim. Pot să-ți spun că toată ziua am tremurat de emoție.

Kelly tremurase de emoție! Pe Jo Marie fu cât pe ce s-o bufnească râsul. Nici chiar în Mazatlán nu reușise să-și alunge complet groaza.

Când termină cu machiajul, Jo Marie auzea muzica răsunând din sala de recepție. Kelly ieșise deja. Încordată, ieși din cameră și privi din capul scării mulțimea oaspeților care soseau. Spre surprinderea ei, îl văzu pe Andrew așteptând-o la baza scării.

Ochii li se întâlneau, într-un schimb de priviri tandre.

– Ești superbă.

Glasul lui senzual îi tăie respirația, iar Jo Marie nu mai putu face altceva decât să zâmbească la rîndul ei.

Luând-o de mână, Andrew i-o potrivea la brațul lui și o conduse în sală. Nu avea încotro, trebuia să se lase îndrumată de el, deși felul cum mergeau împreună o stânjenea enorm.

– Unde e Kelly? Întrebă ea încet. Ea ar trebui să te însoțească, nu eu.

– Kelly e în partea cealaltă a sălii, cu Mark.

Pașii lui Jo Marie șovăiră, în timp ce brațul lui Andrew o cuprindea pe după talie.

– Cu Mark...?

Nu și-l putea imagina pe fratele ei venind la acea petrecere, când îi cunoștea părerea despre Andrew.

Avu ocazia să stea de vorbă cu el abia când reveniră la etaj, după ce începuse dansul. Îl găsi așezat într-un fotoliu de mahon tapitat cu catifea, lângă Kelly. În veci nu s-ar fi așteptat să-l vadă pe Mark îmbrăcat în smoking. Era proaspăt tuns și bărbierit și arăta mai seducător ca oricând.

– Bună, Mark.

Fratele ei ridică privirea, cu o expresie vinovată.

– Jo Marie...

Schimbă o privire scurtă cu Kelly și se ridică, oferindu-i locul în fotoliu.

– Mulțumesc, răspunse ea, scoțându-și sandalele cu tocuri înalte. Mă omoară picioarele...

– Da' știi că n-ai dus lipsă de parteneri, remarcă încântată Kelly. Ești o vedetă, Jo Marie. Până și Mark a spus că nu-i vine să creadă că ești sora lui.

– În viața mea nu te-am văzut arătând mai atrăgător, adăugă Mark. Dar sunt sigur că nici rochia asta n-ai cumpărat-o cu banii de buzunar.

– Nu, răspunse ea, netezind absentă cu mâna mătasea albastră. Am primit-o în dar de la Andrew... și Kelly. Totuși, trebuie să recunosc că mă surprinde prezența ta aici.

– Andrew m-a invitat personal, replică Mark, cu spatele drept ca un vătraș și privirea înaintea.

Fără să înțeleagă, Jo Marie își privi întrebătoare colega de cameră.

– Mark a venit pentru mine, îi explică încet Kelly. Pentru că am... am vrut eu să vină.

– Amândoi am venit pentru tine, Kelly, îi aminti Jo Marie.

– Știu, și vă sunt recunoscătoare.

– Nu vrei să dansăm? o invită Mark, întinzându-i mâna – iar când ajunseră la marginea ringului de dans o cuprinse în brațe ca și cum ar fi vrut să nu-i mai dea drumul niciodată.

Nedumerită, Jo Marie îi urmări cu privirea. Kelly era logodită cu Andrew, și totuși îl privea pe Mark de parcă ar fi fost cavalerul în armură care ucidea balauri pentru ea.

Apoi, îl văzu pe Andrew apropiindu-se, încruntat, ca și cum l-ar fi nemulțumit ceva.

– Te căutam. De fapt, începeam să mă întreb dacă voi avea ocazia să dansez cu tine.

Tonul lui iritat sugera că Jo Marie îl evitase anume – ceea ce era absolut adevărat.

– Cred că dansul ăsta îmi aparține, continuă Andrew, întinzându-i mâna.

Pe ring, brațele lui îi cuprinsesă talia atât de strâns, încât între ei nu mai rămase nici un spațiu liber. Cu mâinile rezemate pe umerii săi musculoși, Jo Marie își rezemă capul de pieptul lui lat, oftând mulțumită.

– E o petrecere minunată, comentă ea.

– Acum te simți mai bine?

– Ce vrei să spui? ridică încet Jo Marie privirea, nesigură că înțelesese întrebarea.

– Săptămâna trecută ai stat pe margine, parcă temându-te să fii tu însăși.

– Săptămâna trecută mă temeam să nu mă recunoască cineva de la demonstrație, explică ea sec. Nu voiam să te pun într-o situație neplăcută.

– Și săptămâna asta?

– Astă seară, oricine ne vede își poate da seama că am rezolvat de mult orice conflict.

Își ținea obrazul lipit de cămașa lui apretată, iar bătăile neregulate ale inimii lui Andrew o făceau să se înfioare. Momentul depășea mult prea rapid limitele decente ale intimității. Jo Marie se îndreptă, luând puțină distanță.

– Te deranjează că fratele meu dansează cu Kelly?

Andrew o privi fără expresie.

– Nu. Aș avea vreun motiv?

– E logodnica ta.

Nu-și amintea ca Andrew să-i fi adresat lui Kelly mai mult de câteva cuvinte, toată seara.

Chipul lui se întunecă.

– Îmi poartă inelul...

– Și... și ții la ea.

– Da, țin la Kelly, confirmă Andrew, strângând-o dureros de talie. Dintotdeauna am fost apropiați. Poate prea apropiați...

Când dansul se sfârși, răsună un val de aplauze politicoase. Jo Marie nu știa cum să scape mai repede. Inventă o scuză și se grăbi spre toaletă. Deși vizibil nemulțumit, Andrew nu încercă s-o oprească. Era ceva în neregulă. Mark n-ar fi trebuit să stea ca un arhanghel al răzbunării lângă Kelly, iar Andrew ar fi trebuit să dea măcar un semn de gelozie.

Găsind o ușă cu perdea care dădea pe balcon, Jo Marie se strecură tăcută afară, în întuneric. O mișcare îi atrase atenția, făcând-o să-și dea seama că nu era singură. Involuntar, nimerise peste doi tineri îndrăgostiți, înțeleștați într-o îmbrățișare pătimașă. Zâmbind ușor în sinea ei, Jo Marie dădu să se retragă la fel de discret pe cât venise, când ceva o opri. Un clește de gheață îi strânse stomacul.

Cei doi îndrăgostiți care se îmbrățișau cu atâta patimă erau Kelly și Mark.

Capitolul 6

Jo Marie stătea la fereastra dormitorului, cu palmele rezemate pe pervaz, privind spre soarele care răsărea la orizontul fără nici un nor. Întorcând capul, se uită la Kelly, care dormea, cu o expresie nesigură. În seara trecută, când se pregăteau pentru culcare, fusese hotărâtă să-și ia prietena la întrebări, dar Kelly turuise tot timpul încântată de succesul petrecerii, iar lui Jo Marie îi pierise curajul. În fond, ceea ce se întâmpla între Mark și Kelly nu era treaba ei. Și-apoi, cu ce drept își judeca fratele și prietena, când și ea făcuse același lucru cu Andrew?

Lumina zorilor se furișa în sus pe scară, când Jo Marie închise încet ușa dormitorului. Cu geanta de voiaj în mână, se strecură spre ușa de la intrare. Trebuia să-i lase pe Andrew și Kelly singuri.

Un glas puternic o făcu să tresară.

— Ce-nseamnă asta, mă rog?!?

Cu un mic Țipăt de spaimă, Jo Marie scăpă geanta, ducându-și mâna la piept.

– Andrew, m-ai speriat îngrozitor!

– Ce făceai?

– Păi... plecam.

– Asta am văzut și singur. Vreau să știu de ce.

Privirea lui furioasă o sfredelea, ținându-o pe loc.

– Mă gândeam că tu și Kelly aveți nevoie să stați un timp împreună și... și voiam să plec înainte de a se trezi ceilalți.

Când vorbi din nou, tonul lui Andrew era mai blând.

– Și cum te-așteptai să ajungi în oraș? Pe jos?

– Exact.

– Dar sunt câteva mile.

– Un motiv în plus să pornesc din timp.

Andrew o studie de parcă nu i-ar fi venit să-și creadă urechilor.

– E atât de important să fugi încât preferi să ieși de-aici pe furiș, ca o hoată, fără să spui nimănui unde pleci?

Planul se întorsese împotriva ei. Încercând să dispară cu discreție, nu reușise decât să-l ofenseze pe Andrew, când avea toate motivele să-i fie recunoscătoare.

– N-am vrut să fiu nepoliticoasă, deși îmi dau seama că așa am fost. Cred că acum arăt ca un oaspete ingrat.

Drept răspuns, Andrew își îngustă infim ochii.

– Oricum, petrecerea mi-a plăcut enorm și niciodată nu m-am simțit mai frumoasă, în orice rochie.

Pe chipul lui se ivi o expresie tulburată.

– Doar o dată... murmură el absent. Numai o singură dată ai fost mai frumoasă.

Glasul îi era neașteptat de blând.

Ochii lui Jo Marie se închiseră, cu gene tremurătoare. Andrew îi amintea de seara aceea din februarie. Nici unul dintre ei nu putea uita sărbătoarea de Mardi Gras. Vraja era la fel de puternică și acum.

– Vino să bei o cafea.

Ideea de a savura câteva minute de singurătate cu Andrew, în lumina zorilor, era prea tentantă.

Andrew o conduse spre cabinetul lui din fundul casei. Mirosea a piele și tutun, în amestec cu parfum de mosc și mirodenii. Pe trei pereți se înșirau cărți legate în piele. Două fotolii cu spătar voltat stăteau oblic în fața șemineului.

– Stai jos. Vin imediat cu cafeaua.

Jo Marie se luminează la față, văzând pe canapeaua orientală volumul legat în piele pe care i-l dăruise ea, deschis. Când reveni cu cana mare, aburindă, de ceramică, Andrew îi urmări privirea spre cartea deschisă.

– Citeam din ea. E o lucrare minunată. Unde ai găsit așa ceva?

– O știam de multă vreme, dar nu existau decât câteva exemplare. Pe ăsta l-am reperat acum câteva luni, într-un anticariat.

– E foarte important pentru mine, datorită persoanei care mi l-a cumpărat.

– Nu...

Făcând ochii mari, Jo Marie clătină din cap.

– Prețuiește cartea pentru conținutul istoric, sau admiră fotografiile, dar nu fiindcă o ai de la mine.

Un moment, Andrew păru gata s-o contrazică, așa că Jo Marie se grăbi să continue:

– Peste zece, douăzeci de ani, când tu încă vei mai citi din cartea asta, eu voi fi devenit o fostă prezență trecătoare în viața ta. Cred că-ți va fi greu să-ți amintești până și cum arătam la față.

– Nu vei fi niciodată o apariție fugară în viața mea.

O spusese cu atâta convingere, încât degetele lui Jo Marie se strânseseră pe toarta groasă a căinii.

– Bine, acceptă ea, cu un râs tremurător. Recunosc că am năvălit în viața ta cu mult înainte să fi făcut Kelly prezentările, dar...

– Dar, o întrerupse Andrew, râzând scurt, se pare că eram destinați să ne întâlnim. Chiar crezi sincer că vreunul dintre noi va uita noaptea aceea?

– Nu, răspunse încet Jo Marie. Eu n-am s-o uit niciodată.

– Nici eu, murmură el răgușit, pe un ton ca al unui jurământ.

Sorbind o înghițitură de cafea exagerat de mare, Jo Marie puse cu grijă cana pe masă și se ridică.

– Acum chiar e timpul să plec.

– Te rog, mai rămâi, îi ceru Andrew. Doar câteva minute mai stai cu mine. De-atâtea ori am stat în camera asta, singur, gândindu-mă la tine... Mereu speram ca, într-o zi, să stăm împreună aici.

Frumusețea cuvintelor lui îi frânse inima. Și ea își făcuse atâtea fantezii... Kelly urma să-l aibă toată viața. Jo Marie nu avea dreptul decât la aceste câteva momente.

– Bine, mai rămân, acceptă ea, cu o vibrație emoționată în voce.

– La momentul potrivit, am să te duc eu cu mașina în oraș.

Dând din cap, Jo Marie își termină cafeaua.

– Aici e atâtea liniște... Am senzația că ajunge doar să-mi las capul pe spate, să închid ochii, și voi adormi imediat.

– Hai... o încurajă el, în șoptă.

Zâmbi. Nu voia să adoarmă, pierzând acele neprețuite momente cu el. Clătină din cap.

– Nu, mai bine vorbește-mi despre tine. Vreau să știu totul.

Andrew zâmbi amar.

– Te-aș plictisi.

– Plictisește-mă!

Apoi râse scurt, neîncrezător:

– N-ai nici o șansă!

– Bine, dar reazemă-ți capul pe spate, închide ochii și lasă-mă să încep prin a-ți spune că am avut o copilărie fericită, cu doi părinți care s-au iubit mult.

Așa cum îi ceruse, Jo Marie își rezemă capul de spătarul fotoliului și închise ochii.

— Și părinții mei au fost minunați.

— Dar creșterea într-o familie ideală are și ea neajunsurile ei, continuă Andrew, încet. Când a sosit vremea să mă gândesc la o soție și la întemeierea unui cămin, mă chinuia mereu teama că nu voi fi la fel de fericit ca părinții mei. Îmi doream o soție blândă și docilă, dar care nu se teme să lupte pentru valorile în care crede, chiar dacă ar avea de înfruntat cea mai îndârjită opoziție. Voiam pe cineva cu care să-mi pot împărtăși bucuriile și grijiile. O femeie frumoasă nu numai pe din afară, ci și pe dinăuntru.

— Kelly e așa...

Cuvintele aproape se opriră în gâtul lui Jo Marie. Kelly corespundea perfect descrierii lui Andrew, și chiar mai mult. Oricât de dureros era, Jo Marie înțelegea de ce Andrew o ceruse în căsătorie pe colega ei de cameră. Pe lângă alosele ei calități personale, Kelly avea bani, iar Andrew n-ar fi bănuț-o niciodată că se măritase cu el din interes.

— Da, Kelly este așa... confirmă el cu o tristețe care o făcu pe Jo Marie să deschidă ochii.

O clipă, se întrebă dacă Andrew îi văzuse pe Mark și Kelly sărutându-se pe terasă. Dacă-și plăsmuise în minte imaginea unei femei perfecte, o asemenea descoperire risca să-l distrugă.

Hotărâtă să schimbe subiectul, Jo Marie se așază mai bine în fotoliul de piele, privindu-l pe Andrew.

– Kelly mi-a spus că singur ai construit casa asta.

Pe chipul lui se întipări un amuzament cam ciudat, sumbru.

– Da, munca a început în primăvară. M-a ajutat să nu înnebunesc.

– Să nu înnebunești? repetă Jo Marie, nedumerită.

– Vezi tu, în februarie, pentru doar câteva momente, am simțit că-mi găsisem femeia ideală. Dar după aceea am pierdut-o. Dumnezeu mi-e martor cât am încercat s-o găsesc din nou. Am angajat chiar și un detectiv. Luni de zile a căutat-o, prin toate spitalele din oraș. Pe-atunci, crezusem că era soră medicală.

Jo Marie simți că i se umezeau ochii. Nici un moment nu se așteptase ca Andrew să fi făcut asemenea eforturi ca s-o regăsească.

– Un timp, am fost convins că-mi pierdusem mințile. Numai munca la casă m-a ajutat să-mi ocup timpul până când aveam s-o găsesc din nou. Fiecare cameră am construit-o cu gândul numai la ea.

Altfel spus, construisese casa pentru ea. De aceea se simțise atât de binevenită între pereții ei. Cum să fi bănuit motivul?

– Uneori, murmură ea, cu voce nesigură, oamenii își construiesc tot felul de iluzii, iar când se confruntă cu realitatea îi așteaptă o dezamăgire inevitabilă.

– Nu și de data asta, o contrazise blând Andrew.

– Mă întrebam unde-ați dispărut!

În prag apăruse Kelly, cu ochii cârpiți de somn.

– Nu-i așa că e o dimineată minunată? Soarele strălucește pe cer, o nouă zi frumoasă ne așteaptă.

Jenată, Jo Marie își dezdoi picioarele de sub trup, încălțându-se din nou.

– Ce oră e?

– Opt fără un sfert, răspunse Andrew.

– Dacă n-aveți nici o obiecție... murmură Kelly, întrerupându-se pentru a căsca de-i trosniră fălcile, eu aș vrea ca-n dimineata asta să mă reped până la spital. Vreau să vizitez un... anumit pacient.

„Un pacient, sau un anumit medic?“ îi veni lui Jo Marie s-o întrebe. În seara trecută, fratele ei menționase că a doua zi intra de gardă.

– Nici o problemă, răspunse Andrew. De fapt, și eu mă gândeam să mă duc în oraș. Într-o zi ca asta, nu există plăcere mai mare decât o plimbare prin cel mai frumos oraș din lume. Nu te superi dacă te însoțesc, nu-i așa, Jo Marie?

Îi venea să strige de fericire – dar, în același timp, s-ar fi repezit să-i zgâlțâie pe amândoi, pentru o asemenea atitudine inconștientă față de propria lor relație.

– Cu plăcere... murmură ea.

După ce o lăsară pe Kelly în fața Spitalului Tulane, Andrew întrebă:

– Te frământă ceva?
– Cred că Kelly se duce să se întâlnească... cu Mark,
răspunse Jo Marie, cu amărăciune.

– Și eu cred.

Îl privi surprinsă.

– Și nu te deranjează?

– Ar avea de ce? replică Andrew, cu o privire nedumerită.

În veci nu l-ar fi crezut în stare să fie atât de orb.

– Mă așteptam să te înfurii...!

Andrew zâmbi scurt:

– Ei, uite că nu mă înfurii. Și acum spune-mi, unde vrei
să iei micul dejun? La Brennan's?

Jo Marie se simțea prinsă într-un labirint de drumuri
fără sens și fără nici o ieșire.

– Nu mai înțeleg nimic! strigă ea frustrată. Nu ești
supărat că Mark și Kelly sunt împreună?

Scurt, Andrew aruncă o privire în direcția ei.

– Vei înțelege la momentul potrivit.

Răspunsul lui nu avea nici o logică, dar în ultima lună
parcă toți începuseră să se comporte irațional. Jo Marie
nu se crezuse niciodată opacă la minte, dar se vedea clar
că așa era.

Micul dejun la Brennan's era un deliciu renumit în tot
Sudul. După aceea, ținându-se de mână, se plimbară pe
străzile liniștite ale Cartierului Francez. Vizitară Jackson

Square, unde dădură de mâncare la porumbei. Inima lui Jo Marie trepida de iubire. Se luminează toată la față de fericire, când brațul lui Andrew îi cuprinse cu cel mai natural gest umărul, ca și cum ar fi pecetluit-o cu sigiliul protecției lui.

— Îmi place atât de mult să fim împreună, spuse el, cu deplină sinceritate. Ești genul de femeie care se simte la fel de firesc la un bal formal, sau la pescuit, cu blugii suflecați.

— Nu sunt Huck Finn, îl tachină ea.

— Nu, zâmbi Andrew, intrând în joc, ești doar Florence Nightingale a mea, femeia care mă obsedează de nouă luni încoace.

Jenată, Jo Marie își potrivi mai bine cureaua poșetei de piele pe umăr.

— Întotdeauna am crezut că visele se risipesc, mai ales în lumina necruțătoare a zilei și a realității.

— În mod normal, ți-aș da dreptate, răspunse Andrew îngândurat, dar nu și de data asta. Există momente atât de rare în viața cuiva, încât uneori nu putem fi siguri că le recunoaștem drept ceea ce sunt. Dar cu privire la tine, la noi, la noaptea aceea, nu am nici o îndoială.

— Nici una? Întrebă Jo Marie, aproape nerecunoscându-și propria voce.

— Nici cea mai mică.

Și-atunci, de ce-i mai purta Kelly inelul? Cum putea Andrew să se uite la ea cu atâta emoție, pentru ca imediat după aceea să-i ceară altei femei să-și trăiască viața împreună cu el?

Parcurseră distanța până la apartamentul fetelor într-o tăcere destinsă. Andrew introduse mașina în parcare și opri motorul. Jo Marie rămase cu privirea drept înainte. Spera ca Andrew să n-o însoțească înăuntru. Când erau singuri în casă, atmosfera devenea inflamabilă.

– Mulțumesc, de-aici mă descurc singură, spuse ea, încercând să evite ispita.

– Prostii, replică Andrew și, deschizând portiera, îi luă geanta de voiaj.

Când intră în apartament, Jo Marie avu senzația că i se înmuiau genunchii. Un sentiment apăsător îi împovăra inima. Draperiile erau trase, semiobscuritatea făcând să domnească o atmosferă cu atât mai intimă.

– Am să-ți mulțumesc pentru atâtea, începu ea, nervoasă, sperând ca Andrew să înțeleagă aluzia. Un simplu cuvânt de mulțumire mi se pare prea puțin...

În spatele ei ușa se închise, făcând să i se oprească respirația.

– Unde vrei să pun geanta?

Hotărâtă să nu complice și mai mult situația, Jo Marie nu se clinti din loc.

– Las-o acolo.

În timp ce puneă geanta jos, în ochii lui Andrew se aprinse o furie mocnită, dar amuzată.

– N-am ce să fac, șopti el, în timp ce mâna îi aluneca încet, aproape fără voie, de-a lungul mijlocului ei. Înfurie-te pe mine mai târziu.

Toate protestele pieriră în clipa când gurile li se împreună într-un sărut pătimaș. Jo Marie întoarse capul, pierdută într-o ceață irațională, în timp ce se agăța de el, cu ochii plini de lacrimi. Cele mai negre temeri ale ei se adevereau. Și, mai rău, nu avea nici o putere să-l oprească. Scoase un suspin slab, scrâșnit, căutând disperată să-și stăvilească torentul emoțiilor.

Andrew încremeni. Îi cuprinse fața în mâini, contemplându-i obrajii brăzdați de lacrimi.

– Jo Marie, șopti el cu glas chinuit. Nu plânge, iubirea mea, te rog, nu plânge.

Cu nemărginită tandrețe, începu să-i șteargă lacrimile cu sărutări – o serie de sărutări prelungi, îmbătătoare, amețind-o și mai mult.

– Te rog...

Adunându-și ultimele puteri, Jo Marie se desprinse din îmbrățișare.

– Mi-am dat cuvântul că asta nu se va mai întâmpla, șopti ea, nefericită.

– Jo Marie...

Tonul lui răgușit îi trăda adâncimile tumultului din suflet.

– Ascultă-mă...

– Ce rost ar avea? întrebă ea, cu un suspin tremurător. Ești logodit cu cea mai bună prietenă a mea. Ceea ce simt eu, ce simți și tu, nu e binevenit, atâta vreme cât Kelly îți poartă inelul.

Cu un efort hotărât, îl privi printre lacrimi.

– Ar fi mai bine să nu ne mai vedem... cel puțin, până ești sigur ce dorești... sau pe cine dorești...

Andrew își împinse o mână prin păr, cu un gest nervos, smucit.

– Ai dreptate. Trebuie să lămuresc odată toată încurcătura asta...

– Promite-mi, Andrew, că nu vei mai încerca să mă vezi până nu te hotărăști ce vrei. Nu mai suport...

Își șterse obrajii de lacrimi, cu vârfurile degetelor.

– Vreau ca dimineța când mă scol să mă pot privi în oglindă. Nu vreau să-mi fie silă de mine însămi.

Gura lui Andrew se strânse cu înverșunare. Părea gata s-o contrazică. Trecură câteva momente încordate, până când, încet, clătină din cap.

– Nu meriți să treci prin toate astea. Într-o zi, iubirea mea, vei înțelege. Deocamdată, încearcă doar să ai încredere în mine.

– Un singur lucru îți cer, continuă Jo Marie, neputându-i înfrunta privirea. Nu mă mai atinge și nu mai căuta să mă vezi, atâta vreme cât Kelly îți poartă inelul. E nedrept față de fiecare dintre noi...

– Nu vreau să plec și să te las așa...

– N-o să mi se întâmple nimic, murmură ea, nefericită. Și nici nu pot face nimic. Totul depinde numai de tine, Andrew. Totul.

Abătut, Andrew dădu din cap, după care adăugă, pe un ton de promisiune:

– Voi lua măsurile necesare chiar azi.

Ușa se închise în urma lui, iar Jo Marie oftă prelung, descărcându-și toate emoțiile adunate în suflet.

Andrew îi ceruse să aibă încredere în el. Avea încredere, din toată inima. O iubea, nu mai încăpea nici o îndoială. Urma să-i explice totul lui Kelly, iar ea nu avea de ce să-și mai facă griji. În ultima vreme, Kelly părea mai atrasă de Mark și poate... poate numai, n-avea să sufere, acceptând că nici Andrew și nici Jo Marie nu plănuseră tot ceea ce se întâmplase.

Când ușa se deschise în sfârșit, Jo Marie se ridică în picioare, trăgând adânc aer în piept, ca să se calmeze.

Kelly intră în apartament, cu ochii în pământ, evitându-i privirea.

– Bună... o salută Jo Marie, cu o voce ezitantă.

Obrajii lui Kelly erau roșii și pătați; în ochi îi luceau lacrimi.

– S-a întâmplat ceva...?

– M-am certat cu Drew, atâta tot.

Kelly ridică mâna pentru a-și aranja părul, iar în acel moment, Jo Marie simți un junghi în stomac.

Andrew se hotărâse.

Pe degetul lui Kelly, inelul lui de logodnă scânteia în lumina soarelui.

Capitolul 7

Cum, necum, Jo Marie reuși să răzbească de-a lungul următoarelor câteva zile. Nu-l mai vedea pe Andrew și găsea diverse scuze ca s-o evite pe Kelly. După ce pleca de la birou, se ducea la sediul P.P.V., ajutându-l pe Jim. Prietenia lor se strânsese. Jim o făcea să râdă când i-ar fi fost atât de ușor să plângă. Dar vorbea mai mult el. Jo Marie se simțea ca o frunză în vânt, aruncată înapoi și-ncoace.

Kelly stătuse posomorâtă toată săptămâna. Părea gata-gata să izbucnească în plâns la cea mai mică provocare. Mark trecuse pe la ele numai o dată, prilej cu care păruse un vulcan în prag de erupție. Plecase după ce o așteptase pe Kelly un sfert de oră, învârtindu-se agitat prin living.

Iar Andrew... da, cu Andrew, slavă Domnului, reușise să evite orice confruntare. Îl văzuse numai o dată, iar privirea din ochii lui îi zdrobise inima. Mesajul chinuit se

citea clar – dorea cu disperare să-i vorbească – însă Jo Marie clătinase din cap cu tristețe, indicând că era hotărâtă să se țină de cuvânt.

Când Jo Marie intră în casă, Kelly ridică privirea dinspre cartea pe care o citea. Ochii roșii și umflați indicau clar că plânsese, dar nu spuse nimic, și nici Jo Marie n-o iscodi.

– Sper că a mai rămas ceva pentru cină, începu ea, cu veselie silită. Mor de foame.

– N-am pregătit nimic, răspunse Kelly, cu un calm amenințător. De fapt, cred că-s cam bolnavă. Mă doare îngrozitor stomacul. Cred că fac o baie și mă culc.

Jo Marie dădu din cap, înțelegând că baia nu era decât o scuză ca să iasă din cameră.

Când Kelly reveni în bucătărie, Jo Marie pusese două tacâmuri și turna supa fierbinte în farfurii.

– Cina e servită! anunță ea.

Kelly studie masa, apoi îi adresă prietenei sale un zâmbet tremurător.

– Îți mulțumesc pentru osteneală, dar nu mă simt în stare să mănânc nimic.

Cu un oftat abătut, Jo Marie se întoarse spre ea.

– Cât o să mai continuăm cu teatrul ăsta, Kell? Avem de vorbit, știi foarte bine.

– Nu în seara asta, te rog. Nu astă-seară.

Se auzi soneria, iar pe fața chinuită a lui Kelly se întipări panica.

– Nu vreau să văd pe nimeni, anunță ea și fugi în dormitor, închizând ușa.

Nemulțumită, Jo Marie se duse să deschidă. Dacă era Andrew, avea de gând să-i explice că prietena ei se simțea rău, fără să-l invite în casă.

– Sărbători fericite...! o salută sarcastic Mark, cu chipul tras de oboseală.

– Bună...

Jo Marie îl privi atentă. Fratele ei arăta îngrozitor. Ridurile mărunte din jurul ochilor indicau că în ultima vreme nu mai dormise aproape deloc. Părea să fie epuizat, atât fizic cât și psihic.

– Kelly e pe-aici? întrebă el, așezându-se pe canapeaua din living.

– Da, dar s-a culcat. Cred că nu se simte prea bine.

Mark ridică din umeri, învins.

– Vrei să mănânci ceva? Pari să nu mai fi luat o masă decentă de nu știu când...

– Nici n-am luat, confirmă el, trecând nepăsător în bucătărie, unde își trase un scaun la masă.

În timp ce Mark lua lingura de supă, Jo Marie observă în ochii lui aceeași nefericire deznădăjduită pe care o citise în expresia lui Kelly.

– Ne-am certat, murmură el.

– Tu și Kell?

– I-am spus niște lucruri îngrozitoare.

Rezemându-și cotul pe masă, Mark începu să-și maseze șaua nasului, nervos.

– Nu știu ce m-a apucat. Strigam la ea, și parcă n-aș fi fost eu însumi...

– V-ați certat pentru ceva important?

Mark își îndreptă umerii, în defensivă.

– Mda, dar asta ne privește numai pe noi.
Și atacă înversunat sandvișul cu pâine prăjită și brânză.
– Ești îndrăgostit de Kelly, nu-i așa?
Îngândurat, Mark ezită, cu o expresie posomorâtă, greu de descifrat.

– Dacă sunt îndrăgostit de Kelly? Știu și eu...?
– E clar că ții la ea.
– Și la pisica mea țin, replică el rece, cu chipul înăsprindu-i-se. Are ceea ce-și dorește – bani. Uită-te numai cu cine se mărită. Nu-i ajunge propria ei avere, a luat-o în colimator și pe-a lui Nea Tezaur-Național.

Bărbia lui Jo Marie începu să tremure, într-un suprem efort de a nu-și trăda reacția.

– O cunoști pe Kelly, știi bine că nu e așa...
– Oare o cunoaște cineva cu adevărat pe Kelly?
Glasul lui Mark era încordat ca un arc. Pe lângă gură și nas i se adânciseră riduri cinice.
– Ți-a spus că ea și Drew au stabilit data nunții? Întrebă el, cu glasul greu de dispreț.

Pe Jo Marie o străbătu un junghi de durere, până în adâncul sufletului.

– Nu, nu mi-a spus...
Cu privirea în pământ, se strădui să-și stăpânească tremurul mâinilor.

– Se pare că-și vor oficializa relația după începutul anului. Au plănuit o nuntă de primăvară.

– Ce... frumos... murmură Jo Marie, aproape înecându-se cu cuvintele.

– Ei bine, tot ce pot spune e că ăștia doi se merită unul pe altul, declară Mark, aruncând sandvișul cu brânză topită pe farfurie. Cred că mi-a trecut și foamea.

Jo Marie se ridică o dată cu el, privind spre masă. Nici unul dintre ei nu-și terminase sandvișurile și supa.

– Și mie, spuse ea, înghițindu-și nodul din gât.

În living, Mark privi pentru a doua oară spre ușa închisă a dormitorului.

– Am să-i spun lui Kelly că ai trecut pe-aici.

O secundă, lui Jo Marie i se păru că Mark nici n-o auzise.

– Nu... murmură el, după câteva momente. Poate e mai bine să lăsăm lucrurile așa cum sunt. Noapte bună, surioară, și-ți mulțumesc pentru cină.

Rezemându-se de ușă, în urma lui, Jo Marie trase zăvorul, cu un oftat prelung, chinuit de durere. Nu-și mai putea înfrâna lacrimile.

– Te caută pe linia unu, o anunță Paula pe Jo Marie, de la biroul ei.

– Mulțumesc.

Jo Marie apăsă pe butonul telefonului și ridică receptorul la ureche.

– Aici Jo Marie Early, vă pot ajuta cu ceva?

– Jo Marie, Jim la telefon. Sper că nu te deranjează că te caut la serviciu.

– Nici o problemă.

– Bine. Ascultă, parcă spuneai ceva despre o cafea, iar eu am răspuns ceva în legătură cu o cină...

Ezitatea lui Jim o surprinse.

– Da, îmi amintesc.
– Ce-ai zice de miercurea asta? continuă el. Am putea petrece o seară plăcută.

Jo Marie nu stătu pe gânduri.

– Sunt convinsă că va fi foarte plăcută.

– Bine, răspunse Jim, mulțumit. Putem ieși miercuri seara... sau ai prefera vineri?

– Miercuri e perfect.

Jo Marie se îndoia că ar mai fi putut simți vreodată acea atracție pătimașă și profundă pe care i-o inspirase Andrew, dar nici Jim nu era un fitecine.

– Atunci, ne vedem miercuri. La revedere, Jo Marie.

– La revedere, Jim, și-ți mulțumesc.

Când reveni acasă, o dureau picioarele și avea junghiuri în șale.

– Mi s-a părut mie că te-aud intrând... comentă Kelly apărând în ușa bucătăriei, în halat și papuci.

– Cum te simți?

Prietena ei ridică din umeri, fără convingere.

– Mai bine...

– Ai stat acasă?

– Mda... răspunse Kelly, așezându-se pe canapeaua din living.

– Aseară a trecut Mark pe-aici, spuse Jo Marie pe un ton indiferent, așteptându-i reacția; Kelly nu răspunse. A spus că v-ați certat rău.

– Nici nu mai facem altceva – ne certăm tot timpul.

– Nu știu ce ți-a spus, dar pe urmă s-a simțit prost.

Ochii lui Kelly luciră trist, iar gura i se arcui într-o încercare de zâmbet strepezit.

– Știu că n-a făcut-o cu intenție. E frânt de oboseală, muncește ca un nebun.

Auzind-o, Jo Marie își dădu seama că în ultima vreme nu-și prea văzuse fratele. De obicei, găsea diverse pre-texte ca să treacă pe la ele de câte două, trei ori pe săptămână. Cu excepția serii precedente, nu le mai vizitase decât de vreo două ori după Thanksgiving.

– Cred că de zile întregi n-a mai luat o masă ome-nească, urmă Kelly. E un medic atât de bun, Jo Marie, fiindcă ține așa de mult la pacienți. Chiar și la cei despre care știe că nu mai au nici o șansă. Sunt soră, am văzut cum se feresc ceilalți medici să se implice sufletește. Dar Mark, niciodată, el e mereu apropiat de bolnavi.

Vocea îi tremura necontrolat. Se întrerupse, mușcându-și buzele, până își regăsi calmul.

– În seara trecută voiam să-i vorbesc, și știi unde l-am găsit? La pediatrie, ținând în brațe un băiețel care suferă de cancer în ultima fază. Îl legăna, spunându-i că n-o să-l mai doară multă vreme. De pe culoar, l-am auzit vorbindu-i despre Paradis și despre faptul că acolo nu mai există nici o durere. Mark e un medic extraordinar și un om minunat.

„Și te iubește atât de mult, încât se usucă pe picioare“, adăugă Jo Marie în sinea ei.

– Ieri era frustrat și nervos și s-a descărcat pe mine. Un timp, am fost distrusă, dar acum mi-a trecut.

Ibricul începu să șuiere, iar Jo Marie se duse în bucătărie, de unde reveni cu două cafele aburinde.

– Mulțumesc, spuse Kelly, luminându-se la față.

– Ai vrea să discut eu cu Mark? se oferi Jo Marie, cu sinceritate.

– Nu, o s-o descurcăm singuri.

La auzul soneriei, schimbare o privire.

– Nu așteptam pe nimeni, murmură Kelly, privindu-și jenată ținuta. Prefer să nu mă arăt așa că, dacă nu te superi, am să mă retrag în camera mea.

Ultimul om pe care s-ar fi așteptat Jo Marie să-l vadă la ușă era Andrew. Expresia de bun venit i se șterse din ochi, în timp ce li se ciocneau privirile. Jo Marie simți că i se usca gâtul, iar obrajii palizi i se aprindeau cu repeziciune.

Andrew ridică mâna, ca și cum ar fi vrut s-o atingă. În schimb, strânse pumnul și îl coborî pe lângă trup, răzgândindu-se.

– Kelly e gata? întrebă el, după un moment de încordare.

Jo Marie nu se mișcă, tăindu-i calea. Îl privi cu ochii lipsiți de expresie.

– Gata...? repetă ea.

– Da, în seara asta mergem la operă. „Carmen“, de Bizet, adăugă el, de parcă ar fi avut vreo importanță.

– Vai de mine...!

Jo Marie făcu ochii mari. Era clar, Kelly uitase de întâlnire. Biletele la pretentioasa montare se vânduseră de săptămâni de zile. Prietena ei trebuia să se ducă neapărat.

– Intră, mă duc s-o întreb.

Și, rezemându-se de tocul ușii dormitorului, o anunță:

– A venit Andrew.

– Drew?

– Drew pentru tine, Andrew pentru mine, răspunse tăios Jo Marie. Aveți bilete la „Carmen“.

Kelly se plesni peste frunte.

– O, Doamne, am uitat complet...!

– Și ce-ai să faci?

– Am să-i explic, ce altceva pot să fac? se răsti Kelly.

Jo Marie o urmă în living. La vederea lui Kelly în halat și papuci, Andrew făcu ochii mari.

– Ești bolnavă?

– De fapt, mi-am mai revenit. Drew, te rog să mă ierți, am uitat complet de seara asta...

Andrew își consultă ceasul de aur, încruntat.

– Kelly poate să facă un duș și să se îmbrace în câteva minute, spuse răstit Jo Marie, ghicind ce se pregătea prietena ei să propună.

– Mi-e imposibil să fiu gata în patruzeci și cinci de minute, replică ea. Nu e decât o singură soluție. Jo Marie, trebuie să te duci în locul meu.

Peste lățimea camerei, privirile celor doi se întâlniră. Pe trăsăturile lui Andrew nu se citea nici o emoție, iar ochii lui cenușii scăpărau provocator.

– Nu pot, spuse hotărâtă Jo Marie.

– De ce?

Două perechi de ochi o studiau cu atenție.

– Am...

Căută înnebunită o scuză.

– Am de copt fursecuri pentru Clubul de Științe. Avem o întrunire sâmbătă și va fi ultima înainte de Crăciun.

– Parcă știam că lucrezi sâmbăta, interveni Andrew tăios.

– Din două în două sâmbete.

Kelly o privi cu o expresie ciudată, apoi oftă exagerat de adânc.

– Ei, se pare că trebuie să mă duc. Am să mă grăbesc cât pot de tare.

Și se întoarse în dormitor, grăbită, lăsându-i pe Jo Marie și Andrew împreună.

– Cum o mai duci? întrebă el, efectiv devorând-o cu privirea.

– Bine, răspunse ea, pe un ton rigid.

Nu mințea decât puțin. Îi despărțea doar o cameră, dar parcă ar fi fost o distanță de ani-lumină.

– Dacă mă scuzi, eu merg să mă apuc de fursecurile alea...

Spre deznădejdea ei, Andrew o urmă în bucătărie.

– Ce șanse am să primesc și eu o cafea? întrebă el, cu un zâmbet fudul.

Fără să-i răspundă, Jo Marie scoase o cană din dulap. Turnă în ea granulele, adăugă apă fierbinte și duse cana în living, trecând pe lângă el.

Andrew luă cana și reveni cu ea în bucătărie.

– De câteva zile voiam să-ți vorbesc.

– Ai luat hotărârea.

– Jo Marie, crede-mă, să discuți serios cu Kelly nu e atât de ușor pe cât ar părea. Toată încurcătura asta s-ar rezolva cu ajutorul câtorva lucruri pe care nu am libertatea să ți le explic.

– Te și cred... replică ea, cu gura plină de gustul amar al furiei.

– Nu poți avea încredere în mine?

Vorbise abia auzit și, un moment, Jo Marie nici măcar nu fu sigură că-l auzise bine.

Glasul lui deveni rugător.

– Jo Marie, știu cum ți se par toate astea. Cel puțin dă-mi o șansă să-ți explic. Ia cina cu mine, mâine seara. Jur că nici măcar n-am să te ating. Voi lăsa totul la latitudinea ta. Ora. Locul. Tu hotărăști.

– Nu, clătină ea din cap, disperată. Nu pot.

– Jo Marie...

Făcu un pas spre ea, apoi încă unul, până ajunse atât de aproape încât respirația lui întretăiată începu să-i răsfire părul.

Jo Marie se răsuci în loc, retrăgându-se din bucătărie.

– Nu-mi vorbi așa. Săptămâna trecută mi-am dat seama că sentimentele tale pentru Kelly sunt mai puternice. Încerc să mă împac cu situația, așa cum pot...

Degetele lui Andrew se albiseră de încordare. Arăta ca un om nevinovat în fața plutonului de execuție – încordat, resemnat, cu furia și neîncrederea întipărite pe față.

– Nu-ți cer decât să ai răbdare. La momentul potrivit, vei înțelege totul.

– Ai de gând să încetezi? replică ea, furioasă. Vorbești în șarade și niciodată nu le-am putut suferi. Nu știu decât că există patru oameni care...

– Cred că așa e bine, îi întrerupse Kelly, intrând. Făcuse duș, își uscaseră părul și se îmbrăcaseră în timp record.

Jo Marie își înghiți gustul amar al geloziei, privind cum expresia tulburată se ștergea de pe chipul lui Andrew.

– Arăți splendid, abia reuși ea să îngaime.

– Nu vom întârzia, mai spuse Kelly, în timp ce ieșea.

– Nici o grijă, murmură Jo Marie, inspirând adânc, tăios. N-ai să mă găsești trează; cad de pe picioare.

Cina cu Jim, în seara următoare, fu singurul moment plăcut al unei zile ce se prelungise searbădă și deprimantă.

– Să nu mă aștepți cu mâncarea, am o întâlnire, îi spusese ea lui Kelly, dimineata la plecare.

Așa cum se așteptase, întâlnirea cu Jim era ca o oază în mijlocul pustiului. Umorul lui subtil oferea antidotul ideal pentru durerea din inima ei.

– Îmi spui și mie ce te necăjește? o întreabă delicat Jim, la desert.

– Cum, și să dau apă la șoareci peste plăcinta asta delicioasă cu lămâie?

Jim îi zâmbi cu înțelegere și încurajare.

– Când ești gata, îți stau la dispoziție.

– Mulțumesc. Și-acum, care e surpriza cu care m-ai amenințat toată seara? întreabă ea, schimbând subiectul.

– E vorba de luncile pentru care luptăm de-o lună încoace. Am vorbit azi cu un senator și va propune un proiect de lege care va transforma teritoriul în parc național.

– Jim, dar e minunat!

Era primul lui succes, făcându-l să zâmbească radios de mândrie.

– Desigur, încă nu s-a stabilit nimic, dar m-ai ascultat ținând două discursuri despre lunci și am considerat că e cazul să știi din timp.

– E o mare cinste pentru mine.

Jim îi strânse ușor mâna, peste masă.

– Ești o femeie extraordinară, Jo Marie. Ție simt că nu pot să-ți ascund nimic.

Complimentele o făcuseră întotdeauna să se simtă stânjenită, dar Jim părea absolut sincer. Cu un mare efort, Jo Marie reuși să-i mulțumească, zâmbind.

În drum spre birou, Jim o ținu cu un braț pe după umeri. Sărutul, la despărțire, fu blând și liniștitor. Dar nu se compara cu sărutările lui Andrew, iar Jim nu avea puterea de a provoca aceleași reacții pătimașe pe care Andrew i le smulgea cu atâta ușurință...

În drum spre casă, Jo Marie își reproșă că tot continua să-i compare. Era nedrept față de fiecare dintre ei să gândească astfel.

Când ajunse la ușa apartamentului, o găsi descuiată. În timp ce-și agăța în cuier mantoul, îl observă pe Andrew. Stătea în mijlocul livingului, privind-o cu ochii reci ca gheața.

Din prima clipă Jo Marie știe că în viața ei nu mai văzuse un om atât de furios.

– Era și timpul să ajungi acasă, comentă el, aruncând flăcări cenușii din ochi.

– Cu ce drept îmi ceri tu mie socoteală când ajung acasă și când nu? replică ea.

– Am tot dreptul.

Glasul lui părea un bici sfichiind prin aer spre ea.

– Probabil îți închipui că e un joc. Ori de câte ori ies în oraș cu Kelly, hop și tu cu Jim!

Amuțită de uimire, Jo Marie nu reuși să scoată o vorbă.

– Iar dacă ții neapărat să-l lași să te sărute, ai putea-o face într-un loc mai discret, nu pe stradă!

Gura i se strânse tăios, în timp ce ochii i se umpleau de dispreț.

– Mă uimești, Jo Marie. Credeam că ai mai multă clasă.

Capitolul 8

— Cum îți permiți... cum îți permiți să-mi spui asemenea lucruri!

Vocea tremurătoare a lui Jo Marie era sufocată de furie. Azvârlind scânteii din ochi, se răsuci pe călcâie, pentru a deschide smucit ușa din față.

— Și ce te-astepti să cred? întrebă Andrew, răvășindu-și nervos părul.

— Mă așteptam la multe din partea ta, dar nu și să mă spionezi. Și pe urmă... și pe urmă, să ai nesimțirea de a-mi cere socoteală și a mă insulta.

Furia îi slăbea, înlocuită de o adâncă durere care-i sfâșia inima.

Alb la față, Andrew trecu pe lângă ea, ieșind pe ușă. Jo Marie o trânti în urma lui, cu o mișcare amplă a mâinii.

Începu să se învâртеască prin living, într-o încercare de a-și potoli tensiunea cumplită care-i creștea în toată ființa. Comportamentul lui Andrew era nici mai mult nici mai

puțin decât odios. Ochii o usturau de lacrimi, dar făcea eforturi să și le înfrâneze. Andre Beaumont nu merita o asemenea slăbiciune.

Soneria o făcu să se răsucească în loc. Andrew. Putea paria salariul pe-o săptămână. Sfidătoare, își încrucișă brațele pe piept, privind cu hotărâre ușa închisă. Putea să putrezească acolo, în ploaie, până-i deschidea.

Clinchetul soneriei se auzi din nou, în rafale scurte, sacadate.

– Haide, Jo Marie, deschide naibii ușa!

– Nu! strigă ea.

– Bine, atunci vom conversa prin răcnete. Cred că vecinii au să se distreze copios.

– Pleacă de-aici...!

Jo Marie era prea nervoasă ca să mai aibă chef de discuții. Faptele și cuvintele lui Andrew o răniseră îngrozitor de dureros.

– Jo Marie...

Totuși, nu putea trece peste tonul lui rugător..

– Te rog, deschide ușa. Nu vreau decât să-mi prezint scuzele.

Blestemându-se în sinea ei pentru că era atât de slabă, Jo Marie trase zăvorul și deschise ușa de lemn masiv.

– Ai un minut.

– Cred că mi-am cam ieșit din minți când l-am văzut pe Jim sărutându-te, începu Andrew, plimbându-se prin dreptul ușii. Jo Marie, promite-mi că n-ai să te mai întâlnești cu el. Nu suport gândul că te atinge alt bărbat.

— Asta-i scuză la tine? întrebă ea, pe un ton sarcastic. Să-ți intre bine-n cap, domnule Beaumont, continuă, străduindu-se să nu strige. N-ai nici un drept să-mi dictezi ce pot să fac și ce nu.

Trăsăturile lui crispate se înnegurară.

— Pot să-ți fac viața un iad.

— Și crezi că n-ai făcut-o deja? strigă Jo Marie. Lasă-mă-n pace, atâta-ți cer! N-am nevoie de amenințările tale. Și nici nu vreau să te mai văd. Niciodată!

Spre oroarea ei, vocea i se frânse. Clătinând din cap, incapabilă să mai continue, închise ușa și o încuie.

Aproape imediat, soneria se auzi din nou, urmată de ciocănituri. Nici unul dintre ei nu era în stare să discute rațional. Poate că ar fi fost mai bine să lase lucrurile așa cum erau. O durea mai mult decât îi convenea să recunoască, dar avea să-și revină. Avea să-și vadă de viața ei, lăsându-l în urmă pe Andrew, bărbatul din vis.

Fără o singură privire peste umăr, Jo Marie trecu în dormitor, ignorând sunetele care nu mai conteneau.

Restaurantul era ticsit. Cu doar câteva zile înainte de Crăciun, iureșul cumpărătorilor umplea centrul orașului, iar la ora mesei restaurantele se umpleau până la refuz.

Când îl văzu pe Mark intrând, Jo Marie făcu un semn, încercând să-i atragă atenția. Fratele ei arăta mai puțin obosit decât ultima oară când îl văzuse. Ochii i se luminară într-un zâmbet, dar numai câteva clipe.

– Trebuie să recunosc că e o surpriză, spuse Jo Marie, în timp ce Mark se așeza în separeul tapițat cu piele. Nu-mi amintesc când am luat ultima oară masa împreună.

– Nici eu, confirmă Mark, luând lista; se hotărî și o închise în mai puțin de un minut.

– Grăbit mai ești.

– Nu prea am timp.

Același Mark dintotdeauna, mereu pe fugă, alergând dintr-un loc în altul...

– Tu m-ai chemat, mai știi? îl tachină ea cu blândețe.

– Mda, știu...

Mark privea concentrat șervețelul de hârtie pe care-l împăturea atent după un model complicat.

– Va părea o nebunie, așa că promite-mi că n-ai să râzi. Colțul gurii ei tresărea deja.

– Îți promit.

– Vreau ca sâmbătă seara să vii cu mine la petrecerea de Crăciun de la spital.

– Eu?

– N-am timp să-mi caut o parteneră și nu cred c-aș putea să lipsesc fără ca jumătate din angajați să se simtă jigniți.

În ultimele trei săptămâni, Jo Marie avusese parte de petreceri cât să-i ajungă pentru toată viața.

– Cred c-aș putea să vin...

– Nu pari prea entuziasmată.

– Încep să am aceeași părere ca tine despre petreceri.
– Mă îndoiesc, replică Mark cu tărie, rupând șervețelul în două.

Ospătărița veni să ia comanda și, aproape imediat după aceea, le aduse două cafele fierbinți.

Jo Marie își ridică șervețelul, jucându-se cu marginea acestuia.

– Vor veni și... Kelly și Drew?

– Mă îndoiesc. De ce ar veni? Nu va fi nici bal, nici bufet la miezul nopții. Ți-l închipui pe Nea Tezaur-Național așezat pe-un scaun pliant, cu cartonașul cu mâncare pe genunchi? Nu, Kelly preferă banchetele de două sute de dolari tacâmul.

Jo Marie deschise gura să-l contrazică, dar conchise că n-ar fi folosit la nimic. Degeaba ar fi discutat cu Mark despre Kelly sau Drew... adică, Andrew...

– Kelly ți-a spus, presupun...?

– Ce să-mi spună? ridică Jo Marie privirea, curioasă și cu puțină teamă.

– Și-a depus preavizul de cincisprezece zile.

– Nu...! murmură ea, cu gura căscată. Nu se poate! Lui Kelly îi place meseria de soră; are o vocație înnăscută.

Și mai surprinzător era faptul că prietena ei nu-i spusese nici o vorbă despre intenția de a părăsi Tulane Hospital.

– Cred că s-a hotărât să se retragă mai devreme – cu planurile de nuntă, și toate alea... Cine ar putea s-o condamne?

Mark, însă, părea să facă tocmai acest lucru. Avea gura încordată și ochii marcați de durere. Se anunța cel mai nesuferit Crăciun cu putință.

– Hai să nu vorbim despre Kelly și Drew, pentru moment. Săptămâna viitoare e Crăciunul, declară Jo Marie, cu o voce bună vizibil forțată.

– Exact, răspunse Mark, cu un oftat scurt. Crăciunul e la doi pași.

Vorbea cu un entuziasm de parcă ar fi comentat scarlatina nemțească.

Începură să-și mănânce sandvișurile și supa într-o tăcere încordată.

– Deci, vii sau nu? reluă Mark, împingându-și la o parte farfuria golită.

– Cred că da.

Nu era nevoie să se prefacă încântată. Petrecerea le inspira amândurora aceleași sentimente.

– Mulțumesc, surioară.

– Consideră că e cadoul meu de Crăciun pentru tine.

Mark luă nota de plată și o examinează.

– Iar tu, consideră prânzul ăsta cadoul meu pentru tine, anunță el, ridicându-se. Ne vedem sâmbătă seara.

– Mark mi-a spus că ți-ai înaintat preavizul, îi spuse Jo Marie colegei sale de cameră, imediat ce o văzu.

– Da... răspunse apatic Kelly.

– Cred că de-acum încolo vei fi ocupată cu nunta.

– Cu nunta...? o privi Kelly absentă. Nu, continuă ea clătînând din cap, cuprinsă de deznădejde. Mi-am depus cererea de angajare la alte două spitale.

– Dec, vei continua să lucrezi și după ce te măriți?

Un moment, Kelly păru să n-o fi auzit.

– Kell?

– Așa speram...

Sâmbătă seara, Jo Marie se îmbracă în rochia albastră pe care și-o croise după Thanksgiving. Îi stătea bine, scoțându-i în evidență grația subtilă a mișcărilor – păcat doar că numai de petreceri nu-i ardea.

Tocmai își pusese peste umeri un șal de dantelă, când ușa se deschise și intră Kelly, însoțită de Andrew.

– Pleci? întrebă Kelly, oprindu-se brusc în living. Nu... nu mi-ai spus nimic...

Jo Marie simți privirea lui Andrew măsurând-o încet, dar nu se uită spre el.

– Da, mă duc undeva... Nu mă aștepta.

– Drew și cu mine ne-am făcut și noi niște planuri.

În timp ce-și lua poșeta, Jo Marie încercă să schițeze, fără prea mult succes, un zâmbet.

– Distracție plăcută.

Kelly mai spusese ceva, dar Jo Marie ieșise deja pe ușă, recunoscătoare că scăpase fără o nouă confruntare cu Andrew.

Mark îi dăduse adresa casei unde se ținea petrecerea, iar Jo Marie o găsi fără probleme. Intră într-o cameră plină de muzică și fum. După ce duse la bucătărie salata pe care o adusese, porni în căutarea lui Mark. Îl văzu în partea

opusă a camerei, stând de vorbă cu un grup de bărbați tineri, probabil tot medici. În timp ce mergea spre el, o interpelă o soră, prietenă de-a lui Kelly, pe care o mai întâlnise de câteva ori.

— Cred că ai auzit, Kelly și-a predat preavizul, spuse Julie Frazier, cu o oarecare nervozitate. A făcut o mare prostie, dacă vrei să știi părerea mea.

— Sunt de acord, murmură Jo Marie.

— Uneori, îmi vine să-i dau cap în cap pe-ăștia doi, arătă Julie spre Mark. Încăpățânat mai e frate-tău...

— Nu-i nevoie să-mi spui. Sunt sora lui.

— Știi, continuă Julie, după ce Kelly și-a scos amigdalele, aș fi putut să jur că mergeau drept spre altar. Nimeni nu s-a mirat mai tare ca mine când Kell s-a logodit cu individul ăla misterios.

— Cine zici că mergeau spre altar, Kelly și Mark?

— Normal. Kelly se simțea îngrozitor după operație și nu suporta pe nimeni, nici măcar rudele. Mark era singurul care se putea apropia de ea. O consola ore întregi, o convingea să mănânce, îi dădea cu lingurița... Îi citea ca să adoarmă și nu se mișca de lângă ea, ca să-l găsească tot acolo când se trezea.

Jo Marie se holbă la ea cu uimire.

— A făcut Mark asta...?!?

Va să zică, Mark o iubea pe Kelly de atâtea luni, și nu scosese o vorbă! Iar ea, Jo Marie, fusese atât de absorbită în fantezia acelor câteva momente cu Andrew, încât nu văzuse ceea ce se întâmpla chiar sub ochii ei.

– Ei, și apropo de prietena noastră, ia uite cine-a venit!
Jo Marie întoarse capul spre ușă, chiar în timp ce intrau Kelly și Andrew. Inima îi făcu un salt, iar sângele-i năvăli în obraji. Când o văzu și el, gura lui încordată se destinsese într-un zâmbet.

– Scuză-mă, o smulse Julie din gânduri, am de vorbit cu cineva...

– Sigur...

Încercând să se calmeze, Jo Marie porni spre Mark, lângă care știa că avea să fie în siguranță.

– Ai văzut cine-a venit? îi șopti ea la ureche.

Ochii lui Mark se îndreptară spre Kelly, iar Jo Marie văzu cum i se împlânzea privirea.

– Mă mir că a venit, spuse Mark încet. Dar are toate motivele să fie aici, cu ceilalți.

– Sigur că da.

Unul dintre prietenii lui Mark, care făcea oficiile de disc jockey, puse un disc cu muzică lentă.

– Cred că mă duc să dau o mână de ajutor la bucătărie, spuse Jo Marie, căutând o scuză să se îndepărteze de ring.

În bucătărie o găsi pe Julie Frazier, care puneă felii de friptură rece pe un platou, cu o precizie matematică.

– Să te-ajut? se oferi Jo Marie.

– Sigur, îi zâmbi Julie. Vrei tu să pui lingurile de servit în salatiere și să le duci pe masa din sufragerie?

– Cu plăcere.

Jo Marie găsi lingurile în sertarul cu tacâmuri și duse în sală un castron mare cu salată de cartofi.

– Iar acum, doamnelor și domnilor, anunță disc jockey-ul, pentru cântecul următor, doamnele fac invitațiile la dans!

Jo Marie observă cum Kelly îi șoptea ceva lui Andrew. Spre surprinderea ei, acesta îi făcu loc să treacă, dând din cap. Destinația era clară – Kelly se îndrepta direct spre Mark.

– Îmi acorzi acest dans? întrebă ea, încet dar ferm.

Mark se încordă vizibil, privind spre Andrew.

– Și cu Rockefeller, aci de față, cum rămâne?

Încet, Kelly clătină din cap.

– Te-am invitat pe tine. Nu mă refuza, Mark, nu în seara asta. Curând am să plec din spital și n-am să te mai plictisesc niciodată.

Acordurile lente, melodioase, ale unei balade cântate de Billy Joel umpleau sala. Kelly își potrivi trupul lângă al lui Mark. Pentru prima oară în seara aceea, fratele lui Jo Marie păru să se relaxeze. Formau o pereche ideală. Logodna cu Andrew nu avea nici un sens.

Pe Jo Marie o cuprinse nevoia de a se retrage pentru câteva momente. În tăcere, se strecură pe lângă ceilalți, spre ușa glisantă care dădea în curte.

Stelele licăreau pe cer, iar Jo Marie ridică privirea spre firmamentul strălucitor.

Deodată se încordă, simțind că se apropia cineva. Nu era nevoie să se întoarcă pentru a ști că era Andrew.

Acesta veni lângă ea, dar nu încercă să vorbească. Abia după o așteptare ce părea să nu se mai termine spuse:

— Am venit să-ți cer iertare.

Jo Marie simți din nou în piept durerea arzătoare a acuzațiilor lui.

— M-ai rănit, spuse ea, cu voce sufocată.

— Știu, iubirea mea, știu.

Încet, Andrew își scoase sacoul și, cu nemărginită grijă, i-l puse pe umeri, atent să n-o atingă.

— Aș da orice ca să-mi iau înapoi vorbele alea necugătate. Când te-am văzut în brațele lui Jim, m-am simțit ca un taur față în față cu matadorul. M-am repezit să te atac, când numai împrejurările erau de vină.

Emoția din cuvintele lui, regretul cu care vorbea, îi frânseră inima. Nu voia să-l privească, dar cumva îi era imposibil să rămână cu ochii în altă parte. Negrăit de tandru, Andrew îi înlătură o şuviță rebelă de pe obraz.

— Mă poți ierta?

— O, Andrew, murmură Jo Marie, simțind cum o părăseau toate puterile.

— Ți-aș cere iertare în genunchi, dacă aș ști că folosește la ceva. Cu un nod în gât, Jo Marie răspunse:

— Nu, nici chiar așa...

Andrew se relaxă, ca și cum de pe umeri i-ar fi fost luată o povară imensă.

— Îți mulțumesc.

Rămaseră nemișcați, dornici să prelungească momentul de tandrețe. Când Andrew vorbi din nou, șoapta îi sună abia ca o adiere, iar Jo Marie fu nevoită să facă un efort ca să-l audă.

– Când am ieșit aici și te-am văzut, arătai ca un safir în lumina lunii. Mi-am spus că, dacă mi-ar fi stat în putere, ți-aș fi împletit în păr raze de lună.

– Dintotdeauna ai fost atât de poetic?

Gura lui se arcui treptat într-un zâmbet senzual.

– Nu...

Cu cea mai mare încetineală, ridică mâna, punându-i-o pe gât.

Atingerea delicată a degetelor pe pielea ei sensibilă îi trimise furnicături pe șira spinării, cu o intensitate dureroasă.

– Jo Marie, șopti el, aici e vâsc. Lasă-mă să te sărut.

Nu-l putea refuza. Consimți din cap.

– Pentru ultima oară...

Dar o aștepta o dezamăgire. Buzele lui Andrew se mișcă peste ale ei ușor, ca atingerea blândă a soarelui de primăvară pe pământul reavăn. Treptat, sărutul deveni mai profund – tot asemenea pământului care absoarbe flămând razele de soare.

– Am știut dintotdeauna că așa era sortit să se întâmple cu noi, Florence Nightingale, șopti el, cu buzele în părul ei. Chiar și când nu te-am putut găsi, simțeam că o parte din mine n-avea să mai fie niciodată aceeași.

– Și eu. Aproape că am încetat să mai am întâlniri.

– Parcă aș fi înnebunit. Erai atât de aproape, și totuși nu te puteam găsi.

– Dar m-ai găsit...

Apăsându-i ușor cu palmele pieptul lat și musculos, Jo Marie se îndepărtă de el.

– Iar acum e prea târziu.

– Jo Marie...

– Șșșt, îi acoperi ea buzele cu degetele. Nu încerca să-mi explici. Înțeleg și accept. Mult timp, m-a durut atât de tare încât nu m-am crezut capabilă să suport situația. Dar pot, și o voi suporta.

Andrew o apucă de încheietura mâinii și, închizând ochii, îi sărută vârfurile degetelor.

– Sunt atâtea pe care aș vrea să ți le explic și nu pot...

– Știu.

Cuprinsă de brațul lui, Jo Marie avea un sentiment de nețărmurită pace și liniște.

– N-aș fi niciodată genul de soție de care ai tu nevoie. Poziția ta cere o femeie cultivată, cu clasă. Sunt mândră de familia mea, dar nu mă potrivesc cu tine.

Mâna lui îi strânse și mai tare încheietura.

– Așa crezi...?

În glas i se simțea o furie abia stăpânită.

– Chiar crezi sincer asta?

– Da, răspunse Jo Marie cu curaj. Sunt împăcată cu mine însămi. Nu regret nimic. Mi-ai atins inima și o parte din mine nu va mai fi niciodată aceeași. Cum aș putea regreta faptul că te-am iubit? Așa ceva e cu neputință.

Andrew îi dădu drumul și se răsuci în loc, cu o expresie chinută și frustrată.

– Crezi într-adevăr că ar trebui să mă căsătoresc cu Kelly...

Mark avea să fie distrus, dar și el era dator să se împace cu situația.

– Sau cu alta ca ea.

Jo Marie își scoase de pe umeri sacoul lui și i-l înapoie, cu grijă să nu-i atingă trupul sau mâinile.

– Îți mulțumesc, șopti ea, cu vocea ușor întretăiată.

Nu mai putea să reziste – ridică mâna și-i atinse obrazul. Abia simțit, îi atinse buzele cu ale ei.

– Cu bine, Andrew.

Andrew întinse mâna, încercând s-o oprească, dar Jo Marie se îndepărtă și, în câteva minute, ieși pe ușă, pornind înapoi spre casă. Mark n-avea să-i simtă lipsa.

Își dădea seama că-și luase adio de la Andrew. Nu reușise niciodată să-l evite complet, așa că singura soluție era să plece. Oricum, Kelly urma să se mute în curând, iar Jo Marie nu-și putea permite să plătească singură chiria apartamentului.

Luni, după program, în drum spre sediul P.P.V., Jo Marie trecu pe la spital, ca să stea de vorbă cu Mark. Voia să-l convingă s-o primească la el, până-și găsea altă locuință și altă prietenă cu care s-o împartă.

Când sosi, o găsi în oficiul surorilor de la chirurgie pe Julie Frazier.

– Bună, o salută ea veselă, știi cumva unde e Mark?

Julie ridică privirea de pe fișa medicală pe care o studia.

– E în cabinetul medicilor, bea o cafea.

– Perfect. Vorbim mai încolo.

Cabinetul medicilor se afla în capătul coridorului și era împărțit în două: o parte cu o canapea și câteva fotolii, iar

în fund, o chicinetă. Când Jo Marie intră, glasul lui Mark și vocea lui Kelly, răsunând din spate, o făcură să se oprească.

– Poți să pleci, spunea Mark, pe un ton chinuit, încordat. N-am de gând să-ți plâng pe umăr, crede-mă.

– Nu pentru asta am venit, răspunse încet Kelly.

Jo Marie ezită, nesigură ce-ar fi trebuit să facă. Nu voia să-i întrerupă, dar nici să tragă cu urechea.

– Continuă să te tulbure cazul acelei fete, Randolph, nu-i așa? întrebă Kelly.

– Nu, am făcut tot posibilul. Știi bine.

– Dar n-a fost de-ajuns, așa-i?

Jo Marie fu nevoită să-și muște limba, ca să nu intervină. Prietenei sale nu-i săteau în caracter cruzimile gratuite. Își amintea clar îndoielile fratelui ei, după moartea fetei.

– Da, strigă Mark, n-a fost de ajuns!

– Iar acum, îl vei pierde și pe micul Richard, continuă Kelly, cu vocea perceptibil mai blândă.

În treacăt, Jo Marie se întrebă dacă acela era copilul despre care Kelly îi spusese că murea de cancer.

– Am știut din capul locului, replică Mark, abia stăpânindu-și furia.

– Da, dar asta nu ți-a ușurat cu nimic situația, nu-i așa?

– Ascultă, Kelly, știu prea bine ce încerci să faci, dar n-o să-ți meargă.

– Mark, murmură Kelly, cu un oftat, uneori ești atât de orb...

– Poate pentru că mă simt atât de neputincios. Poate fiindcă mă urmărește obsesia că aş fi putut face mai mult.

– Dar nu puteai face nimic mai mult decât atât, nu-ţi dai seama? Nu vrei să-mi spui ce te necăjeşte cu adevărat?

– Cred că nu pot accepta situaţia lui Tommy. Nesfârşita lui luptă contra bolii. Cărţile erau măsluite împotriva lui încă de la început – până la urmă, moartea va învinge.

– Iar tu vei pierde – şi fiecare pierdere are pentru tine o valoare personală.

Jo Marie nu mai suporta să-i asculte. Fără zgomot, se strecură afară din cabinet.

În drum spre P.P.V., conversaţia continuă să i se deruleze în minte. Pe Mark îl aşteptau dificultăţi serioase, ca medic, dacă nu reuşea să treacă peste acele sentimente. Kelly îşi dăduse seama şi lăsase la o parte orice relaţii personale, pentru a-l ajuta să-şi înfrunte îndoielile. Mark se înfuriase pe ea, iar starea lui risca să continue până când avea să-i înţeleagă pe deplin intenţiile.

Apăsată de gânduri, coborî din maşină şi închise portiera. Când privi în lungul străzii, înainte de a traversa, zări un Mercedes albastru închis. Un fior îngheţat o străbătu pe şira spinării.

Însemna că Andrew era înăuntru, probabil stând de vorbă cu Jim.

Capitolul 9

– Totul e-n regulă?

Jo Marie îl privi atentă pe Jim, în căutarea vreunui semn care să indice motivul vizitei lui Andrew. Evitase să-l întâlnească, așteptând într-un mic magazin de antichități de vizavi.

– Ar trebui să nu fie? replică Jim, ridicându-și întrebător sprâncenele stufoase.

– Știu eu...? Am văzut mașina lui Andrew Beaumont parcată afară.

– A, da... zâmbi fugar Jim. Și te preocupă problema?

– Nu! clătină ea din cap cu hotărâre. Sau... în fine, da! Știa că degeaba ar fi încercat să-l păcălească pe Jim, care era un excelent judecător al firii omenești.

Pe chipul lui rotund se ivi un zâmbet.

– A venit să cunoască restul personalului, la invitația mea. Fundația P.P.V. îi este profund îndatorată prietenului tău.

– Prieten...?

Jim chicoti.

– N-ai prea reușit să vă ascundeți sentimentele. Da, draga și scumpa mea Jo Marie, prieten.

O încuiase.

– Vrei o cafea? întrebă în continuare Jim, pregătindu-se să-i umple un pahar de plastic.

Jo Marie zâmbi în semn de recunoștință, luând cafeaua, iar Jim se așează pe marginea biroului, cu brațele încrucișate pe piept.

– Beaumont și cu mine am avut o discuție destul de serioasă... începu el.

– Și? insistă Jo Marie, neostenindu-se să-și disimuleze curiozitatea.

Jim o întrebă de-a dreptul:

– Îl iubești?

Dând din cap a încuviințare, amărâtă, Jo Marie comentă:

– ...Că mult ne-a mai folosit. A făcut vreo referire la mine? Gura lui Jim se arcui într-un zâmbet răutăcios.

– Nu direct, dar a vrut să-mi cunoască intențiile.

– Nu se poate! exclamă Jo Marie, stupefiată de o asemenea îndrăzneală.

Chicotind, Jim clătină din cap.

– Am glumit. Voia doar să se intereseze despre fundație și să ia unele dintre publicațiile noastre. E un om foarte cumsecade, Jo Marie.

Jo Marie îl privi lung, peste mașina de scris.

- Știu.
- Nu s-a referit la tine în mod direct, deși cred că ar fi vrut. Simțeam că era îngrijorat de faptul că lucrezi atât de des într-un cartier ca ăsta, mai ales seara...
- N-are nici un motiv, mă conduci întotdeauna la mașină sau aștepți cu mine în stația de autobuz.
- Jim își făcu de lucru cu mâinile.
- Am avut impresia că Beaumont e foarte îndrăgostit de tine. Dacă ți s-ar întâmpla ceva cât timp de afli sub protecția mea, nu cred că mi-ar ierta-o.

Ecoul cuvintelor lui Jim continuă s-o urmărească și când intră în apartament, peste câteva ore. Andrew era preocupat de siguranța ei – și foarte îndrăgostit. Dar la ce bun? Jo Marie refuza o asemenea consolare.

Kelly stătea așezată în capul oaselor, învelită cu o pătură, urmărind la televizor o emisiune de Crăciun.

– Salut, cum a fost? o întâmpină ea, abătându-și un moment privirea dinspre ecran.

Arăta palidă și cam trasă la față, dar Jo Marie puse acest lucru pe seama conversației pe care o avusese cu Mark.

– Cum a fost...? A, a fost ca de obicei... improvizează ea. Minunat.

– Bun, răspunse Kelly absentă.

– Te simți bine, Kell?

Încet, prietena ei clătină din cap.

– Iar mă doare stomacul.

– Ai febră?

– Nu cine știe ce... Cred că s-ar putea să fi făcut o viroză.

Înclinând meditativ capul, Jo Marie își spuse că, în ultima vreme, Kelly era nefiresc de palidă. Atribuisese totul tensiunilor prin care trecuseră cu toții în ultimele câteva săptămâni.

– Știi, un avantaj de a avea un frate medic e că acceptă să dea consultații la domiciliu.

Kelly aruncă o privire spre ea, apoi reveni cu atenția la televizor.

– Nu, nu e atât de serios încât să-l deranjăm pe Mark.

Dar nu părea deloc atât de convinsă pe cât ar fi dorit Jo Marie. Ridicând din umeri, se duse în bucătărie unde-și turnă un pahar de lapte.

– Vrei și tu? o întreabă ea pe Kelly.

– Nu, mulțumesc... murmură colega ei de cameră, încercând fără succes să-și ascundă o strâmbătură. De fapt, cred c-am să mă culc. Nu-ți face griji pentru mine, până mâine am să-mi revin.

Era evident că juca teatru – dar motivele rămâneau neclare.

Dimineața, Kelly anunță că își lua o zi de concediu medical. Jo Marie o privi alarmată. Pe parcursul dimineții, îi telefonă de două ori ca să se intereseze cum se mai simțea.

– Bine! răspunse Kelly nervoasă, a doua oară. Știi, poate-aș reuși și eu să mă odihnesc ca lumea, dacă n-ar trebui să răspund la telefon din cinci în cinci minute!

În pofida irascibilității ei, Jo Marie chicoti.

– Voi încerca să mă abțin de-acum încolo.

– Ți-aș fi recunoscătoare până la moarte.

– Vrei să-ți aduc ceva pentru cină?

– Nu! refuză Kelly cu tărie. M-apucă greața numai când mă gândesc la mâncare!

Pe la amiază, spre surprinderea lui Jo Marie, în birou intră grăbit Mark.

– S-au vindecat toți bolnavii ca printr-un miracol, de ai timp să treci pe-aici? comentă ea, în timp ce termina o convorbire telefonică.

– Eu vin să te invit la masă și tu te plângi?

– Ai venit să mă întrebi despre Kelly?

Vremea jocurilor trecuse de mult. Era timpul să vorbească deslușit.

– Poftim...?

Mark își arcui o sprânceană, întrebător.

– Deci, așa stă treaba...

– Are o viroză, răspunse scurt Jo Marie, nereușind să-și ascundă iritarea. Poftim, te-am scutit de prețul unui prânz.

– Nu m-ai scutit de nici un preț, replică Mark alene. Te-aș fi lăsat să faci tu cinste.

Peste câteva minute, intrară în braseria din apropiere, dar nici unul dintre ei nu mai aduse vorba despre Kelly.

– Ai accepta să împarți apartamentul cu încă cineva, o vreme? Încercă Jo Marie să abordeze pe ocolite subiectul mutării.

Ochii lui căprui, atât de asemănători cu ai ei, se înălțară cu un licăr ștregăresc.

– Bărbat sau femeie?

– Chiar dacă va fi o surpriză pentru tine... femeie.

Mark lăsa sandvișul în farfurie.

– Recunosc că mi-ai stârnit interesul.

– O să-ți treacă, după ce vei afla că de mine e vorba.

– De tine...?!?

– Mă rog, mai devreme sau mai târziu tot va trebui să-mi găsesc altă locuință și...

– Și preferi s-o găsești mai curând, o întrerupse el.

– Da.

Nu voia să menționeze motivele, dar Mark era destul de perspicace ca să le ghicească.

Despachetându-și sandvișul din țiplă, Mark scoase o felie subțire de roșie și o puse pe farfuria bej.

– Atâta vreme cât speli rufele, faci curat și gătești, n-am nici o obiecție.

La colțurile gurii ei tresări un început de zâmbet.

– Scumpul meu frate, generozitatea ta mă copleșește...!

– Anunță-mă când ești gata, și-am să te-ajut la căratul lucrurilor.

– Îți mulțumesc, Mark.

Ridicând un moment privirea dinspre mâncare, Mark zâmbi:
– Pentru ce există frații mai mari pe lumea asta?

În seara aceea, când coborî din autobuz, la întoarcerea acasă, Jo Marie văzu în parcare mașina lui Andrew. Cerul înnorat o convinse că, dacă dacă aștepta afară până pleca el, risca să se ude learcă. Alungându-și temerile, își îndreptă umerii și-și îndesă mâinile în buzunare.

Dar, când ajunse la ușă, avu surpriza să constate că era încuiată. De obicei, Kelly nu încuia când era acasă. În timp ce-și căuta cheia în poșetă, auzi din cealaltă parte a ușii două glasuri sonore.

– Toată povestea asta trebuie să înceteze! insista Andrew. Și cât mai curând!

– Știu! strigă deznădăjduită Kelly. Sunt de aceeași părere. Nu vreau să distrug viața nimănui.

– Trei zile.

– Bine – numai până vineri.

Jo Marie deschise ușa, având grijă să intre cât mai zgomotos.

– Am venit! anunță ea, pășind în living.

Kelly, în halat și papuci, stătea prăbușită pe canapea. Andrew se plimba încoace și-ncolo prin cameră. Jo Marie îi simți privirea atîntindu-se spre ea. Reuși însă să i-o evite, privind fără rost tabloul din spatele lui.

– Vineri, repetă Andrew încet, încordat.

– Îți mulțumesc, Drew, murmură Kelly, oftând apoi încet.

Când se întoarse, după ce făcuse un duș și se schimbaseră, Jo Marie o găsi în aceeași poziție.

– Cum te simți?

– Nu prea bine.

O asemenea mărturisire din partea lui Kelly însemna că se simțea pe jumătate moartă.

– Te pot ajuta cu ceva?

Moleșită, Kelly își rezemă capul de spătar și închise ochii.

– Nu, n-am nimic. Dar nu cred să fi avut vreodată o viroză mai gravă.

– Ești sigură că e viroză?

Încet, Kelly deschise ochii.

– Auzi, sunt soră medicală, nu?

– Da, Maiestatea Voastră, răspunse Jo Marie, cu o plecăciune glumeață. Doriți să vă pregătesc ceva de mâncare?

– Nu.

– Dar ceva răcoritor de băut?

Kelly dădu din cap, însă fără pic de entuziasm.

– Bine...

Pe parcursul serii, Jo Marie își urmări cu atenție prietena. Putea fi doar o viroză, dar Jo Marie nu reușea să-și alunge îngrijorarea. Iar când Kelly se îndoi de durere, sub efectul unei lungi serii de crampe, Jo Marie ridică receptorul telefonului.

– Mark, poți veni aici? îl întrebă ea, încercând să-și ascundă teama din voce.

– Ce s-a întâmplat?

– Kelly se simte rău, îi explică Jo Marie, vorbind încet, astfel încât prietena ei să n-o audă. Tot insistă că nu-i decât o viroză, dar... nu știu ce să zic. Are dureri cam mari, pentru un simplu virus intestinal.

Mark nu ezită nici o clipă.

– Vin imediat.

Peste zece minute, Mark intră pe ușă, fără a mai pierde vremea cu soneria.

– Unde-i pacienta?

– Jo Marie...

În ochii rotunzi ai lui Kelly se citea o nemulțumire arzătoare.

– L-ai chemat pe Mark?

– Îmi recunosc vina, dar n-aș fi făcut-o dacă nu consideram că e necesar.

– Mai bine n-o făceai, murmură Kelly deznădăduită, cu ochii în lacrimi. O viroză, nimic mai mult...

– Lasă-mă pe mine să stabilesc asta, interveni scurt Mark, îngenunchind lângă ea. Își deschise trusa și scoase stetoscopul.

Neștiind ce altceva să facă, Jo Marie rămase alături, așteptând instrucțiuni.

– Să pun apă la fiert, sau ceva...?

– Cheamă-l pe Drew, insistă Kelly. El, cel puțin, n-o să facă istericale din cauza unui fleac de viroză.

Lui Mark i se crispă gura, dar nu acceptă provocarea.

Fără tragere de inimă, Jo Marie se conformă. Andrew răspunse de la al treilea apel.

– Beaumont la telefon.

– Andrew, sunt...

– Jo Marie, completă el, cu un adânc oftat de plăcere.

– Mark e aici, începu ea, încurcată, mușcându-și buza. Kelly nu se simte bine și mă tem că s-ar putea să aibă ceva serios. Voia să știe dacă ai putea veni încoace.

– În zece minute sunt acolo, răspunse Andrew, fără să ezite o secundă.

Ajunse în opt minute, probabil bătând recordul la viteză. Jo Marie îi deschise ușa.

– Ce-i cu Kelly? îl întreabă el pe Mark. Azi după-amiază părea să se simtă bine.

– Aș vrea s-o duc la spital pentru niște analize.

Jo Marie observă cum se încleștau maxilarele fratelui ei când se afla în aceeași cameră cu Andrew. Emană antipatie prin toți porii.

– Nu! protestă insistent Kelly. Nu e decât o viroză digestivă...

– Cu cecumul sensibilizat în halul ăsta? o contrazise Mark.

– Mark e medic, interveni Andrew.

– Crezi că-i apendicele? exclamă Kelly, șocată și neîncrezătoare.

– Câteva analize nu strică, replică Mark, evitând din nou un răspuns direct.

– Și ce-ți pasă? îl întreabă Kelly, cu un tremur necontrolat în voce. După ziua de ieri, credeam...

– După ziua de ieri, o întrerupse tăios Mark, mi-am dat seama că ai dreptate și-ți datorez scuze.

O privi pe Kelly drept în ochi, cu aceeași tandrețe din timpul petrecerii de Crăciun. Luându-i mâna, o cuprinse între ale lui.

– Îmi primești scuzele? Ceea ce-ai spus ieri era foarte rațional, dar în acel moment eram furios pe toată lumea în general și m-am descărcat pe tine. Mă ierți?

Cu un zâmbet tremurător, Kelly dădu din cap.

– Da, sigur că te iert.

Se priveau cu atâta afecțiune, încât Jo Marie se simți ca o intrusă. Un moment, se întrebă cum s-o fi simțit Andrew.

– Dacă reiese că am nevoie de-o intervenție chirurgicală, mă operezi tu?

Imediat, Mark coborî privirea.

– Nu.

Răspunsul lui scurt și tăios o făcu pe Kelly să tresară.

– În nimeni nu am mai multă încredere decât în tine.

– Am spus nu, insistă Mark, scoțându-și stetoscopul și punându-l la loc în trusă.

– În loc să vă contraziceți acum, ce-ar fi să așteptați rezultatele? Încercă Jo Marie să-i liniștească. N-aveți nici un motiv să vă certați.

– Ba au toate motivele, interveni Andrew. Ia spune-ne, Mark, de ce n-ai accepta s-o operezi pe Kelly dacă ar avea nevoie?

Jo Marie îl privi iritată. Încolțindu-l pe Mark nu rezolva nimic. Vru să-i ia apărarea fratelui ei, dar Andrew, ghicindu-i intențiile, o opri cu un gest repezit.

– Mă privește pe cine-mi aleg ca pacienți, răspunse Mark, pe un ton caustic.

– Și Kelly nu ți-e pacientă? se interesă calm Andrew. Când ai auzit că e bolnavă, ai venit aici în goana mare.

Mark nu-l mai luă în seamă.

– Poate ar fi mai bine să te schimbi, îi spuse el lui Kelly.

Clătinând din cap, Kelly răspunse:

– Nu plec nicăieri.

– Analizele sunt importante, insistă Mark, abia păstrându-și calmul. Vei veni cu mine la spital.

– Nu mă duc, se încăpățână Kelly.

– Ce-ar fi să ajungeți la o înțelegere, propuse Andrew, cu sânge rece. Kelly va accepta să-și facă analizele, dacă tu primești să o tratezi.

Obosit, Mark își frecă bărbia cu palma.

– Nu pot.

– De ce??? întrebă Kelly, pe un ton implorator.

– Da, Mark, de ce? adăugă și Andrew.

Cu buzele subțiate de încordare, Mark strânse pumnii, întorcând capul într-o parte.

– Fiindcă nu e indicat să lucrez cu oameni de care mă simt legat sufletește.

Colțurile gurii lui Kelly se arcuiră într-un zâmbet trist.

– Nu ești deloc legat sufletește de mine. Ai avut grijă să mi-o dovedești cu prisosință. Singurul sentiment pe care l-ai putea avea la adresa mea e ura.

Mark se albi la față, arătând un moment ca și cum Kelly l-ar fi lovit.

– Ura...? repetă el, nevenindu-i să creadă. Poate, continuă, cu o sinceritate brutală. Reușești să-mi provoci toate sentimentele posibile. Dar... nu, Kelly, preciză el, răvășindu-și părul cu o mână. Nu te pot urî. Cum ar fi cu putință, când te iubesc atât de mult? Încheie el, cu o expresie opacă, întorcându-se brusc cu spatele.

Se lăsă o tăcere încordată, pe care o risipi țipătul slab al lui Kelly.

– Mă iubești? Atâtea luni m-ai chinuit, și mă iubești?

Aruncând pătura în lături, se ridică în picioare, cu mâinile în șolduri.

– La ce mi-o fi folosit... mormăi Mark, întorcând spre ea o privire furioasă. Ești logodită cu Nen-tu Rockefeller, aci de față, așa că de ce te mai interesează?

Jo Marie, nevenindu-i să-și creadă urechilor, aruncă o privire nervoasă spre Andrew. Stând nepăsător într-o parte a camerei, acesta nu părea deloc deranjat de tot ceea ce se întâmpla. Ba chiar, pe chip părea să i se citească o imensă ușurare.

– Și dacă țineai la mine, continuă Kelly, de ce n-ai spus nimic până acum?

Calm, Mark îi susținu privirea.

– Fiindcă are bani, cum ai și tu. Spune-mi, ce-ți pot oferi eu, pe lângă tot ceea ce are el să-ți dăruiască?

– Pentru tine iubirea și fericirea sunt totuna cu banii? replică ea, cu o voce biciuitoare. Dă-mi voie să-ți spun ce anume îmi poți oferi, domnule Mark Jubal Early. Lucrurile care contează pentru mine cel mai mult în viață: iubirea ta, prietenia ta, respectul tău. Și... și... dacă acum îmi întorci spatele și ieși pe ușă, jur pe toți sfinții că n-am să ți-o iert niciodată!

– Nici nu mă gândeam să plec, se răsti și el. Dar nu-ți prea pot cere să te măriți cu mine, când porți pe deget inelul altui bărbat.

– Perfect.

Fără ezitare, Kelly își scoase din deget inelul cu diamant și i-l înapoie lui Andrew.

– Îți mulțumesc, Drew, mai spuse ea, atingându-i obrazul cu buzele.

În timp ce o săruta la rândul lui, Andrew îi prinse umerii în mâini.

– Multă fericire, Kelly, șopti.

Fratele și sora urmăreau scena cu gurile căscate de uimire.

Întorcându-se, Kelly se apropie de Mark.

– Și-acum, spuse ea, sufocată de fericire, dacă ai vreo cerere pentru mine, o accept.

Mark era prea năucit ca să mai scoată o vorbă.

– Să nu-mi spui că te-ai și răzgândit... îl preveni Kelly.

– Nu, nu m-am răzgândit... Dar cum rămâne cu analizele? bâigui el într-un târziu, cu glas răgușit, devorând-o din priviri.

– Așteaptă-mă doar un minut, până mă schimb.

Kelly ieși, lăsându-i pe Jo Marie și Mark să se uite lung unul la altul. Când reveni, Mark o luă de braț.

– Într-o oră suntem înapoi, murmură el.

Privirea lui Kelly strălucea de fericire, făcând ochii lui Jo Marie să se umple de lacrimi.

– Nu vă grăbiți, iar dacă aveți nevoie de ceva, dați-ne un telefon, le spuse Andrew, în timp ce ieșeau.

Jo Marie se îndoi că vreunul dintre ei îl auzise.

Când se întoarse spre Andrew, descoperi că acesta venea deja spre ea, cu pași mari și nerăbdători.

– Din câte-mi amintesc, ne înțeleseserăm să nu ne mai vedem atâta timp cât Kelly purta inelul meu de logodnă.

Ochii ei negri scânteiară de fericire.

– Într-adevăr.

– Atunci, să ne descotorosim o dată pentru totdeauna de farafastâcul ăsta, spuse el, conducând-o în bucătărie, unde aruncă inelul la gunoi.

Jo Marie scoase o exclamație. Andrew arunca efectiv mii de dolari. Era cel mai mare diamant pe care-l văzuse în viața ei.

– E la fel de fals ca logodna.

Încă neputându-i înțelege spusele, Jo Marie clătină din cap ca să și-l limpezească.

– Nici logodna și nici așa-zisul diamant nu erau adevărate.

– De ce...?

Brățele lui o cuprinseseră în cercul lor protector și drăgăstos.

– Pe la Thanksgiving, îmi pierdusem orice speranță de a te mai regăsi. Mă convinsesem că acele momente de neuitat nu fuseseră decât o plăsmuire a imaginației mele și că cine știe ce capriciu al sorții ne făcuse să ne întâlnim o clipă numai pentru a ne despărți apoi pentru totdeauna.

– Și eu renunțasem să te mai găsesc, recunosc ea, cu vocea frântă. Dar nu puteam înceta să mă gândesc la tine.

Andrew o sărută afectuos, savurându-i un moment deliciul buzelor.

– De Thanksgiving, m-am întâlnit cu Kelly acasă la părinții ei. Era nefericită. Întotdeauna am fost foarte apropiați, iar acum am discutat serios. Mi-a spus că-l iubea pe Mark de luni de zile. Cel mai rău era că nu se îndoia că și el îi împărtășea sentimentele, dar se abținea din mândrie. Se pare că fratele tău are niște idei destul de crețe despre avere și prestigiu social.

– Lasă, că se lămurește el, murmură Jo Marie, în cercul brațelor lui. Ai doar puțină răbdare...

– I-am spus lui Kelly că nu i-ar strica puțină concurență. Dacă un alt bărbat își manifesta interesul pentru ea, atunci poate Mark și-ar fi ieșit în sfârșit din amorțire.

– Și tot degeaba..

– Așa se pare, recunosc Andrew. M-am înșelat. Mark o iubea atât de mult, încât era dispus să-și sacrifice pro-

priile dorințe ca s-o lase liberă pentru ceea ce considera el că-i era necesar. Mi-am dat seama de asta la petrecerea de Crăciun. Între timp, începuse să mă ajungă și pe mine disperarea. Te găsisem, și fiecare minut al logodnei ăsteia era un chin.

Ironia situației era aproape comică.

– De ce nu mi-ai spus nimic? De ce nu mi-ai explicat...?

– O, iubito, ți-aș fi explicat, dacă ai fi fost oricine altcineva, numai sora lui Mark nu.

Gura lui o căută din nou pe a ei, ca și cum nu s-ar mai fi saturat de atâtea sărutări.

– Devenisem prizonierul celei mai încurcate situații. Femeia care mă obsedase luni de zile era la îndemâna mea, iar eu mă prinsesem într-o plasă de oțel.

– Te iubesc, Andrew. Te-am iubit din clipa când m-ai îmbrățișat, cu atâtea luni în urmă. Am știut atunci că aveai să fii un om deosebit în viața mea.

– Și eu te iubesc, Florence Nightingale.

– Iar tu, Andrew Beaumont, vei fi întotdeauna bărbatul visurilor mele.

– Pentru totdeauna? Întrebă el, cu o privire sceptică.

Jo Marie își ridică gura spre a lui.

– Pentru eternitate, șopti.

Epilog

– Ulcer?

Jo Marie clătină încet din cap.

– Mă rog, cu tot stresul din ultimele câteva săptămâni, nici nu e de mirare, se apără Kelly.

Stăteau toți patru în living, sorbind cacao fierbinte. Ascultătoare, Kelly bea lapte cald, simplu, pe care nu-l putea suferi. Dar ochii îi erau strălucitori și fericiți, fără a-l slăbi o clipă din privire pe Mark, care stătea alături, ținând-o pe după umeri.

– Mă simțeam îngrozitor, Jo Marie, continuă ea. Vinovăția e cea mai nenorocită stare. Nu știam prea clar ce se întâmpla între tine și Andrew. El, însă, mi-a spus că te iubea și voia ca toată mascarada asta să se termine cât mai repede.

– Tu te simțai vinovată? pufni Mark. Și-atunci cum crezi că mă simțeam eu, sărutând-o pe logodnica altuia?

— Cam la fel ca Jo Marie și cu mine, replică Andrew, cu un chicotit.
— Știi, Beaumont... Acum, că te însori cu sora mea, nu cred că ești un personaj chiar atât de negativ, în fond...

— Încurajator.

— Sper în orice caz să vă înțelegeți, din moment ce amândoi veți sta în fața altarului în același timp.

Trei perechi de ochi se întoarseră spre Kelly.

— Facem nuntă dublă, fraierilor. E logic, nu? Toți patru am trecut împreună prin povestea asta. Se cuvine să ne începem noile vieți în același timp.

— În același timp, da' repede! exclamă Mark, nerăbdător. În ianuarie, sau...

Totul se desfășura cu o repeziciune ametoitoare. Jo Marie nici nu avusese timp să conștientizeze faptul că Andrew o iubea și aveau să rămână nedespărțiți toată viața.

— De ce nu? acceptă ea, râzând ușor. Oricum, pe celelalte va trebui să le facem totuși în stil tradițional...

Ochii i se întâlniră cu ai lui Andrew. Trecuseră prin multe, toți patru, dar înfruntaseră uniți toate îndoielile și loviturile. Acum, înainte li se deschidea un drum nou, plin de făgăduieli.

Sfârșit